

MudgalapurAna Khanda 1 Vakratundacharitam

——
मुद्गलपुराणं अ०: १ वक्रतुण्डचरितम्

——
Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 1 Vakratundacharitam

File name : mudgalapurANam1.itx

Category : purana, ganesh

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganeshachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्गलपुराणं भाऽः १ वक्रतुण्डचरितम्

॥ मुद्गलपुराणं भाऽः १ ॥

॥ अथ श्रीमुद्गलपुराणे प्रथमः भाऽः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. १ अ. १ पान १)

॥ ॐ नमः श्रीस्वानन्देशगणेशाय पूर्णयोगात्मने ॥

१.१ शौनकसूतसंवाद्यो नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अथ श्रीमन्मौद्गलपुराणप्रारम्भः ।

ध्याये स्थिरेण चित्तेन गणेशं सर्वसिद्धिदम् ।

बुद्धिप्रकाशकं पूर्णं योगिनां हृदि संस्थितम् ॥ १ ॥

जितं तेनापिलं नानाब्रह्मवर्णनवर्णितम् ।

नानाजगत्समूहं वै गणेशेनोभयं कृतम् ॥ २ ॥

भक्तसंरक्षणार्थाय निर्गुणः सगुणस्तु यः ।

नानावतारवान्सोऽपि नानाभेदधरो बभौ ॥ ३ ॥

तस्मै नमो गणेशाय नरकुञ्जररुपिणे ।

सगुणो नररुपो यो निर्गुणो गजवक्त्रकः ॥ ४ ॥

नमः शिवाय शान्ताय विष्णवे प्रभविष्णवे ।

सूर्याय शक्तये चैव यतुर्धा ते विभाग्निने ॥ ५ ॥

ब्रह्माणां शेषनागं च नरं नारायणं सदा ।

नमामि भावयुक्तोऽहं पुराणपुरुषं परम् ॥ ६ ॥

देवानां योगिनां चैव मर्षीणां मलात्मनाम् ।

व्रजामि शरणं नित्यं पुराणज्ञानसिद्धये ॥ ७ ॥

કૃતાર્થોઽહં કૃતાર્થોઽહં કૃતાર્થોઽહં ન સંશયઃ ।

(Page ખં. ૧ અ. ૧ પાન ૨)

ભવતાં દર્શનેનૈવ મુક્તોઽહં ભવસાગરાત્ ॥ ૨૧ ॥

ઇતિ બ્રુવાણં સાધુ તં સૂતં વૈ રોમહર્ષણમ્ ।

પ્રત્યૂચુર્બ્રાહ્મણાઃ સર્વે ભક્તિયુક્તં તપોધનાઃ ॥ ૨૨ ॥

બ્રાહ્મણા ઊચુઃ ।

સૂત સૂત મહાભાગ સ્થીયતાં પુણ્યવર્ધન ।

તવ દર્શનમાત્રેણ સન્તુષ્ટાઃ સ્મો વયં ખલુ ॥ ૨૩ ॥

ઇત્યુક્તસ્તત્ર સૂતસ્તુ મુનિદત્તે શુભાસને ।

સમાસીનો મહાબુદ્ધિઃ સાઞ્જલિઃ સન્પ્રતાપવાન્ ॥ ૨૪ ॥

સુખાસીનં ચ સૂતં તં દૃષ્ટ્વા તત્ર મહામુનિઃ ।

ભૃગુપ્રેષ્ઠશ્ચ મુખ્યોઽસૌ મુનીનાં પ્રત્યુવાચ હ ॥ ૨૫ ॥

શૈનક ઉવાચ ।

સૂત સૂત મહાભાગ સર્વજ્ઞ સુખદાયક ।

આરાધિતસ્તવયા પ્રાજ્ઞઃ કૃષ્ણદ્વૈપાયનો મહાન્ ॥ ૨૬ ॥

નારાયણાવતારો યઃ સાક્ષાન્નારાયણઃ સ્વયમ્ ।

વેદસ્ય ભાગકારી સ પુરાણાનાં વિભાગકૃત્ ॥ ૨૭ ॥

ત્વં વૈ તસ્માત્પુરાણાનિ સેતિહાસાનિ વેત્સિ ચ ।

તેન સર્વજ્ઞતા જાતા તવેયં પુણ્યવર્ધન ॥ ૨૮ ॥

વયં ભીતાશ્ચ કાલેન કલિકલ્મષરૂપિણા ।

નૈમિષારણ્યમાસ્થાય સ્થિતાજ્ઞાતાઃ સ્વયમ્ભુવા ॥ ૨૯ ॥

તત્ર વિશ્રાન્તિદાતા વૈ ત્વં પ્રાપ્નોઽસિ મહાદ્યુતિઃ ।

પુરાણાનાં પ્રવક્તા ચ પુણ્યવાન્પુણ્યવર્ધનઃ ॥ ૩૦ ॥

યત્ર પૌરાણિકી ગાથા કલિસ્તત્ર ન તિષ્ઠતિ ।

તસ્માલ્કારુણ્યભાવેન પુરાણં બ્રુહિ નઃ પ્રભો ॥ ૩૧ ॥

તવ ચદ્દર્શનં જાતં મહાપુણ્યેન સત્તમ ।

ધન્યં ધન્યં મહાભાગ સાક્ષાત્સંશયછિત્સ્વયમ્ ॥ ૩૨ ॥

છેદેન સંશયાનાં વૈ સતાં ત્વં રોમહર્ષણમ્ ।

करोषि तेन ते नाम रोमडर्षणं धृत्यो ॥ ३३ ॥

धृतिं पृथो मलात्मा स शौनकेन मडर्षिणा ।

संलृष्टः सन्नुवायेदं वचनं धर्मसंस्कृतम् ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

अधाऽलं कृतकृत्यो वै कृतोऽनुग्रहकारिणा ।

सकलं कथयिष्यामि व्यासेन कथितं य यत् ॥ ३५ ॥

धृत्युक्त्वा कथयामास पुराणानि स कृत्स्नशः ।

नानाध्यानविभक्तानि नानाधर्मयुतानि य ॥ ३६ ॥

सर्वार्थसाधनान्येव द्युःखनाशकराणि य ।

ब्रह्मभूतप्रदान्येव नानामतयुतानि य ॥ ३७ ॥

पुराणोपपुराणानि सेतिहासानि भागशः ।

धर्मार्थकामभोक्षाणां दानृत्वात्पुण्यदानि य ॥ ३८ ॥

श्रुत्वा श्रुत्वा मुनीन्द्रास्ते लर्षयुक्ता बभूविरे ।

नित्यं प्रमुदितास्तेन प्रीताः सम्पूर्णाभावातः ॥ ३९ ॥

युगस्थोऽहमणं तस्य यकुस्ते मुनयोऽपिलाः ॥ ४० ॥

पुराणेषु य सर्वेषु सेतिहासेषु सर्वतः ।

नानाभेदमतादीनि श्रुत्वा भ्रान्ता मुनीश्वराः ॥ ४१ ॥

निश्चयं नाधिगच्छन्ति परं किं सर्वसम्मतम् ।

तदर्थं मुनिवर्यस्तं पर्यपृच्छत्स शौनकः ॥ ४२ ॥

शौनक उवाच ।

भो भो सूत मलाभाग शृणु मे वचनं लघु ।

पुराणानि य संश्रुत्य भ्रान्ताः स्मो वै मलाद्युते ॥ ४३ ॥

धदं परमिदं नेति त्वया सर्वत्र वर्णितम् ।

भिन्नं भिन्नं मलाबुद्धे तेन नो निश्चयः कथम् ॥ ४४ ॥

कुत्रापि शङ्करः श्रेष्ठः कुत्र विष्णुस्तथा रविः ।

शक्तिश्चैव गणेशश्च विराजः कुत्र रुपकम् ॥ ४५ ॥

कुत्र ब्रह्म य योगश्च ज्ञानं कर्म य कुत्र वै ।

आत्मा प्राणोऽन्नमित्युक्तं मनो वै परतः परम् ॥ ४६ ॥

કુત્ર બુદ્ધિર્મહાભાગ સાહ્યં સ્વાનન્દ એવ ચ ।

(Page પં. ૧ અ. ૨ પાન ૩)

ઇત્યાદિમતભેદેન નિશ્ચયો નૈવ જાયતે ॥ ૪૭ ॥

અતસ્ત્વં કૃપયા બ્રૂહિ વેદશાસ્ત્રાર્થ સમ્મતમ્ ।

સર્વેષાં માન્યમેકં ચ સર્વસંશયનાશનમ્ ॥ ૪૮ ॥

ઇતિ પૃષ્ઠો મહાતેજઃ શિષ્યો વ્યાસસ્ય સત્તમઃ ।

એકં શ્રુતિસ્મૃતીનાં ચત્ સારં કથિતુમારભત્ ॥ ૪૯ ॥

સૂત ઉવાચ ।

શૃણુધ્વં મુનયઃ સર્વે સારં મુદ્ગલભાષિતમ્ ।

સર્વશ્રુતિસ્મૃતીનાં ચ સર્વમાન્યં વિશેષતઃ ॥ ૫૦ ॥

પુરા દક્ષાધ્વરે જાતં યજ્ઞાવિધ્વંસનં મહત્ ।

રુદ્રેણાગત્ય સહસા કૃતો વિદ્ધો મહત્તરઃ ॥ ૫૧ ॥

દેવાઃ પરાજિતાઃ સર્વે રુદ્રૈઃ પરમદારુણૈઃ ।

દક્ષમસ્તકસગ્છેદો વીરભદ્રેણ વૈ કૃતઃ ॥ ૫૨ ॥

બ્રહ્મણાગત્ય તત્રાસૌ સાન્વિવતો બહુલોક્તિભિઃ ।

શકુરો જીવયામાસ દક્ષં યોગેન તત્ત્વતઃ ॥ ૫૩ ॥

યજ્ઞાવિધ્વંસશોકાર્તો દક્ષઃ શાપેન મોહિતઃ ।

અજ્ઞાનાવરણેનાપિ ન કિઞ્ચિન્નિશ્ચયં યથૌ ॥ ૫૪ ॥

તત્રાજગામ ભગવાન્ સાક્ષાત્સૂર્ય ઇવોદિતઃ ।

વેદશાસ્ત્રાર્થતત્ત્વજ્ઞો યોગીન્દ્રો મુદ્ગલો મુનિઃ ॥ ૫૫ ॥

ગણેશભક્તાપ્રવરઃ સર્વવન્દ્યો મહાયશાઃ ।

તપસાં કર્મણાં સાક્ષાન્નિધિરેષ સનાતનઃ ॥ ૫૬ ॥

તં દૃષ્ટ્વૌત્થાય દક્ષોડસૌ પ્રણનામ મહામુનિમ્ ।

આસનાદૈઃ સુસમ્પૂજ્ય વક્તું સમુપયકમે ॥ ૫૭ ॥

દક્ષ ઉવાચ ।

ભો ભો મુનીન્દ્ર વન્દ્યસ્ત્વમાહુગિરસ મહાદ્યુતે ।

યજ્ઞાવિધ્વંસશોકાર્ત માં પાલય જડીકૃતમ્ ॥ ૫૮ ॥

मुद्रल उवाच ।

मा चिन्तां कुरु भो दक्ष प्रजापालेन्द्रसत्तम ।

विघ्नराजं स्मर त्वं वै तेन सर्वं न दुर्लभम् ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

प्रथमे भाऽडे वङ्कतुण्डयरिते शौनकसूतसंवाद्यो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १.१

१.२ दक्षनन्दिविवाद्यो नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

दक्षेण मुनिशार्दूलाः श्रुतं मुद्रलभाषितम् ।

प्रणिपत्य पुनः सोऽपि पप्रच्छ छितकारकम् ॥ १ ॥

शौनक उवाच ।

दक्षमुद्रलसंवाद्यं श्रोतुमिच्छामहे वयम् ।

विस्तरेण समायक्ष्व सूत सन्तोषकारक ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

शृणुध्वं मुनयः सर्वे कथां लोकैकपावनीम् ।

यां श्रुत्वा पुरुषस्येह नान्यत्कृत्यं प्रविद्यते ॥ ३ ॥

दक्षमुद्रलसंवाद्यं समासेन विवर्षयि ।

सारं सर्वत्र सम्पूर्णां भवरोगविभोजनम् ॥ ४ ॥

मुद्रलोक्तं वयः श्रुत्वा दक्षः प्रोवाच धर्मवित् ।

प्राञ्जलिः प्रयतो भूत्वा हृष्टरोमा मडायशाः ॥ ५ ॥

दक्ष उवाच ।

पुण्यं मङ्गमेऽस्ति पुरातनं यत्तेनैव जातं तव दर्शनं भोः ।

भोक्षप्रदं तत्परलोकदं च भोगप्रदं धर्ममनन्तपुण्यम् ॥ ६ ॥

शापेन नद्यो मम सर्वबोधः प्रजापतित्वं प्रगतं मदीयम् ।

यज्ञस्य भङ्गो विविधं हि कष्टं तत्रैव ते दर्शनमत्र चित्रम् ॥ ७ ॥

(Page पं. १ अ. २ पान ४)

तव दर्शनमात्रेण किञ्चित् स्कूर्तिः समागता ।

ધન્યોઽસિ યોગિનાં મધ્યે પૂતત્વં ત્વીદૃશં ત્વયિ ॥ ૮ ॥

કોઽસૌ વિદ્મપતિઃ પૂર્ણઃ કીદૃશઃ કિંસ્વભાવવાન્ ।

કતિ તસ્યાવતારાશ્ચ કસ્યાંશો વાઽપિ કિંસ્તવઃ ॥ ૯ ॥

પૂજિતો વિધિવલ્લૈશ્ચ કિં કલં દત્તવાન્ પરમ્ ।

કિંવિહારશ્ચ કસ્મિન્વૈ લોકે વસતિ સ પ્રભુઃ ॥ ૧૦ ॥

એતત્સર્વં સુવિસ્તાર્ય પૃચ્છતે બ્રૂહિ સાદરમ્ ।

જ્ઞાત્વા તં દેવદેવેશં ભવિષ્યામિ હિતાવહમ્ ॥ ૧૧ ॥

ઇત્યેવં કથયન્તં તં મુનયો વિસ્મયાન્વિતાઃ ।

પપ્રચ્છુઃ સકલં તદ્વૈ દક્ષયેષ્ટિતમાદરાત્ ॥ ૧૨ ॥

શૌનકાદા ઊચુઃ ।

દક્ષઃ પ્રજાપતિઃ સાક્ષાત્કથં મૂઢત્વમાગતઃ ।

પ્રજાપતિત્વં તસ્યાપિ કથં નષ્ટં મહાત્મનઃ ॥ ૧૩ ॥

યજ્ઞધ્વંસઃ કથં પ્રામઃ શમ્ભુઃ પ્રકુપિતઃ કથમ્ ।

એતત્સર્વં સુવિસ્તાર્ય બ્રૂહિ સૂત મહામતે ॥ ૧૪ ॥

શ્રુત્વા મુનિવયો રમ્યં કૃષ્ણદ્વૈપાયનસ્ય ચ ।

શિષ્યઃ પ્રોવાચ મધુરે વચનં સમ્પ્રહર્ષયન્ ॥ ૧૫ ॥

સૂત ઉવાચ ।

શ્ુણુ શૌનક યત્નેન કથાં ભુવનપાવનીમ્ ।

કથયામિ યથાતથ્યં શ્રુતાં વ્યાસમુખેન ચામ્ ॥ ૧૬ ॥

બ્રહ્મણો દશ પુત્રા યે તત્ર દક્ષો મહાન્પ્રભુઃ ।

અતઃ પ્રજાપતિસ્ત્રાતા કૃતસ્તેન સ વેધસા ॥ ૧૭ ॥

સ રાજ્યં પ્રાપ્ય મત્તોઽભૂદ્ ગર્વેણૈવ પરિપ્લુતઃ ।

અહં પ્રજાપતીનાં ચ શ્રેષ્ઠો રાજા ન મત્સમઃ ॥ ૧૮ ॥

એકદા ગિરિવર્યે તુ કૈલાસે શકુરસ્ય ચ ।

દર્શનાર્થં ગતા દેવા મુનયઃ સિદ્ધકિન્નરાઃ ॥ ૧૯ ॥

ગન્ધર્વા નાગમુખ્યાશ્ચ વિદ્યાધર્યપ્સરોગણાઃ ।

બ્રહ્મા વિષ્ણુર્મહેન્દ્રશ્ચ સર્વે તેન સુસત્કૃતાઃ ॥ ૨૦ ॥

સભામધ્યે સમાસીનાઃ શકુરેણ ચ પૂજિતાઃ ।

वामभागे स्थितो विष्णुदक्षिणाङ्गे पितामहः ॥ २१ ॥

कुमेरा सर्वे देवाश्च यथायोग्यं स्थिता मुने ।

गणा नन्दिमुभास्तत्र समीपे संस्थिता जम्बुः ॥ २२ ॥

तत्र ते मुनयो वृष्टा वसिष्ठाद्याः प्रतुष्टुवुः ।

नारदप्रमुभाः सर्वे गन्धर्वा ललितं जगुः ॥ २३ ॥

नृत्यमप्सरसश्चकुरेवं सर्वे पुपूजिरे ।

शङ्करं परिवाराढ्यमानन्दन समन्वितम् ॥ २४ ॥

कथा नानाविधास्तत्र तेऽकुर्वन् भावपूर्वकम् ।

तत्राजगाम दक्षः स प्रजापतिपतिः स्वयम् ॥ २५ ॥

शिवेन मानितस्तत्र वयसा यैव सत्कृतः ।

नमनं न कृतं तस्मा षष्ठरेण प्रभावतः ॥ २६ ॥

तेन सङ्घुपितोऽत्यन्तमृषिवान् गर्वमोहितः ।

शङ्खध्वं ये सभाश्रेष्ठा याथातथ्यानुवर्तिनः ॥ २७ ॥

रुद्रस्य श्चशुरोऽहं वै पुत्रतुल्यो ममाप्ययम् ।

नमनं न कृतं कस्मात् तस्मात्याजयो महेश्वरः ॥ २८ ॥

अैश्वर्यगर्वयुक्तोऽयं स्वधर्मन्यूनतां गतः ।

देवपुङ्क्तो कथं योग्यः पिशाचानामधीश्वरः ॥ २९ ॥

वर्णाश्रमविहीनोऽयं नग्नो भिक्षाशने रतः ।

सर्पभूषणसक्तश्च चिताभस्माङ्गलेपनः ॥ ३० ॥

व्याघ्राजिनपरीतश्च मुण्डमालाधरः सदा ।

धृत्यादिदोषयुक्तत्वात् स्पृश्योऽयं मलात्मभिः ॥ ३१ ॥

अशिवः शिवनामा वै वृथेशित्वाभिमानवान् ।

अतो न भाषणीयोऽयं दोषकारी पिशाचराट् ॥ ३२ ॥

धृति भ्रुवन्तमत्यन्तं स्वयम्भूस्तं निराकरोत् ।

(Page पं. १ अ. ३ पान ५)

न गृहीतं पितृवाक्यं क्रोधावेशेन तेन तत् ॥ ३३ ॥

नानानिन्दायुतं वीक्ष्य भगवान् नन्दिश्वरः ।

उवाच सर्वसान्निध्ये क्रोधेनारक्तलोचनः ॥ ३४ ॥

१.३ पार्वतीदेहत्यागो नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

शृणुध्वं मुनयः सर्वे स्थिरीकृत्य मनश्चलम् ।

विद्वेशभक्तिहीना ये विद्याकान्ता भवन्ति ते ॥ १ ॥

दक्षोऽभूत् स्वगृहं गत्वा क्रोधामर्षसमन्वितः ।

न किञ्चित् सुभवान् विप्राः शूलयुक्तो यथा नरः ॥ २ ॥

शिक्षां शिवस्य कर्तुं स लृष्टिं व्यवसितोऽभवत् ।

न किञ्चित्प्राभवांस्तत्र विचारं भृशदुःषितः ॥ ३ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्र नारदो दिव्यदर्शनः ।

आजगाम मलातेजा दक्षैर्षेव सुसत्कृतः ॥ ४ ॥

आसनं पादमर्घ्यं च दत्त्वा सम्यक् प्रपूजितः ।

पृष्टः स कुशलं प्रश्नैः प्रसन्नो नारदोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥

नारद उवाच ।

दक्ष किं दुःषितस्त्वं ते मुष्णं भवानतथा युतम् ।

कथयस्व मलातेजाः प्रजापतिपतिर्भवान् ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

शृणु नारद येनाहं दुःषितो भवान्तां गतः ।

(Page भं. १ अ. ३ पान ६)

शिवेनासत्कृतस्तत्र सभायां सर्वसन्निधौ ॥ ७ ॥

दर्पणैवावृतः शम्भुस्तस्य दर्पलृतिः कथम् ।

तादृशं भ्रूढि मे शीघ्रं सर्वार्थज्ञा विचक्षण ॥ ८ ॥

नारद उवाच ।

भृङ्गस्मृतिस्त्वं दक्ष कुरु त्वं सर्वभावनः ।

यज्ञाभागविहीनं तं तत्र शम्भुं कुरुष्व भोः ॥ ९ ॥

यज्ञाभागेन हीनोऽयं देवपुङ्क्तिबलिष्कृतः ।

पिशाचेशो भवेच्छम्भुर्देवत्वं तत्र संलृतम् ॥ १० ॥

प्रजापतिपतिः साक्षाद्भवान्सर्वत्र सम्मतः ।

कश्चिदसि यथा पूर्व पश्चाद्दे तादृशं भवेत् ॥ ११ ॥
 अयं परम्पराप्राप्तं तस्यैश्वर्यं प्रकाशितम् ।
 एति मे मनसि प्राप्तं यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १२ ॥
 इत्युक्त्वा नारदस्तस्माद् गतो ब्रह्माण्डमण्डले ।
 वीणागानरतो भूत्वा योगी ब्रह्मणि तत्परः ॥ १३ ॥
 दक्षोऽपि उर्षितो जातः सत्यं मानितवान्भूत् ।
 भृङ्गस्यतिसवं कर्तुं समारेभे स तत्क्षणात् ॥ १४ ॥
 तत्राजगाम भगवान् विष्णुर्देववरः प्रभुः ।
 आजगमुर्देवगन्धर्वा नानावाहनशोभिताः ॥ १५ ॥
 तत्राजगमुर्द्धिजाः सर्वे नानातत्त्वार्थकोविदाः ।
 जामातरः सपत्नीकाः कश्यपप्रमुष्मास्तथा ॥ १६ ॥
 यथोद्दिष्टं यकारासौ दक्षः परमदर्षितः ।
 गणनाथविडीनं तं यज्ञं शङ्करवर्जितम् ॥ १७ ॥
 गणेशस्यास्मृतिर्जाता सर्वेषां भाविगौरवात् ।
 दधीश्विप्रमुष्मास्तत्र शैवाः क्रोधेन पूरिताः ॥ १८ ॥
 दधीश्विस्तत्र तूवाय क्रोधावेशसमन्वितः ।
 शृङ्गु दक्ष मलाप्राज्ञा छितं वयनमुत्तमम् ॥ १९ ॥
 शङ्करेण विडीनोऽयं यज्ञो नैव प्रशोभते ।
 प्राणानो यथा देहस्तथैवासौ न राजते ॥ २० ॥
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य दक्षो रोषसमन्वितः ।
 उवाच गर्वमोहेन शापेनैव विमोहितः ॥ २१ ॥
 शिवोऽशिवरूपश्च पिशाचानामधीश्वरः ।
 वार्णाश्रमविडीनत्वात्तं योग्यो यज्ञा कर्मणि ॥ २२ ॥
 यत्र लक्ष्मीपतिः साक्षाद् भगवान्मङ्गलालयः ।
 तत्र किं न्यूनतां याति मिथ्यावायं तु मा वद ॥ २३ ॥
 श्रुत्वा तस्य वचः क्रूरं दधीश्विः पुनरब्रवीत् ।
 शिवनिन्दं करोषि त्वमज्ञानेन विमोहितः ॥ २४ ॥

यज्ञनाशो भवेद् दक्ष शङ्करद्वेषतस्तव ।
 न सिद्धिं लभसे त्वं तु नष्टभाग्यो न संशयः ॥ २५ ॥
 अत्र ये ब्राह्मणार्थाया वै वर्णां नाना समागताः ।
 सर्वे कलियुगे पापाः पाप्माणाश्च भवन्तु ते ॥ २६ ॥
 स्वधर्महीनतां प्राप्य नरकेऽन्ते पयन्तु वै ।
 विष्णुः प्रमोदयुक्तोऽत्र स वै पाप्माणः कारकः ॥ २७ ॥
 कलौ देवो भवेन्नित्यं पाप्माणां सहायवान् ।
 पाप्माणां प्रियवज्जन्तुः कलौ मलकरः सदा ॥ २८ ॥
 शिवहीने तथा यज्ञे मुष्यो जातो हि केशवः ।
 वेदभाष्यं स्वयं कर्म कुरुते तेन शापितः ॥ २९ ॥
 सर्वे देवाश्च शीघ्रं हि भवितारः पराजिताः ।
 मुनयो दुःखसंयुक्ता अेवं शास्वा गतो मुनिः ॥ ३० ॥
 तमनुप्रययुः सर्वे शैवाः परमधार्मिकाः ।
 गौतमो गालवश्चैव वामदेवो द्वितस्त्रितः ॥ ३१ ॥
 मार्कण्डेयो ज्यगस्त्यायाः क्रोधयुक्ता मर्षयः ।
 यज्ञोऽयं नावलोक्यो वै वेदभाष्यङ्घ्रियात्मकः ॥ ३२ ॥
 (Page पं. १ अ. ३ पान ७)
 विष्णुनाभ्ये ततः सर्वे सान्त्विताः संस्थिताः पदे ।
 देवता मुनयो वर्णां द्रष्टुं यज्ञं प्रदर्शिताः ॥ ३३ ॥
 भृगुवादिमुनिभिस्तत्र यज्ञारम्भः कृतोऽभवत् ।
 यथाविधि यथाभागं देवास्तत्राश्रिता मभे ॥ ३४ ॥
 दक्षो वृष्टोऽभवत् तत्र यजमानः सुमन्ध्रीः ।
 वेदकल्पानुसारेण मुनयस्तन्विरे मभम् ॥ ३५ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र कैलासे नारदो गतः ।
 शिवया सह शम्भुं च प्राणतोऽभूत्स भाविकः ॥ ३६ ॥
 सतीं प्रति प्रलस्याह नारदः कलहप्रियः ।
 देवि दक्षाध्वरे कस्माद् गमनं न कृतं त्वया ॥ ३७ ॥
 वृष्टपुष्टजनाः सर्वे मलोत्सवसुमोदिताः ।

भगिन्यस्तत्र ते रेणुः पतिभिः सल भोदितः ॥ ३८ ॥

पितृभर्तृगुले स्त्रीणां मानामानं न विधते ।

धृत्युक्त्वा नारदस्तस्मात्प्रययौ कौतुकी मुनिः ॥ ३९ ॥

गते मुनौ सती तत्र मानसे द्युःषिता भृशम् ।

शङ्करं प्रणिपत्याल लृद्येन विदूयता ॥ ४० ॥

नीलकण्ठ नमस्तुभ्यं शङ्कराय शिवाय च ।

सगुणाय मृडायैव निर्गुणाय नमो नमः ॥ ४१ ॥

गन्तुमिच्छा त्वया सार्धमस्ति मे दक्षमन्दिरे ।

तत्र यज्ञोत्सवो नाथ प्रसीद प्रार्थये विभो ॥ ४२ ॥

येवं श्रुत्वा भारतीं तां सती शम्भुः सुबोधयन् ।

स्मयमानश्च तामूये डिमिदं भाषसे प्रिये ॥ ४३ ॥

मद्वेषी जनको दक्षस्तव तेन निमन्त्रितः ।

नालं तस्मान्न गन्तव्यं विपरीतं भविष्यति ॥ ४४ ॥

भवती च मलाभाया मायिकोऽलं न संशयः ।

सृज त्वं मुनिदेवादीनत्र यज्ञं करोम्यलम् ॥ ४५ ॥

श्रुत्वा शम्भुवचो रभ्यं लृद्येन विदूयता ।

उवाच द्युःषिता देवी ममाज्ञां देहि शङ्कर ॥ ४६ ॥

न डिष्येदुक्तवान् शम्भुस्तदा देवी पितृगुले ।

न प्रयोजनमाज्ञाया विचार्यैवं जगाम च ॥ ४७ ॥

येतज्ज्ञात्वा मलाऽऽश्चर्यं विस्मितेन शिवेन च ।

भावि यद्भविता तद्वै विमानं प्रेषितं वरम् ॥ ४८ ॥

विमानमास्थाय शक्तिराजगाम विहायसा ।

पितृगुलं मलाभागा मानिता सर्वबन्धुभिः ॥ ४९ ॥

मात्रा पित्रा स्वसृभिस्तु सत्कृता लर्षितात्मभिः ।

दक्षस्तत्र प्रभोदेन जगाद तनयां प्रति ॥ ५० ॥

आगता त्वं मलाभागे यज्ञोऽयं शोभितस्त्वया ।

श्रुत्वा पितृवचो रभ्यं तं सा प्रोवाच द्युःषिता ॥ ५१ ॥

सत्युवाच ।

शोभयामि कथं यज्ञं नाडूता भवतात्र भोः ।

अनाडूताऽगता याहं त्वदीये यजनालये ॥ ५२ ॥

ततः स कुपितो दक्ष उवाच शृणु पुत्रिके ।

मदीयो भडुलो दोषस्तेन त्वां दत्तवान्भ्रमात् ॥ ५३ ॥

पिशाचभूतराजय पित्रा मे कथितं कृतम् ।

वर्षाश्रमविडीनाय वृथेश्वरपदाय च ॥ ५४ ॥

तस्य दोषेण देवि त्वं नाडूता यज्ञकर्मणि ।

स्वागतं ते तथाप्यथ तिष्ठ त्वं मत्समीपगा ॥ ५५ ॥

सूत उवाच ।

पितुर्वयनमाकर्ष्य शिवनिन्दायुतं मडत् ।

कोधसन्तमगात्रा सा पश्यन्ती यज्ञमन्दिर्म् ॥ ५६ ॥

अरुद्रभागसंयुक्तं यज्ञं दृष्ट्वा युकोप उ ।

उवाच किं कृतं तात वेदबाह्यकिंयात्मकः ॥ ५७ ॥

रुद्रभागविडीनोऽयं यज्ञो नैव कुलप्रदः ।

शिवनिन्दां करोषि त्वं ह्यशिवोऽसि न संशयः ॥ ५८ ॥

(Page पं. १ अ. ४ पान ८)

शिवेति द्यक्षरं ब्रह्म निगुर्णं गुणधारणम् ।

न जानासि यतस्त्वं भोस्तेनाहं दुःखिता बृशम् ॥ ५९ ॥

तव देहात् समुद्भूतो मम देहस्त्वयं पितः ।

न योग्यः शिवनिन्दायाः कारणात् तं त्यजाभ्युत् ॥ ६० ॥

धृत्युक्त्वा सा हृदि ध्याने नीत्वा तं शङ्करं प्रभुम् ।

योगाग्निना समुज्ज्वाल्य देहं धाम्नि गताऽभवत् ॥ ६१ ॥

पुनः स्वमाथया देवी डिमायलसुताऽभवत् ।

शिवध्यानपरा साक्षात्तं लेभे सा पुनः पतिम् ॥ ६२ ॥

तपस्तपं सुतीव्रं यत्तेन यात्मवशेन सा ।

लेभे मुदं शिवेनापि पार्वती प्रेमविह्वला ॥ ६३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

પ્રથમે ખણ્ડે વક્રતુણ્ડચરિતે પાર્વતીદેહત્યાગો નામ તૃતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૩

૧.૪ દક્ષચરિતં નામ ચતુર્થોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

સૂત ઉવાચ ।

કૈલાસશિખરે રમ્યે શિવશ્ચિન્તાપરોડભવત્ ।

અનાહૂતા ગતા દેવી દ્વિટ્ગૃહે કિં ભવિષ્યતિ ॥ ૧ ॥

વટમૂલે સમાસીનો નન્દિકેશાદિભિર્વૃતઃ ।

યોગિભિઃ સેવિતસ્તત્ર કથા નાના પ્રવર્તયન્ ॥ ૨ ॥

નાનાડપશકુનં તત્ર ભભૂવાતિભયાનકમ્ ।

સ્તુતિભિસ્તેન સર્વે તે ઉત્પાતાશકુયા ભૃશમ્ ॥ ૩ ॥

એતસ્મિન્નતરે તત્ર નારદો મુનિરાયયૌ ।

તં પ્રણમ્ય સ્થિતો યોગી શિવં કલ્યાણદં પરમ્ ॥ ૪ ॥

કથાવસરમાસાદ્ય પ્રોવાચ કઠિનં વચઃ ।

ધન્યા સતી ત્રિભુવને ન સમા કામિની તયા ॥ ૫ ॥

સતીત્યેવ ચ યન્નામ કૃતં તત્સાર્થકં પરમ્ ।

શિવનિન્દાં સમાકર્ણ્ય તૃણવજ્જવલિતં વપુઃ ॥ ૬ ॥

નારદસ્ય વચઃ શ્રુત્વા વજસારમયોપમમ્ ।

ઉવાચ તમૃષિં શમ્ભુઃ કિં નુ દેવી મૃતા મુને ॥ ૭ ॥

ન કિચ્ચિદુક્તવાંસ્તત્ર શમ્ભુક્રોધભયાકુલઃ ।

શોકાગ્નિર્મા દહેત્કિં વા તતો દેવોડન્વબુધ્યત ॥ ૮ ॥

શોકસાગરમગ્નોડભૂત્કિં માં ત્યક્ત્વા ગતા શિવા ।

શક્તિહીનઃ કૃતોડહં વૈ હ્યશક્ત સર્વકર્મણિ ॥ ૯ ॥

નિઃશ્વાસપરમોપ્યાસીદર્ધમડ્ગં ગતં ત્વિતિ ।

જીવિતેન ચ કિં કાર્યં દેહત્યાગં કરોમ્યહમ્ ॥ ૧૦ ॥

યોગિભિ સાન્તિવતો દેવો ન કિચ્ચિત્સુખવાનભૂત્ ।

શિવશ્ચિન્તાપરો ભૂત્વા વિચારં કૃતવાન્ હૃદિ ॥ ૧૧ ॥

અહો વિદ્માકુલોડહં વૈ કૃતો વિદ્મકરેણ ચ ।

गर्वितः परमैश्वर्यात्कृतं गर्वस्य भाऽऽनम् ॥ १२ ॥

अतुला शक्तिरर्धाङ्गो जगन्माताऽस्ति मे सदा ।

अर्धनारीश्वरोऽहं य न विद्योगो मम क्वचित् ॥ १३ ॥

शक्तियुक्ततया नित्यं शक्तोऽहं प्रभुरीश्वरः ।

अभाऽऽर्धैश्वर्यमोडेन विघ्नराजं य नामस्मरम् ॥ १४ ॥

(Page पं. १ अ. ४ पान ८)

एति गत्वा स्वयं शम्भुर्मनसा गणपं भजन् ।

भक्त्यैक्येतसा यैव ध्यात्वा रुपमनुत्तमम् ॥ १५ ॥

यतुर्भुजं मडाकायं गजवक्त्रं मडोदरम् ।

भुकुटेन विराजन्तं कर्णकुण्डलधारिणम् ॥ १६ ॥

रत्नमालाधरं पूर्णं नाभिषेधविभूषितम् ।

किङ्किणीकायुक्तापाहं क्वाणख्यरानूपुरम् ॥ १७ ॥

सिद्धिबुद्धियुतं चिन्तामणिभूषितवक्षसम् ।

अेकचित्तेन य ध्यात्वाऽसाधयत्तं समाधिना ॥ १८ ॥

तुष्टाय विविधैर्वाक्यैर्गणेशं ब्रह्मरूपिणम् ।

निराकारं य साकारं विघ्नराजं वृष्टि स्थितम् ॥ १९ ॥

शिव उवाच ।

नमस्ते विघ्नराजाय नमस्ते विघ्नधारिणे ।

विघ्नकर्त्रे गणेशाय विघ्नानां पतये नमः ॥ २० ॥

लम्बोदराय सर्वाय वङ्कतुण्डस्वरूपिणे ।

त्रैगुण्येन जगद्रूपनानाभेदप्रधारिणे ॥ २१ ॥

नैर्गुण्येन य वै साक्षाद् ब्रह्मरूपधराय य ।

नमो नमो बन्धुन्त्रे भक्तानां पालकाय ते ॥ २२ ॥

अभक्तोभ्यस्तमोदाय नानाभयकराय य ।

उेरम्भाय नमस्तुभ्यं वेदवेधाय शाश्वते ॥ २३ ॥

अनन्ताननरुपायानन्तबाह्वङ्घ्रिकाय ते ।

अनन्तकरकर्णायानन्तोदरधराय ते ॥ २४ ॥

नमो नमस्ते गणनायकाय ते अनादिपूज्याय य सर्वरूपिणे ।

अभाऽऽलीलाकरपूर्णाभूर्तये मडोट्टायास्तु नमो मडात्मने ॥ २५ ॥

आदौ य निर्माय विधिं रज्जोमयं तेनैव सृष्टिं विदधासि देव ।

सत्त्वात्मकं विष्णुमथो छि मध्ये निर्माय पासि त्वमभाऽऽविक्रम ॥ २६ ॥

अन्ते तमोऽपि एमेव सृष्ट्वा शम्भु स्वशक्त्या हरसि त्वमाध ।

अेवंविधं त्वां प्रवदन्ति वेदाः तं वै गणेशं शरणां प्रपद्ये ॥ २७ ॥

मायाभयं वै गुणानं तु सृष्ट्वा तस्मात्पुरस्त्वं गणाराज यादौ ।

स्वानन्दसंज्ञे नगरे विभासि सिद्ध्या य बुद्ध्या सङ्घितः परेश ॥ २८ ॥

तं त्वां गणेशं शरणां प्रपद्ये स्थितं सदा हृत्सु य योगिनां वै ।

वेदैर्न वेधं मनसा न लभ्यं तं वङ्कतुण्डं हृदि चिन्तयामि ॥ २९ ॥

अर्धनारीश्वरत्वं यत्तद्गतं मेऽधुना प्रभो ।

शक्तिडीनत्वमापन्नो नष्टवल्कर्णा कृतः ॥ ३० ॥

नानैश्वर्ययुता देवी सा गता गणप प्रभो ।

अनीश्वरपदं प्राप्तं मम वै देवदेव भोः ॥ ३१ ॥

निर्गुणोऽहं सदा शम्भुः सगुणः सर्वभाववित् ।

शक्त्या युक्तो यदा स्वामिन्नधुना किं करोम्यहम् ॥ ३२ ॥

शक्तिडीनः पदा गन्तुं न शक्नोमि गणेश्वर ।

अतस्त्वं कृपया देव शक्तं मां कुरु कर्मणि ॥ ३३ ॥

ततः प्रादुरभूत्तस्य पुरतः स गणाधिपः ।

उवाच शङ्करं तत्र उर्षयन् श्वक्षया गिरा ॥ ३४ ॥

अडो पश्य य मां शम्भो किं शोचसि मडेश्वर ।

भवितासि सशक्तिस्त्वं मद्राज्यान्नात्र संशयः ॥ ३५ ॥

अहमेवेश्वरो देवो ह्येको ब्रह्माऽऽमऽऽले ।

तेन गर्वेण युक्तस्त्वं स विघ्नः सडसा कृतः ॥ ३६ ॥

अधुना ते गतो मोडो मदीया स्मृतिरागता ।

ध्यातस्तुतश्च तेनाऽहं प्रसन्नोऽस्मि न संशयः ॥ ३७ ॥

छिमायलसुता देवी भविष्यति न संशयः ।

वृणोषि त्वं सतीं तां वै पार्वतीं य पुनः शिव ॥ ३८ ॥

(Page पं. १ अ. ४ पान १०)

रमसे य तथा सार्धं मद्भक्त्या भावितो दृढम् ।
 ईश्वरः सऽशक्तिस्त्वं मत्प्रसादात्सदा भव ॥ ३८ ॥
 स्मृतमात्रस्तवाग्नेऽहं प्रत्यक्षः स्यां सदाशिव ।
 एति दत्त्वा वरं देवस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ४० ॥
 ततश्च शङ्करः क्षुब्धः शक्तो जातः स्वकर्मणि ।
 जटामास्फालयामास गणेशं मनसा स्मरन् ॥ ४१ ॥
 तस्माज्जातो मडाबाहुर्वीरभद्रस्त्रिमस्तकः ।
 त्रिपदः शूलवान् साक्षान्मृत्युऽपि मडाधुतिः ॥ ४२ ॥
 शङ्कर प्रणनामाथ प्राञ्जलिः सन्पुरः स्थितः ।
 आज्ञां कुरु मडादेव दासोऽहं ते वशे स्थितः ॥ ४३ ॥
 वयनं तस्य संश्रुत्य प्रलृष्टः शङ्करोऽब्रवीत् ।
 सयज्ञस्य य दक्षस्य उरणां कुरु साम्प्रतम् ॥ ४४ ॥
 तदाज्ञां शिरसा धृत्वा अट्टलासमथाकरोत् ।
 तेन त्रिभुवनं सर्वं कम्पितं भयविह्वलम् ॥ ४५ ॥
 ततो निर्गम्य वेगेन शरीरान्निर्ममे मडान् ।
 नानारुद्रानपारांश्च तैर्वृतः स गतो मप्यम् ॥ ४६ ॥
 तमन्वयुर्गणाः शम्भोर्नन्दिकेशादयोऽपरे ।
 क्षुब्धिताः क्रोधसंयुक्ता ब्रह्माण्डाशनसन्निभाः ॥ ४७ ॥
 दुर्निमित्तानि सर्वाणि दक्षगेहेऽभवन्स्तदा ।
 शङ्किता मुनयो देवाः किं भवेदिति विह्वलाः ॥ ४८ ॥
 येतस्मिन्नन्तरे तत्र दक्षयज्ञे मडाभलः ।
 आजगामावृतो रुद्रैर्वीरभद्रो भयानकः ॥ ४९ ॥
 नन्दी भृङ्गरिटिर्भृङ्गी पुष्पदन्तमुभास्तथा ।
 आगताः क्रोधदीप्तास्था भक्षयन्तो यथान्तकाः ॥ ५० ॥
 सऽसौ वेगतः सर्वे मारयन्त एतस्ततः ।
 पलायन्त य दिक्रान्ते दक्षस्यानुयरास्तदा ॥ ५१ ॥
 यज्ञमण्डपमासाधे बभञ्जुस्तत्क्षणेन य ।

દેવાન્ સર્વાન્ મુનીશ્ચૈવ પીડયન્તઃ સુદારુણાઃ ॥ ૫૨ ॥

ઋષિપત્નીર્દયુસ્તત્ર દેવપત્નીઃ સહસ્રશઃ ।

અતાડયન્મહાવીર્યા હાહાકારાઃ પ્રવર્તિતાઃ ॥ ૫૩ ॥

કથં ત્વસાધુપતયો ભવતીભિર્વૃતાઃ ખલુ ।

શિવદ્વેષકરા દુષ્ટાસ્તસ્ય પ્રાપ્તં મહત્કલમ્ ॥ ૫૪ ॥

એવમૂચુર્લવિદ્રવ્યં બભક્ષુસ્તે પ્રહર્ષિતાઃ ।

વેદિકાયાં પ્રચક્રુસ્તે વિટ્સર્ગં મૂત્રણં તથા ॥ ૫૫ ॥

જગામ ભગવાંસ્તત્ર શકુરઃ ક્રોધસંયુતઃ ।

ધનુર્બાણધરઃ સાક્ષાત્પ્રલયાગ્નિરિવોત્થિતઃ ॥ ૫૬ ॥

તત્ર યુદ્ધમભૂદ્ ધોરં દેવાનાં રુદ્રચારિણામ્ ।

સ્વયં ચ યુયુધે શમ્ભુઃ શસ્ત્રાસ્ત્રૈર્મભેદિભિઃ ॥ ૫૭ ॥

પૂષ્ણો દન્તાંશ્ચ નારાયૈર્ભેદયામાસ શકુરઃ ।

ભગસ્ય નેત્રમુન્મૂલ્ય પાટયામાસ સંયુગે ॥ ૫૮ ॥

ધર્મં ધૃત્વા મહાવીરો નન્દિકેશોઽબ્રવીત્તદા ।

ક્રો ધર્મો વદ રે દુષ્ટ શિવહીને મખે ખલ ॥ ૫૯ ॥

કશ્યપં ધૃતવાંસ્તત્ર ભૃડ્ગી તેજસ્વિનાં વરઃ ।

વરુણં તાડયામાસ પુષ્પદન્તશ્ચ વીર્યવાન્ ॥ ૬૦ ॥

ભૈરવેણ ધૃતસ્તત્ર દેવેન્દ્રો મૂર્છિતઃ કૃતઃ ।

વીરભદ્રો બલાદક્ષં પાતયામાસ ભૂતલે ॥ ૬૧ ॥

એવં પ્રમથિતે યજ્ઞે શડ્બચક્રગદાધરઃ ।

યુયુધે વિષ્ણુરવ્યગ્રો મહાબલસમન્વિતઃ ॥ ૬૨ ॥

શસ્ત્રાસ્ત્રૈર્બહુભિસ્તેન મર્દિતા બલવત્તરાઃ ।

રુદ્રા ભૂતપિશાચાઘા હાહાકારં પ્રચક્રિરે ॥ ૬૩ ॥

તં દૃષ્ટ્વા સહસા શમ્ભુર્હૃદિ ધ્યાત્વા ગણાધિપમ્ ।

બાણૈસ્તં હૃદિ સંવિધ્ય પાતયામાસ ભૂતલે ॥ ૬૪ ॥

પુનઃ સંજ્ઞાં સમાસાઘે સ્વાસ્ત્રં નારાયણાત્મકમ્ ।

(Page ખં. ૧ અ. ૪ પાન ૧૧)

મોચયામાસ ગોવિન્દો જગત્સંહારકારકમ્ ॥ ૬૫ ॥

ततः शम्भुर्मुभोयापि स्वास्त्रं पाशुपतं मडत् ।
ते उभे व्योम्नि यात्यन्तं युयुधाते परस्परम् ॥ ६६ ॥
तस्माज्जातो मडानग्निर्दंष्ट्रा पृथिवीमिमाम् ।
भयकान्तं त्रिभुवनं जातं तत्र मृतोपमम् ॥ ६७ ॥
अेतस्मिन्समये तत्र वीरभद्रेण कल्पितम् ।
पशुपतं शिरश्छित्वा दक्षस्याग्रौ हुतं ततः ॥ ६८ ॥
रुद्रैर्नानाविधैः डोलाडलस्तत्र प्रवर्तितः ।
छिन्नभिन्नाः सुरा जातास्त्रातारं लेभिरे न ते ॥ ६९ ॥
मुनयोऽपिभयोद्धिग्ना व्यद्रवंस्तु दृशो दश ।
पिशाचादिभिराकृष्टाश्चकुशुश्चातिदारुणम् ॥ ७० ॥
विष्णुना तत्र यत्कं वै भ्रामितं क्रोधधारिणम् ।
कृतान्तसदृशं मुक्तं शम्भोः सन्निधिमागतम् ॥ ७१ ॥
यत्कं तच्छुद्धं दृष्ट्वा तं नत्वा तत्र संस्थितम् ।
तेन क्रोधपरीताङ्गः शिवः शूलं समाददे ॥ ७२ ॥
शूलमुद्यम्य तं विष्णुं हुन्तुं यावत्प्रवर्तते ।
तत्राकाशोद्भववा वाणी वारयामास शङ्करम् ॥ ७३ ॥
न हुन्तव्यो हरिः शम्भो त्वया पात्योऽयमभ्युत ।
जडि कोपं मडादेव शिवाय सततं नमः ॥ ७४ ॥
तत्राजगाम सडसा स्वयम्भूस्तं न्यषेधयत् ।
मा कुरुष्व वधं शम्भो विष्णोः संडारकारक ॥ ७५ ॥
नमः शिवाय शान्ताय शूलिने शम्भवे नमः ।
मडादेवाय रुद्राय पशूनां पतये नमः ॥ ७६ ॥
संडाररूपी त्वं साक्षादकाले डिं प्रवर्तसे ।
जडि कोपं मडाभाडो नमस्ते परमेश्वर ॥ ७७ ॥
भ्रज्मणा संस्तुतो देवः प्रशान्तोऽभून्मडामुने ।
तस्मिन्काले स्वयं विष्णुर्भ्रज्मणा ज्ञापितः प्रभुः ॥ ७८ ॥
शिवाय नमनं कृत्वा स्थितः संलज्जितो भृशम् ।

प्रोवाय मधुरं ब्रह्मा शङ्करं वृषभध्वजम् ॥ ७८ ॥
 शान्त उर्वरितं यज्ञे उविर्द्रव्यं य यत्प्रभो ।
 रुद्रभागः स विज्ञेयो गृहाण त्वं सदाशिव ॥ ८० ॥
 विघ्नेशमायया भ्रान्ता दक्षाद्याः सततं शिव ।
 मोहितानां विशेषेण द्रष्टव्यं न प्रयेष्टितम् ॥ ८१ ॥
 अतस्त्वं कृपया देव प्रसन्नो भव शङ्कर ।
 सर्वेभ्यः सुभदाता वै यज्ञं तं पुनराश्रम ॥ ८२ ॥
 देवानां य मुनीनां य स्त्रीणां दासादिजिविनाम् ।
 यथापूर्वं स्थितं उपं तादृशं कुरु शङ्कर ॥ ८३ ॥
 भगः स नेत्रसंयुक्तः पूषा वै पिष्टबुद्धुः कृतः ।
 देवाश्च मुनयः सर्वे स्त्रियो दासाद्यस्तथा ॥ ८४ ॥
 यथापूर्वं कृतास्तेन युक्ता रुपेण तेजसा ।
 गतद्गुणाश्च सर्वे ते ववन्दुः शङ्करं पुनः ॥ ८५ ॥
 दक्षस्य मस्तकं तत्र दग्धं वै जातवेदसि ।
 तज्ज्ञात्वा शङ्करो देवो भृङ्गिणं प्रत्युवाच उ ॥ ८६ ॥
 गच्छ यानय तं उत्वा य आदौ दृश्यते त्वया ।
 तस्य मस्तकमेतत्तु भवेद् दक्षस्य मस्तकम् ॥ ८७ ॥
 तदा तेन पुरो दृष्टो ष्यजः परमशोभितः ।
 तं उत्वा तच्छिरस्तत्र समानीतं य भृङ्गिण ॥ ८८ ॥
 तदेव योजयित्वा तमञ्जुवयत शङ्करः ।
 स सद्ये उत्थितस्तत्र दक्षोऽजमुभतां गतः ॥ ८९ ॥
 ब्रह्मणा प्रेरितो दक्षः पुनस्तुष्टाव शङ्करम् ।
 गतमानो मडाभाङ्गुः भक्त्या सर्वेश्वरं ततः ॥ ९० ॥
 (Page भं. १ अ. ४ पान १२)
 दक्ष उवाच ।
 नमामि शङ्कर साक्षाद्येधधारमिदं जगत् ।
 कालरूपं यथाकालं बोधयामास तं शिवम् ॥ ९१ ॥
 कालेन इलमूलानि जायन्तेऽन्नादिकानि य ।

शीतोष्णसमभावश्च सदा कालेन जायते ॥ ८२ ॥
 सूर्यस्तपति कालेन ज्योतिषां गाण्येव य ।
 कालेन जायते वृष्टिरनावृष्टिस्तथा विभो ॥ ८३ ॥
 कालेन सृज्यते सृष्टिर्ब्रह्माणा वै पुनः पुनः ।
 कालेन पालनं तत्र कुरुते विषगुरव्ययः ॥ ८४ ॥
 कालेन स्वेच्छया शम्भुः संडारं प्रकरोति य ।
 यत्किञ्चिद्विदुः तत्सर्वं कालाधीनं न संशयः ॥ ८५ ॥
 स एव कालो भगवानीश्वरो ब्रह्मसंज्ञितः ।
 शिवः साक्षाच्च वेदेषु कथ्यते वेदवादिभिः ॥ ८६ ॥
 क्षमस्व मेऽपराधं त्वं त्वन्मायागर्वितस्य य ।
 यत्कृतं तद्दयासिन्धो नमस्ते परमेश्वर ॥ ८७ ॥
 सगुणाय नमस्तुभ्यं निर्गुणाय नमो नमः ।
 सृष्टिकर्त्रे य संडर्त्रे पात्रे नानास्वऽपिणो ॥ ८८ ॥
 अनन्तगुणराशिस्त्वं वर्णनीयं किमप्यडो ।
 नान्तं ब्रह्माद्यो जग्मुर्माद्दृशानां य का कथा ॥ ८९ ॥
 नमो नमो ब्रह्ममयाय देवाद्ये शिवायाथ य पूर्णमूर्ते ।
 अनादिमध्यान्तविहीन भूम्ने नमो नमो भक्तभयापहन्त्रे ॥ ९० ॥
 धृत्येवं स्तुवतस्तत्र प्रेमगद्गदया गिरा ।
 अजवत्तस्य सञ्जातं भाषणं लललल्लललम् ॥ ९०१ ॥
 तेन लृष्टो मडादेवस्तं पुनर्नरमस्तकम् ।
 भगवान् कार्याभास यथापूर्वं मुनीश्वराः ॥ ९०२ ॥
 प्रोवाच मधुरं वाक्यं शिवस्तं सर्वसन्निधौ ।
 प्रजापतिपतिर्दक्ष सर्वमान्यो भविष्यसि ॥ ९०३ ॥
 त्वया यद्द्रव्यितं स्तोत्रं मदीयं मत्प्रियं भवेत् ।
 यस्तोष्यति प्रदास्यामि तस्मै काममनेन माम् ॥ ९०४ ॥
 षड् भुक्त्याऽभिलान्भोगानन्ते मल्लोकमाप्नुयात् ।
 मम प्रीतिकरश्चासौ भविष्यति न संशयः ॥ ९०५ ॥

त्वया यदृजवद्राऱ्यं कृतं मे ढलु सन्निधौ ।
 तद्रथो मत्समीपे वै करिष्यति नरः सकृत् ॥ १०६ ॥
 तेन लृष्टो ढविष्यामि वाञ्छितं पूरयामि य ।
 अेवं दत्त्वा वरं शम्भुस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ १०७ ॥
 सर्वे स्वस्वस्थलं जग्मुर्दुर्षिता धर्षितास्तथा ।
 दक्षश्च स्वगृढे विप्रा दुःषितः स्थितवान् स्वयम् ॥ १०८ ॥
 तदादि शिवढक्ता ये ते कुर्वन्ति शिवालये ।
 अजवन्निनदं तेन लृष्टो ढवति शङ्करः ॥ १०९ ॥
 ँति सर्वं समाप्यातं दक्षशापादिकं य यत् ।
 यज्ञाढऱुगस्य ँतुं य पुनः किं श्रोतुमिच्छथ ॥ ११० ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मढापुराणे
 प्रथढे भाऱेडे वऱुतुऱऱरिते दक्षयरितं नाम यतुर्थोऱध्यायः ॥ १.४
 (Page ढं. १ अ. ५ ढान १३)

१.५ ढार्वतीप्रश्नविचारो नाम ढञ्चढोऱध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ।
 शौनक ँवाय ।
 श्रुतं दक्षस्य यरितं यज्ञध्वंसादिकं मढत् ।
 मुद्रलस्य य दक्षस्य संवादं कथयस्व ढोः ॥ १ ॥
 सूत ँवाय ।
 शृणु शौनक संवादं दक्षमुद्रलसम्भवम् ।
 ढ्रह्मढूयकरं पूर्णं ढावेन य श्रुतं लृदि ॥ २ ॥
 दक्षप्रश्नं ढरं धृत्वा मुद्रलो गणऱुप्रियः ।
 तं प्रत्युवाय ढावेन मढर्षिर्योगिनां वरः ॥ ३ ॥
 मुद्रल ँवाय ।
 सर्वेषां गणऱो माता पिता यैव न संशयः ।
 तेन सर्वाद्विपूज्योऱयं सर्वपूज्यः स देवराट् ॥ ४ ॥
 ज्येष्ठराजेति यद्राऱ्यं वेदेन प्रतिढादितम् ।

ज्येष्ठे भावाभ्य तस्यापि ज्ञातव्यं सर्वसम्मतम् ॥ ५ ॥

तस्य सर्वे कलांशा वै कलांशांशाश्च डेयन ।

न कला तस्य सम्पूर्णा जगत्यां कुत्र दृश्यते ॥ ६ ॥

विनायको नाम तेन जातोऽसौ भगवान् भव ।

विशेषेण च सर्वेषां नायकोऽयं गणधिपः ॥ ७ ॥

विगतो नायको यस्य स्वेच्छायाः विनायकः ।

स्वानन्दलोकवासी च स्वसुप्तेन प्रभावतः ॥ ८ ॥

ब्रह्मविष्णुशिवाद्यैश्च वेदैर्योगिभिरेव च ।

सर्वैः सम्पूजितो देवो धर्मकार्थमुक्तये ॥ ९ ॥

अहं ब्रह्मेति माहात्म्याद् गर्वो भवति शाश्वतः ।

शिवादीनां यदाधाराद्विदं सर्वं प्रवर्तते ॥ १० ॥

तदा मद्दरोऽयं वै तेषां ज्ञानार्थसिद्धये ।

विघ्नकर्ता भडाराजः स्वयं भवति विघ्नपः ॥ ११ ॥

पदभ्रष्टाः कृतास्तेन सर्वे देवाद्यो द्विजाः ।

डिमाधारमिदं सर्वं विचिन्वन्ति समाधिना ॥ १२ ॥

तेन पश्यन्ति योगेन येतसः पञ्चवृत्तिभिः ।

तासां प्रकाशकोऽयं वै चिन्तामणिरिति स्मृतः ॥ १३ ॥

वेदैः सम्पादितं ज्ञात्वा शरणं तं प्रजन्ति ते ।

ततो विघ्नदरो जातस्तेषां सर्वार्थदः स्मृतः ॥ १४ ॥

सर्वसत्तात्मकोऽयं वै विघ्नराजः प्रकीर्तितः ।

अत एव गणेशाद्धि परं डिचिन्न विद्यते ॥ १५ ॥

सविघ्नस्त्वं प्रजातोऽसि तमेव शरणं प्रज ।

चिन्तामणिं विघ्नदरं गणेशं च विनायकम् ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

प्रजापतिरिति श्रुत्वा दक्षो लुष्टमनाः पुनः ।

पप्रच्छ विनयेनैव कथां पापप्रणाशिनीम् ॥ १७ ॥

दक्ष उवाच ।

कोऽयं स्वानन्दवासी वै कथं ज्ञेयो भवेन्मया ।

वऱ तत्र विढो ढार्गं तेन तं सततं ढऱे ॥ १ॢ ॥

ढुद्रल ऒवाय ।

अत्र ते ङथयिष्याढि ँतिऱासं पुरातनम् ।

पार्वतीशिवसंवाऱं यथा ञतं शृऱुष्व ढोः ॥ १ॢ ॥

ऱैलासे ऒिरिवर्ये तु सुषासीनं ढऱेश्वरम् ।

पार्वती प्रऱता ढूत्वा पृच्छति स्ढ ढुऱायुता ॥ २० ॥

पार्वत्युवाय ।

शिव त्वं सर्वदेवानां नाऒानां रक्षसां तथा ।

ढानवानां य सर्वेषां पूज्यः स्वामी न संशयः ॥ २१ ॥

तेढ्यः पऱप्रऱता त्वं सर्वाधीशः पुरातनः ।

ढायाविकारऱीनश्च शिवस्तेन प्रकीर्तितः ॥ २२ ॥

त्वं ङिं सढाधिना देव ध्यायसे ढां वऱ प्रढो ।

त्वत्तः परतरं ङिञ्चिन्न दृष्टे नैव संश्रुतम् ॥ २३ ॥

ँति पृष्टो ढऱादेवस्तां प्रत्यूये य साऱरम् ।

साऱं वेऱादिढान्यं य ढ्रऱढढूयऱरं परम् ॥ २ॡ ॥

श्रीढऱादेव ऒवाय ।

शृऱुषु प्रिये प्रवक्ष्याढि यं ध्यायाढि दिवानिशम् ।

(Page ढं. १ अ. ५ पान १ॡ)

ऒऱोशं ढृदि संस्थं ढे स्वानन्दावासिनं परम् ॥ २५ ॥

साऱारं य निराऱारं तस्ढिन्देवि न विद्यते ।

ढनोवाऱीविऱीनं न ढनोवाऱीढयं न वै ॥ २ॢ ॥

शिवस्य वयनं श्रुत्वा पार्वती प्रेढसंयुता ।

ऒवाय ढधुरं वाऱ्यं वाऱ्यज्ञा ढावपूर्वऱम् ॥ २ॡ ॥

पार्वत्युवाय ।

ऱोऱसौ ऒऱोशनाढा वै ङथं स ढृदि तिष्ठति ।

स्वानन्दवसतिः ङा य यत्र तिष्ठति स प्रढुः ॥ २ॢ ॥

साऱारो न निराऱारो ङथं स ज्ञायते ञनैः ।

ढनोवाऱीढयो नैव ऒीनस्ताढ्यां न य ङ्वयित् ॥ २ॢ ॥

तस्य ध्यानं मडेशापि कर्तुं नैव प्रशङ्कते ।
 ध्यायसे केन मार्गेण भव मे कथय प्रभो ॥ ३० ॥
 अहं दासी त्वदीया वै शिष्यभावेन संस्थिता ।
 कथयस्व मडादेव ध्यानं गाणेशकं मम ॥ ३१ ॥
 तमहं साधयिष्यामि साक्षात्कारेण वै यथा ।
 कृतकृत्या भविष्यामि प्रसादात्ते न संशयः ॥ ३२ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 षति पृष्टो मडादेवो देव्या भक्त्यादरेण य ।
 पात्रं गणेशमार्गस्य दृष्ट्वा प्रेमयुतोऽब्रवीत् ॥ ३३ ॥
 तत्तेऽहं शृणु वक्ष्यामि गुड्याद् गुड्यतमं मडत् ।
 रडस्य वेदशास्त्राणां यस्मात्परतरं न य ॥ ३४ ॥
 दक्ष उवाच ।
 तव वाक्यामृतेनाऽहं प्रीतो मुद्गल साम्प्रतम् ।
 उमामडेशसंवाहं योगीन्द्र कथयस्व मे ॥ ३५ ॥
 सूत उवाच ।
 दक्षस्य भावयुक्तं तद्वचनं मुद्गलेन वै ।
 श्रुतं तेन सुसन्तुष्टो वक्तुं समुपयङ्कमे ॥ ३६ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 शम्भुः स्मृत्वा गणेशानं लृष्टि ध्यात्वा मडायशाः ।
 प्रत्युवाच मडादेवीं गाणपत्यः प्रतापवान् ॥ ३७ ॥
 श्रीशिव उवाच ।
 सर्व मायामयं विद्धि जायते यञ्च येतसा ।
 चित्तप्रवेशडीनं य मायातीतं निगद्यते ॥ ३८ ॥
 रचितं द्विविधं येन स अेव गणनायकः ।
 स्वसंवेदं मडः प्रोक्तं वेदयेत्तद्विशेषतः ॥ ३९ ॥
 तत्रैव दृश्यते देवो योगिभिर्यागपारगैः ।
 तेन स्वानन्दवासी स कथ्यते वेदवाटिभिः ॥ ४० ॥
 चित्तस्य पञ्चभूमीनां प्रकाशनकरः स्मृतः ।

चिन्तामणिरिति ज्योतो लृष्टि सन्तिष्ठति प्रभुः ॥ ४१ ॥

समूहे गणघातुश्च तेषां स्वामी गणेश्वरः ।

अभेदयोगमार्गेण सदा ध्यातुं स शक्यते ॥ ४२ ॥

मुद्रल उवाच ।

श्रुत्वा शिववचो रभ्यं पार्वती विनयान्विता ।

यकिता प्रत्युवायेहं वचनं छितकारकम् ॥ ४३ ॥

पार्वत्युवाच ।

भगवन्स्थितं कूटवचनं योगभावितम् ।

न बुद्धं तन्मया स्वामिंस्तस्माच्च सुलभं वद ॥ ४४ ॥

ब्रह्म मायामयं प्रोक्तं कीदृशं कथय प्रभो ।

मायाहीनं कथं ज्ञेयं विस्तरेण वदस्व मे ॥ ४५ ॥

मुद्रल उवाच ।

शक्तिप्रभ्रं य संश्रुत्य लृष्टः शम्भुः सुयोगवित् ।

साश्रुनेत्रः सरोमाञ्चो भक्त्या जातो मलयशाः ॥ ४६ ॥

आदिमायां प्रशंसन् सन् वक्तुं तामुपयुक्तमे ।

योगमार्गस्य सिद्धयर्थं विस्तरेण मलेश्वरः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वक्तुऽय्यरिते पार्वतीप्रभ्रविचारो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ १.५

(Page भं. १ अ. ६ पान १५)

१.६ प्रकृतिपुरुषवरप्रदानं नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

पार्वतीशिवसंवाहं कथयस्व मडामते ।

पाराशर्यस्य सर्वज्ञ शिष्य सर्वार्थतत्त्ववित् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

मुद्रलेन यथा प्रोक्तं दक्षे वै शान्तिकारकम् ।

शिवयोस्तं य सञ्जातं संवाहं कथयामि त्भोः ॥ २ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धन्या देवि मडाभागे त्वत्समान्या न विद्यते ।

मडापुण्येन ते बुद्धिगणेशज्ञानलावसा ॥ ३ ॥

कारितोऽहं त्वया शक्ते सत् स्त्रिया नात्र संशयः ।

ममैवेहं मडदृभाग्यं गाणपत्यप्रिया गृहे ॥ ४ ॥

गणेशाय नमः कृत्वा कथयामि कथानकम् ।

आदौ मायामयं विद्धि मायातीतं ततः परम् ॥ ५ ॥

स्वस्वरूपमयं सर्वं ज्ञातव्यं योगिना सदा ।

द्विविधं योगमार्गेण साधनेन विशेषतः ॥ ६ ॥

आदौ ब्रह्म स्थितं देवि ऐकानेकादिवर्जितम् ।

स्वतः परत उत्थानात्तदेव द्विविधं बभौ ॥ ७ ॥

स्वत उत्थानके नैव विकल्पः सदृशः कृतः ।

अडमस्मीति भावेन बिम्बं भिन्नं विनिःसृतम् ॥ ८ ॥

सकलाभेदरूपं यन्निराकारं स्वभावतः ।

अडमस्मि सदा प्रोक्तं ब्रह्मरूपं य शाश्वतम् ॥ ९ ॥

तेनापि स्वस्वरूपं तद् दृष्टमात्मात्मकं परम् ।

कीदृशोऽहं विकल्पश्च कृतो मोडेन तत्क्षणात् ॥ १० ॥

यतुश्चतुः पदार्था ये योगरूपेण संस्थिताः ।

तेषामभेदरूपं य दृष्टे सर्वात्मकं परम् ॥ ११ ॥

मायया बिम्बरूपोऽयं जातः सद्यश्च नामतः ।

माया बिम्बं द्वितीयं तत्तत्र मोडप्रधारणात् ॥ १२ ॥

मोडधारणमात्रेण विस्मृतं स्वस्वरूपकम् ।

मायासुभोष्युना जाता तस्य देवस्य तत्क्षणात् ॥ १३ ॥

सर्वाकारा निराकारा माया जाता द्विधापरा ।

बुद्धिरूपा मडाभागा तथा सर्वं प्रबुध्यते ॥ १४ ॥

निराकारं य साकारं बुद्धया सम्बुध्यते जनैः ।

बुद्धया यद्बुध्यते क्षेत्र बुद्धिरूपं तदेव य ॥ १५ ॥

तत्र मोडो य साकारो निराकारः स्वयं प्रभुः ।

મોહીન ઇતિ ભ્રાન્તિદ્વિધા ગુણસમુત્થિતા ॥ ૧૬ ॥

સા સિદ્ધિર્મોહકર્ત્રી વૈ નાનાભ્રાન્તિપ્રકાશિકા ।

એકા બુદ્ધિશ્ચ સર્વત્ર તથા દ્વૈધે પ્રવર્તિતા ॥ ૧૭ ॥

સિધ્યા સમ્મોહિતા બુદ્ધિભ્રાન્તા જાતા ચ પાર્વતી ।

સાકારમોહસંયુક્તા નિરાકારવિમોહિતા ॥ ૧૮ ॥

મોહધારકબુદ્ધિશ્ચ સિદ્ધિર્મોહપ્રદાયિની ।

તથોઃ પ્રકાશદાતા સ ગણેશાનોડભવત્ સ્વયમ્ ॥ ૧૯ ॥

સ એવ નામતસ્તત્ર ન ગતો નિજરૂપધૃક્ ।

બિમ્બબિમ્બિપ્રભાવત્વાદ્ભાસતે તાદૃશો વૃથા ॥ ૨૦ ॥

સર્વાત્મકં ચ બિમ્બં ચત્પરં તત્રૈવ બિમ્બિતમ્ ।

આત્મરૂપં નિરાકારં તથોઃ સંયોગિતાં ગતઃ ॥ ૨૧ ॥

સ એવ ગણરાજોડયં માયાખેલકરઃ પ્રભુઃ ।

તસ્યેચ્છયા તદ્ દ્વિવિધં ચલતિ પ્રતિસૂત્રવત્ ॥ ૨૨ ॥

ત્રિવિધં ચૈકભાવં ચ જાતં મોહેન પાર્વતી ।

વિકલ્પઃ પ્રકૃતસ્તેન એકોડલં સ્થાં બહુસ્તિવતિ ॥ ૨૩ ॥

વિકલ્પેન દ્વિધા ભૂતં દેહદેહિસ્વરૂપકમ્ ।

સોડલં બ્રહ્મેતિ યત્પ્રોક્તં વેદ વૈ વેદવાદિભિઃ ॥ ૨૪ ॥

તદેવ દેહિ રૂપં ચ દેહમોહપ્રવારણાત્ ।

દેહરૂપં તથા તત્ર બિન્દુમાત્રં પ્રકીર્તિતમ્ ॥ ૨૫ ॥

ચતુર્વિધાનાં દેહાનાં બ્રહ્મરૂપં પુરાતનમ્ ।

(Page ખં. ૧ અ. ૬ પાન ૧૬)

બહુરૂપં ચ તદ્વિદ્ધિ દેહકૈવલ્યસંજ્ઞિતમ્ ॥ ૨૬ ॥

સોડલં બ્રહ્મૈકરૂપં ચદ્ભુરૂપં ચ બિન્દુમત્ ।

સ્વસ્વકાર્યેષુ નો શક્તં સત્તાહીનતયા શિવે ॥ ૨૭ ॥

તાભ્યાં તપઃ કૃતં ધોરં સ્વસ્વરૂપસ્ય સુન્દરિ ।

દિવ્યવર્ષસહસ્રાન્તે પ્રસન્નોડભૂદ્ ગજાનનઃ ॥ ૨૮ ॥

પ્રત્યક્ષતાં ચયૌ તત્ર શુણ્ડાદણ્ડવિરાજિતઃ ।

લમ્બોદરો મહાકર્ણશ્ચતુર્બાહુસ્ત્રિનેત્રભૃત્ ॥ ૨૯ ॥

तस्य दर्शनमात्रेण स्कूर्तिर्जाता तयोस्तदा ।
 तथा तं तौ समाबुध्य नतौ स्तोत्रं प्रयङ्क्तुः ॥ ३० ॥
 प्रकृतिपुरुषावूचतुः ।
 नमस्ते गणनाथाय स्वसंवेधमयाय ते ।
 निराकारस्वरूपा वै शुण्डा यस्य विराजते ॥ ३१ ॥
 यस्य देवश्च साकारः कण्ठाधः परिकथ्यते ।
 अभेद ऐतयोर्जातस्तेन त्वं वै गजानन ॥ ३२ ॥
 यतुर्विधं निजानन्दाद्देहेषु कथितं भवेत् ।
 ऐकमव्यक्तारूपं य द्वितीय समरूपकम् ॥ ३३ ॥
 तृतीयं सत्स्वरूपं य यतुर्थं यत्सदा ह्यसत् ।
 यतुर्द्वस्तस्वरूपं ते तेन त्वं वै यतुर्भुजः ॥ ३४ ॥
 तवोदरे स्थितं सर्वं तेन लम्बोदरः स्मृतः ।
 मायामाधिकरूपं य द्वौ पादौ द्विविधं य ते ॥ ३५ ॥
 ऐते सर्वे गणा द्रुण्डे त्वदीया नात्र संशयः ।
 गणनाथोऽसि तेन त्वं नाम्ना प्यातश्च सर्वदा ॥ ३६ ॥
 ऐतादृशो निजात्मासावावयोर्ध्यान आभासौ ।
 स्वसंवेधतया ध्यातो भक्तानुग्रहकारकः ॥ ३७ ॥
 भक्ताभिमानभावेन देवधारी स्वयं ह्यभूत् ।
 ऐतैश्च लक्षाणैर्युक्तो गणेशो नामधारकः ॥ ३८ ॥
 धन्यं सर्वं कृतं स्वामिन् येन त्वं देववानभूः ।
 स्वानन्दवासभृत् साक्षाद् लृष्टि नित्यं स्थिरो भव ॥ ३९ ॥
 नमस्ते विघ्नराजय नमस्ते विघ्नहारिणे ।
 भक्तानां वै ह्यभक्तानां विघ्नकर्त्रे नमोऽस्तु ते ॥ ४० ॥
 कर्मणां क्लृप्तान्ने य ज्ञानानां सिद्धिदायिने ।
 अमेयशक्तये तुभ्यं सर्वाधाराय ते नमः ॥ ४१ ॥
 किं कर्तव्यं दयासिन्धो तदेवाज्ञापय प्रभो ।
 तव भक्तिं मलातीप्रां देहि नौ गणनायक ॥ ४२ ॥

अेव स्तुतिं समाकऽर्णं परितुष्टो गऽऽधिपः ।
मेघगम्भीरया वाया उर्षयन्नऽवतीत्तदा ॥ ४३ ॥

श्रीगऽेश उवाच ।
साधु साधु मऽलाभागौ यदुक्तं स्तोत्रमुत्तमम् ।
मम प्रीतिकरं सर्वकामदं प्रभविष्यति ॥ ४४ ॥

धमार्यकाममोक्षाऽऽ दायकं पुष्टिवर्धनम् ।
कारागृहस्थितानां य मोयकं लक्षपाठतः ॥ ४५ ॥

मारऽोऽ्याटनादीनां नाशकं तत्तथैव य ।
अेकविंशतिवारं यः अेकविंशदिनावधि ॥ ४६ ॥

पठेत्तु यदि वै भक्त्या स ष्ठितऽङ्गं लभेत् ।
अऽमभूयकरं यैतन्निष्कामपठनाद्भवेत् ॥ ४७ ॥

भवतोस्तपसा तुष्टः स्तोत्रेऽऽनेन भावतः ।
प्रीतो दास्यामि सम्पूर्णां भवदृष्यामीप्सितं य यत् ॥ ४८ ॥

बिन्दुमात्रस्वरुपेऽऽ यत्स्थितं अऽम शाश्वतम् ।
तस्माद्यत्तुर्विधं विश्वं प्रकटं सम्भविष्यति ॥ ४९ ॥

प्रकर्षेऽऽ य सर्वेषां कृतिस्तस्माद्विनिःसृता ।
प्रकृतिस्तेन ते नाम भविष्यति जनेष्विदम् ॥ ५० ॥

सृष्ट्वा यत्तुर्विधं विश्वं अन्धलीना भविष्यसि ।
मदीयां भक्तिमयत्वां प्रकृते प्राप्स्यसि ध्रुवम् ॥ ५१ ॥

जनास्त्वदीयभक्तिं ये करिष्यन्ति सकामतः ।
(Page पं. १ अ. ६ पान १७)

निष्कामतश्च तेभ्यस्त्वं सर्वं दास्यसि शोभने ॥ ५२ ॥

यत्तुर्विधेभ्ययं शेते पुरे तेनैव पूरुषः ।
सोऽऽममात्रात्मको भावी नाम्ना सर्वत्र तिष्ठतु ॥ ५३ ॥

सर्वाकारविहीनोऽयं तत्र आन्तो भविष्यति ।
बिम्बबिम्बित भावेन प्रकृतौ मोहितः सदा ॥ ५४ ॥

स्वयं मोहविहीनः स सोऽऽममात्रात्मकः सदा ।
मत्प्रसादाद्भवेन्नित्यं अऽम सोऽऽ सुभात्मकः ॥ ५५ ॥

मदीया भक्तिरथला भविष्यति तवापि य ।
 तथा अन्धविडीनस्त्वं तथा मान्यो भविष्यसि ॥ ५६ ॥
 तव भक्तिं कश्चिन्ति जना भावेन संयुताः ।
 तेभ्यस्तदीप्सितं सर्वं दास्यसि त्वं न संशयः ॥ ५७ ॥
 ब्रह्मभूयपदं यैव दास्यसे योगसेवया ।
 साक्षात्पुरुषरूपस्त्वं सर्वसत्तात्मको भव ॥ ५८ ॥
 प्रकृतौ वीर्यमाधत्स्व सर्वसत्तात्मकं विभो ।
 तेनेयं सर्वसूर्विश्र्वं सृजिष्यति न संशयः ॥ ५९ ॥
 सृष्ट्वा यत्तुर्विधं सर्वं पालनं हरणं तथा ।
 कर्तव्यं कालयोगेन करणीयमिदं स्मृतम् ॥ ६० ॥
 सर्वेषां प्रकृतिर्माता पिता पुरुष उच्यते ।
 नानारूपाणि नामानि कल्पयिष्यन्ति वै जनाः ॥ ६१ ॥
 धृत्युक्त्वा गणाराजस्तु तत्रैवान्तरधीयत ।
 प्रकृतिः पुरुषश्चैव यथाज्ञासौ प्रयङ्कतुः ॥ ६२ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 प्रथमे भा३० वङ्कतुण्डयरिते प्रकृतिपुरुषवरप्रदानं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ १.६

१.७ तत्त्वकृतस्तुतिवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 पार्वत्युवाच ।
 श्रुत्वेदं त्वन्मुष्माभो जाह्वर्षश्चेतस्य जायत ।
 पुनर्वदस्व मे स्वामिन् गणाराजकथामृतम् ॥ १ ॥
 कथानां च रडस्यं यत्तदेवैतन्न संशयः ।
 पुनाति प्राश्निकं श्रोतुन् वक्तारं भक्तितः श्रुतम् ॥ २ ॥
 प्रकृतिः पुरुषश्चोभौ कथं सृष्टिं प्रयङ्कतुः ।
 अन्तर्हिते निजानन्दे गणेशे स्वेच्छया विभौ ॥ ३ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 पार्वतीवचनं श्रुत्वा प्रलृष्टः शङ्करोऽब्रवीत् ।

कथां रसयुतां रम्यां पावनानां य पावनीम् ॥ ४ ॥

शङ्कर उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि गणनाथकथां शुभाम् ।

धन्यासि सादरा जाता सप्रेमा विघ्ननाशिनी ॥ ५ ॥

अन्तर्हिते गणेशे य प्रकृतिः पुरुषस्तथा ।

सामर्थ्येन युतौ जातौ परस्परमनोनुगौ ॥ ६ ॥

तपसा वरदानेन मोडयामास तत्क्षणात् ।

पुरुषं प्रकृतिः सा वै नानाभावार्थदर्शिनी ॥ ७ ॥

नानाविभवयुक्तां तां दृष्ट्वा पुरुषसत्तमः ।

(Page पं. १ अ. ७ पान १८)

मोहितः पूर्णभावेन तदधीनोऽभवत्सदा ॥ ८ ॥

संवीक्षिता मडामाया पुरुषेण मडात्मना ।

डावभावयुता तत्र संस्थिता भक्तिभावतः ॥ ९ ॥

तस्यां सत्तात्मकं वीर्यं पुरुषेण प्रकाशकम् ।

निक्षिप्तं सडसा देवि तेन सा गर्भवत्यभूत् ॥ १० ॥

स गर्भो ववृधे तत्र तेजसा स्वेन संवृतः ।

मडता कालयोगेन पूर्णो जातः प्रतापवान् ॥ ११ ॥

समये सुषुवे सा तं पुत्रं तेजोमयं परम् ।

तस्य नामाऽभवत्लोके मडानित्यभिविश्रुतम् ॥ १२ ॥

अन्तस्तु यत्स्थितं देवि सर्वान्तर्यामि तत्परम् ।

लोकेषु य मडत्तत्वं ज्ञातव्यं तत्समाधिना ॥ १३ ॥

सर्वेषामादिभूतोऽयं मडानात्माऽभवत्प्रभुः ।

ज्येष्ठोऽयं तत्त्वजातीनां लृटि तेषां समास्थितः ॥ १४ ॥

मडता य ततः सृष्टं यदडडुऽरऽपकम् ।

स अेव त्रिविधो जातो भिन्नमूर्तिः प्रतापवान् ॥ १५ ॥

अडं सर्वत्र तिष्ठामि मदाधारमिदं स्मृतम् ।

तेनाडडुऽरनामा स सदाडडुऽरणात् शिवे ॥ १६ ॥

स अेव ब्राह्म्यभावेन स्थितः सर्वत्र सर्वराट् ।

ष्छितं मडता यद्वै तत् कर्तुं सुसमाहितः ॥ १७ ॥
 त्रिविधोऽसौ गुणैस्तत्र तन्निबोध जगन्मयि ।
 सात्त्विको राजसश्चैव तामसः कथ्यते बुधैः ॥ १८ ॥
 तेनाडङ्कुरास्यापि त्रिशक्तित्वं समागतम् ।
 सात्त्विकी ज्ञानशक्तिश्च तथा भावः प्रबुध्यते ॥ १९ ॥
 राजसी या द्विशाशक्तिस्तया कार्यं प्रवर्तते ।
 तामसी द्रव्यशक्तिर्या दैह्यरूपा प्रकथ्यते ॥ २० ॥
 तत्रादौ तामसी शक्तिः प्रेरिता विश्वयोनिना ।
 निर्ममे शब्दरूपं सा तेनाकाशं विनिर्मितम् ॥ २१ ॥
 आकाशेन स्पर्श एव निर्मितः सर्वसिद्धये ।
 स्पर्शनं निर्मितो वायुर्मडाभलयुतः प्रभुः ॥ २२ ॥
 वायुना निर्मितं रूपं तेजोरूपेण निर्मितम् ।
 तेजसश्च रसोत्पत्ती रसादापो विनिःसृताः ॥ २३ ॥
 अद्भिश्च निर्मितो गन्धो गन्धाद्भूमिरज्जायत ।
 तमोगुणमयी सृष्टिरेषा जाता मडाद्भुता ॥ २४ ॥
 तन्मात्रा भूतसर्गाश्च पञ्चपञ्चात्मकः स्वराट् ।
 पञ्चभूतात्मको देहः सर्वत्रैव प्रदृश्यते ॥ २५ ॥
 ततो राजसशक्त्या च पञ्चभूतमयानि वै ।
 षण्द्रियाणि प्रसृष्टानि द्वियारुपाणि तानि वै ॥ २६ ॥
 पञ्च ज्ञानेन्द्रियाण्याडुर्ज्ञानरूपधराणि च ।
 जिह्वा चक्षुस्त्वया नासा कर्णश्चैवाऽत्र पञ्चमः ॥ २७ ॥
 कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव हस्तौ पादौ गुदं च वाङ् ।
 लिङ्गं पञ्चममत्रैव ऐभिः सञ्जायते द्विया ॥ २८ ॥
 पञ्च प्राणास्तथा ज्ञेयाः प्राणो व्यानस्तवपानकः ।
 उदानश्च समानो वै राजसाः पञ्च वायवः ॥ २९ ॥
 सप्तधातुविभागार्थं द्वियारुपा उदाहृताः ।
 ओषां द्वियात्मिका सृष्टी राजसी कथिता प्रिये ॥ ३० ॥

सात्त्विक्या मायया देवा षण्ड्रियाणां विनिर्मिताः ।
द्विशो वायुश्च वरुणोऽश्विनौ सूर्यः प्रकीर्तितः ॥ ३१ ॥

अेता ज्ञानेन्द्रियाणां य देवताः परिकीर्तिताः ।
अग्निर्विष्णुः प्रजापाल षण्ड्रो मित्रश्च पञ्चमः ॥ ३२ ॥

अेताः कर्मेन्द्रियाणां वै देवताः परिकीर्तिताः ।
सात्त्विकी सृष्टिरित्युक्ता दशदेवस्वरूपिणी ॥ ३३ ॥

(Page पं. १ अ. ७ पान १६)

अेते तत्त्वस्वरूपान्या आदितेवाः प्रकीर्तिताः ।
यथाविधि तथा जाता ज्ञानलीना बभूवुरे ॥ ३४ ॥

ज्ञानलीनत्वदोषेण सृष्टिं कर्तुं न य क्षमाः ।
तेभ्यो ज्ञानप्रदानार्थमुपदेशं प्रयङ्कतुः ॥ ३५ ॥

प्रकृतिः पुरुषश्चोभौ मन्त्रमेकाक्षरं परम् ।
अनुष्ठानविधायुक्तं ददतुर्गाणपस्य तौ ॥ ३६ ॥

ते तत्रैव स्थिताः सर्वे तपश्चकुर्मदङ् भृशम् ।
तेन सन्तुष्टतां यातो गाणेशो गाणवल्लभः ॥ ३७ ॥

प्रत्यक्षतां यथौ तेषां समीपे संस्थितो मडान् ।
तं दृष्ट्वा ङर्षिताः सर्वे देवाः स्तोत्रं प्रयङ्कुरे ॥ ३८ ॥

तत्त्वान्यूयुः ।

नमस्ते वङ्कतुण्डाय भक्तसंरक्षकाय य ।
सर्वाधीशाय सर्वाय गाणानां पतये नमः ॥ ३९ ॥

अव्यक्ताव्यक्तरूपाय सत्यासत्याय ते नमः ।
समाय विषमायैव विद्मेशाय नमो नमः ॥ ४० ॥

आत्मनेऽनात्मने तुभ्यं निर्गुणाय गुणात्मने ।
नामरूपधरायैव द्वाभ्यां लीनाय ते नमः ॥ ४१ ॥

अनन्तोदरसंस्थाय नानाभोगकराय य ।
भोगलीनाय सर्वत्र स्वानन्दपतये नमः ॥ ४२ ॥

मायाधाराय वै तुभ्यं मायालीनाय ते नमः ।
मायिनां मोडकाराय सर्वज्ञाय य ते नमः ॥ ४३ ॥

सर्वसिद्धिधरायैव सिद्धीनां पतये नमः ।
 सिद्धिडीनाय सिद्धाय सिद्धानां पतये नमः ॥ ४४ ॥
 जगन्मयाय वै तुभ्यं जगद्धीनाय ते नमः ।
 कर्मणां कृलदात्रे य कर्मरूपाय ते नमः ॥ ४५ ॥
 कर्मडीनाय तेऽज्ञानज्ञानदात्रे नमो नमः ।
 ज्ञानिनां ज्ञानकर्त्रे य ज्ञानडीनाय ते नमः ॥ ४६ ॥
 यतुर्विधधरायैव यतुर्विधमयाय य ।
 यतुर्विधविडीनाय स्वसंवेधाय ते नमः ॥ ४७ ॥
 पाशाङ्कुशधरायैव दन्ताभयधराय य ।
 यतुर्भुजाय वै शूर्पश्रुतये तुन्डिलाय य ॥ ४८ ॥
 मडते यैकदन्ताय मडतां य मडीयसे ।
 लघवे लघुरूपाय लघूनां लाघवे नमः ॥ ४९ ॥
 गजवङ्गत्राय देवाय ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणे ।
 ब्रह्मणस्पतये यैव ब्रह्मदात्रे नमो नमः ॥ ५० ॥
 किमस्माभिः स्तुतिः कार्या ष्यपारगुणाराशये ।
 नमो नमो गणेशाय त्वं तुष्टो भव सर्वदा ॥ ५१ ॥
 कृताञ्जलिपुटाः सर्वे ऋषयश्च स्थिताः पुरः ।
 तान् दृष्ट्वा गणराजस्तु हृष्टः सन् प्रत्युवाच उ ॥ ५२ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 प्रथमे भा०ऽ व०कृतु०य०रिते तत्त्वकृतस्तुतिवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ १.७
 (Page भं. १ अ. ८ पान २०)

१.८ गुणेशवरप्रदानं नामाष्टमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 श्रीशिव उवाच ।
 शृणु देवि गणेशस्य यदितं पापनाशनम् ।
 भुञ्जित्भुञ्जितप्रदं यैव स्मरणेन सुसिद्धिदम् ॥ १ ॥
 गजाननः प्रसन्नात्मा परमात्मा परात्परः ।

भऱुतानन्ऱऱरः साऱुषादूऱिवान् भऱुक्तिभाऱितः ॥ २ ॥

शुीगऱानन उऱाऱ ।

भो भोस्तत्त्ऱानि सर्ऱाणि ऱरं भूत लृदीऱ्ऱितम् ।
तऱसाऱऱं ऱसन्तुष्टो भऱुत्ऱा स्तोत्रेण भाऱतः ॥ ३ ॥

भऱत्ऱुतमिदं स्तोत्रमतिऱुीतिकरं मम ।
सर्ऱसिद्धिऱुदं ऱैऱ ऱठते शऱृऱऱते भऱेत् ॥ ॡ ॥

ऱिधाऱामो लभेद्विदऱ्यां धनऱामो धनं लभेत् ।
स्त्रीऱामः स्त्रियमाऱुीति ऱुत्रऱामः सुऱुत्रऱान् ॥ ॱ ॥

मुक्तिऱामो लभेन्मुक्तिं ऱयऱामो ऱयं लभेत् ।
अस्य स्तोत्रस्य ऱठनात् ऱाऱ्ऱितं लभते ऱरम् ॥ ५ ॥

शुीशिऱ उऱाऱ ।

गऱेशऱऱयनं श्रुत्ऱा भऱुक्तिनऱात्मऱन्धराः ।
ऱुषयस्तं ऱऱाभ्यादाऱूयुस्ते लृष्टमानसाः ॥ ७ ॥

आदिऱुषय ऱिऱुः ।

ऱसन्नो भगऱऱध यद्वि देयो ऱरो मऱान् ।
त्ऱदीऱामयलां भऱुक्तिं देऱि नो गऱानाऱऱ ॥ ॢ ॥

सृष्टिसामर्थऱमत्यन्तमस्माऱं त्वत्ऱसादतः ।
अस्तु ऱै भऱतां सर्ऱसिद्धिदाश्च ऱयं तथा ॥ ॥ ॥

यधत् लृदीऱ्ऱितं देऱ तत्तत् सिध्यतु सर्ऱदा ।
भन्धऱीनत्वमनिशं देऱि त्वं ऱिघ्ननाशन ॥ १० ॥

तत्त्ऱानां ऱयनं सर्ऱे श्रुत्ऱा गऱाऱतिः स्वयम् ।
ददौ तेषामभीष्टं स मऱादेऱि मऱऱुदः ॥ ११ ॥

शुीगऱानन उऱाऱ ।

दत्ता ऱरा मया देऱा ये भऱदूभिऱृताः ऱराः ।
धत्तुऱऱऱान्तर्दधे द्ढुऱिद्वेः ऱुषीऱां ऱश्यतां भऱु ॥ १२ ॥

स्ऱानन्धे य गते देऱे गऱेशे ऱरमात्मनि ।
ऱिन्ना धऱाऱभऱन् देऱाः ऱरस्यरमुऱेक्षऱाः ॥ १३ ॥

गऱेशऱऱरदानेन ऱानं ऱ्राऱ्य मऱादूभुतम् ।

આપો નરપ્રસૂતાશ્ચ તેન નારાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ।
 તા એવાયતનં તસ્ય કર્મણા તેન સ પ્રભુઃ ॥ ૨૮ ॥
 ભિન્નં ભિન્નં સૃજતિ ચ ત્રિવિધં ત્રિવિધં પૃથક્ ।
 બ્રહ્મેતિ તેન સમ્પ્રાસં નામ તસ્ય પ્રભાવતઃ ॥ ૨૯ ॥
 વેદોપનિષદિ પ્રોક્તો બ્રહ્મલોકઃ સનાતનઃ ।
 સર્વેભ્યો યઃ પરઃ શ્રેષ્ઠમેનં વિદ્ધિ સુનિશ્ચિતમ્ ॥ ૩૦ ॥
 સર્વેષાં યત્નદાતા સ કાલરૂપેણ વર્તતે ।
 ચાલકસ્તેન નામાભૂન્ મહાદેવ ઇતિ પ્રભોઃ ॥ ૩૧ ॥
 કર્મણામયમાધારો જાતઃ સૂર્ય ઇતિ સ્મૃતઃ ।
 મોહકો વસ્તુજાતાનામાદિશક્તિશ્ચ તેન સઃ ॥ ૩૨ ॥
 ઇત્યાદિનામતાં પ્રાપ્નો નાનાભાવેન કર્મણા ।
 ગુણેશસ્તુ તુરીયાત્મા સર્વત્રાડસૌ મહાન્ પ્રભુઃ ॥ ૩૩ ॥
 કારણાનાં ચ સર્વેષાં કારણં ચ ન સંશયઃ ।
 મહાકારણમેતચ્ચ પુરાણેષુ પ્રપઠ્યતે ॥ ૩૪ ॥
 કર્તુઃ કર્તા સ્વયં સાક્ષાદ્કર્તુર્કર્તા ન સંશયઃ ।
 પાતુઃ પાતા પ્રકાશસ્ય પ્રકાશોડયં ગુણેશ્વરઃ ॥ ૩૫ ॥
 ત્રિદેહો ગુણતશ્ચાયં વામે રાજસતાં ગતઃ ।
 સાત્ત્વિકો મધ્યભાગે સ દક્ષિણે તામસો બભૌ ॥ ૩૬ ॥
 એતાદૃશો મહાત્માસાવાદિદેવો ગુણેશ્વરઃ ।
 અજ્ઞાનેનાવૃત્તો યસ્માત્તેન વૈ તપસિ સ્થિતઃ ॥ ૩૭ ॥
 સોડતપત્તપ ઉગ્રં તુ હૃદિ ધ્યાત્વા ગજાનનમ્ ।
 બહુકાલે વ્યતિકાન્તે પ્રસન્નોભૂદ્રજાનનઃ ॥ ૩૮ ॥
 આગતો દેવદેવેશો ધેનુર્વત્સમિવાદરાત્ ।
 બોધયામાસ તં શીઘ્રં ગુણેશં ભક્તવત્સલઃ ॥ ૩૯ ॥
 શ્રીગણેશ ઉવાચ ।
 એકાક્ષરસ્ય મન્ત્રસ્ય જપેન તપસાડપિ તે ।
 પ્રસન્નોડહં મહાબાહો ગુણેશ વૃણુ વાચ્છિતમ્ ॥ ૪૦ ॥

धृत्येवं भोधितो देवि गणेशेन कृपावता ।

गुणेश्वरःप्रतुष्टाव भक्तिभावसमन्वितः ॥ ४१ ॥

गुणेश उवाच ।

नमामि देवं गणनाथमीशं सदा सुशान्तं लृष्टि योगिनां वै ।

अपारयोगं दृढयोगनाथं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४२ ॥

अयोगरूपं कथितुं त्वशक्यं निवृत्तिमात्रं ह्यसमाधिसंस्थम् ।

अभेदभेदात्मकमूलडीनं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४३ ॥

सदा समाधिस्थमनन्तपारं प्रभुं स्वसंवेधमयं विभान्तम् ।

निजात्मयोगेन य लभ्यमेवं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४४ ॥

विदेहयोगेन य साऽभ्यरूपं जनेन लभ्यं गणराजमीज्यम् ।

सदा ह्युपाधौ न छितं गणेशं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४५ ॥

सुसंस्थितं सर्वविलासयुक्तं लृद्धिज्ञाभोधात्मकमादिदेवम् ।

अभेदमात्रं परमार्थरूपं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४६ ॥

अनादिमध्यान्तमनन्तपारं सुसंवृतं सन्ततमात्मरूपम् ।

गणेशमाद्यं पुरुषं पुराणं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४७ ॥

अनादिरूपं प्रकृतिप्रभेदं सदा सुभिन्दात्मकमप्रमेयम् ।

अमायिकं मोडकं प्रसिद्धं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४८ ॥

गुणेषु रूपेण विराजमानमपारमव्यक्तमयं गणेशम् ।

(Page भं. १ अ. ८ पान २२)

गुणैर्विडीनं गुणयालकं य सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ४९ ॥

समस्वरूपं जगदीशमेकं सुषुप्तिरूपं सकलावभासम् ।

अनादिमायामयमोडधारं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ५० ॥

जगन्मयं सूक्ष्मविभूतिधारं छिरण्मयं स्वप्रगतं गणेशम् ।

जनस्य विज्ञानकर पुराणं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ५१ ॥

स्तुतं सदा देवमुनीन्द्रसिद्धैः स्थितं जगन्मोडमयं प्रसिद्धम् ।

सदा परं स्थूलविदारयुक्तं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ५२ ॥

असत्स्वरूपं विविधेष्वभेदं गणेशमायामयशक्तिरूपम् ।

मनोवयोडीनमडानुभावं सुशान्तयोगेश्वरमानतोऽस्मि ॥ ५३ ॥

नानाविधा भविष्यन्ति निर्विघ्नं सर्वदा भवेत् ॥ ६७ ॥

भवद्भ्यः सर्वदातृत्वं भविष्यति तथाऽनघ ।

मडाकार्ये समुत्पन्ने दास्येऽहं दर्शनं य ते ॥ ६८ ॥

स्तोत्रं त्वया कृतं यथ्य सर्वमान्यं भविष्यति ।

पठतां शृण्वतां यैव ब्रह्मभूतकरं भवत् ॥ ६९ ॥

(Page पं. १ अ. ८ पान २३)

स्तोत्रं ब्रह्मपतेः साक्षान्नाम्ना वै स्तुतिसारकम् ।

भविष्यति मडाभाग सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ ७० ॥

सकामेभ्यो जनेभ्योऽपि कामदं चिन्तितप्रदम् ।

निष्कामेभ्यः स्वभक्तेभ्यो मुक्तिदं प्रभविष्यति ॥ ७१ ॥

मम प्रीतिकरं पूर्णं सारं सर्वत्र भाषितम् ।

त्रिकालपठनादस्य साध्योऽहं नात्र संशयः ॥ ७२ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धृत्युक्त्यान्तर्हितः साक्षाद्गुणेशो भक्तवत्सलः ।

देवस्यापि विद्योगेन गुणेशो विमना ह्यभूत् ॥ ७३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

प्रथम भाऽः वङ्कतुऽयरिते गुणेशवरप्रदानं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ १.८

१.८ अष्टधा प्रकृतिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ।

श्रीशिव उवाच ।

वरदानप्रभावेण गुणेशो ज्ञानवानभूत् ।

समर्थो भगवान् साक्षात् स्रष्टुं तत्र मनो दधे ॥ १ ॥

तस्य निःश्चासतो वेदा निःमृता रुपधारिणः ।

सर्वज्ञानकराः साक्षाद्भास्वन्तो गुरवः सताम् ॥ २ ॥

पश्चात्तेन गुणेशेन समभूतात्मकं जगत् ।

सृष्टे सुषुप्तिसंज्ञं य मलत्तत्त्वादिभिः समैः ॥ ३ ॥

आनन्दव्यवहारत्वात् प्रधानमिति कथ्यते ।

કારણા દ્વન્દ્વભાવાનાં તેન કારણકં સ્મૃતમ્ ॥ ૪ ॥

માયા તમઃકરી યસ્માત્તેન તામસતાં ગતમ્ ।

સમાનવ્યવહારં ચ પ્રધાનં મોહદં બભૌ ॥ ૫ ॥

સ્વસ્થાપિ જડભાવશ્ચ તેન ન જ્ઞાયતે સદા ।

કિં કર્તવ્યમકર્તવ્યમિતિ તેન તતો મહત્ ॥ ૬ ॥

તપઃ કૃતં મહોગ્રં ચ દિવ્યં વર્ષસહસ્રકમ્ ।

તેન પ્રત્યક્ષતાં યાતો ગણેશો ભક્તવત્સલઃ ॥ ૭ ॥

સ્તુતઃ પ્રપૂજિતસ્તેન કારણેન મહાયશાઃ ।

સામર્થ્યં યોગરૂપં ચ દદૌ પરમભાવિતઃ ॥ ૮ ॥

વેદૈશ્ચાપિ કૃતં ધોરં તપઃ પરમદારુણમ્ ।

તેષાં પ્રત્યક્ષતાં યાતો વિદ્વેશો વિદ્મવારણઃ ॥ ૯ ॥

વેદૈશ્ચ સંસ્તુતો દેવઃ સ્તોત્રૈઃ સ્વસ્વસમુદ્ભવૈઃ ।

બ્રાહ્મણસ્પત્યસૂક્તેન બહુચઃ સ્તુતવાન્ પ્રભુમ્ ॥ ૧૦ ॥

ગણેશશાન્તિકેનૈવ યજુસ્તં સ્તુતવત્તથા ।

નામાષ્ટકાર્થકૃત્સ્તોત્રં તેન સામ્ના ચ સંસ્તુતઃ ॥ ૧૧ ॥

અથર્વશીર્ષકં નામ તેનૈવાથર્વણાસ્તુતઃ ।

ઇત્યાદિ ગાણપત્યશ્ચ સ્તોત્રૈર્નાનાવિઘ્નૈઃ સ્તુતઃ ॥ ૧૨ ॥

પૂજિતો મૂલમન્ત્રેણ સન્તુષ્ટસ્તેન વિદ્મહા ।

સર્વેષાં ગુરુરૂપા વૈ ભવિષ્યથ વરં દદૌ ॥ ૧૩ ॥

સર્વમાન્યા જગત્પૂજ્યા વેદાસ્તેન કૃતાસ્તદા ।

સાઙ્ગોપાઙ્ગસમાચારા ગુરવસ્તે મતાઃ ખલુ ॥ ૧૪ ॥

પાર્વત્યુવાચ ।

તમોગુણમયં સ્વામિન્ પ્રધાનં સમરૂપકમ્ ।

(Page ખં. ૧ અ. ૯ પાન ૨૪)

વરં પ્રાપ્ય ગણેશાત્તુ કિં કૃતં તેન તદ્વદ ॥ ૧૫ ॥

મુદ્ગલ ઉવાચ ।

પ્રિયોક્તં વચનં શ્રુત્વા હૃષ્ટરોમા મહેશ્વરઃ ।

તાં પ્રત્યુવાચ ભગવાન્ સ્મયન્નિવ સુશાન્તધીઃ ॥ ૧૬ ॥

श्रीशिव उवाच ।

शृणु प्रिये प्रवक्ष्यामि गणेशप्रीतिवर्धने ।
विभूतिं तस्य देवस्य त्वं वै भाग्यवती शिवे ॥ १७ ॥

गणेशवरदानेन सृष्टे तेनापि सूक्ष्मकम् ।
छिरण्यगर्भमान्तर्धे सात्त्विकं स्वप्नरूपकम् ॥ १८ ॥

मण्डादिमण्डातत्त्वैः सूक्ष्मभूतैश्च संवृतम् ।
द्वन्द्वविज्ञानमूलं तदन्तरिक्षस्थितं भूमौ ॥ १९ ॥

बोधहीनेन तेनैव तपस्तप्तं सुदुष्करम् ।
तेन तुष्टो गणेशानो वाञ्छितं प्रददौ वरम् ॥ २० ॥

वरदानप्रभावेण नानासामर्थ्यवानभूत् ।
छिरण्यगर्भो भगवान् स्वप्नप्रमायाधरः प्रभुः ॥ २१ ॥

तेन स्थूलस्वरूपं यत्सृष्टं राजससंज्ञकम् ।
जाग्रदृभोगकरं पूर्णं तत्त्वैश्च स्थूलरूपिभिः ॥ २२ ॥

ज्ञानहीनेन तेनाथ तपस्तप्तं सुदारुणम् ।
तपसा यैव सन्तुष्टो गणेशः करुणानिधिः ॥ २३ ॥

प्रत्यक्षतां यथौ तस्य जाग्रदन्नमयस्य य ।
तेनापि पूजितो देवः स्तुतस्तस्मै वरं ददौ ॥ २४ ॥

वरदानप्रभावेण नानासामर्थ्यवानभूत् ।
ध्वजरोत्रमयश्चासावेकोनेकमकल्पयत् ॥ २५ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याभ्यन्वयस्थाप्रयुराणि य ।
भिन्नभिन्नानि जातानि कोटिशः कोटिशः भवु ॥ २६ ॥

गुणेशरोमकूपेभ्यो निःसृतानि मण्डन्ति य ।
अण्डानि भिन्नभिन्नानि सर्वतः संस्थितानि वै ॥ २७ ॥

व्याप्यरूपाणि चाण्डानि व्यापकश्च गुणेश्वरः ।
तयोरभेदभावे सा प्रकृतिर्ब्रह्मभिन्दुकम् ॥ २८ ॥

जाग्रता सृष्टमाकाशं ब्रह्म सर्वप्रकाशम् ।
शब्दमात्रमयं भूतमादिरूपं सनातनम् ॥ २९ ॥

आकाशेन य संसृष्टो वायुः स्पर्शगुणात्मवान् ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नानासिद्धिप्रदायिने ।
नानाज्ञानप्रदात्रे यं ब्रह्मज्ञे ब्रह्मरूपिणे ॥ २१ ॥
मनोवागतिभूताय योगिनां हृदि वासिने ।
नानावतारकर्त्रे यं भक्तसंरक्षकाय ते ॥ २२ ॥
नमो नमो मलेशाय शिवाय शिवदायिने ।
सर्वत्र समभावाय विष्णवे प्रभविष्णवे ॥ २३ ॥
तेजोराशिपते तुभ्यं भानवे ते नमो नमः ।
नानामायाप्रभेदात्मशक्तये शक्तिरूपिणे ॥ २४ ॥
स्रष्ट्रे पात्रे यं संकर्त्रे यरायरमयाय यं ।
सर्वेभ्यो ज्ञानदात्रे यं निर्मलाय नमो नमः ॥ २५ ॥
सर्वेभ्यो भिन्नरूपाय मायाडीनाय ते नमः ।
मायिभ्यो मोहदात्रे यं मायाधाराय ते नमः ॥ २६ ॥
गुणान्तं न ययुर्यस्य नानाब्रह्माणि ते नमः ।
अतो मयि गणेशान् कृपयाऽनुग्रहं कुरु ॥ २७ ॥
एति स्तुत्वा गणेशानं मौनवानभवत्स्वयम् ।
वैराटः पुरुषस्तत्र कृताञ्जलिपुटः स्थितः ॥ २८ ॥
भगवांस्तं गणेशान् ऒशिवान् भक्तिभावितः ।
वरं वरय दास्यामि शङ्कां मा कुरु विश्वप ॥ २९ ॥
एदं त्वया कृतं स्तोत्रं मम प्रीतिकरं भवेत् ।
यः पठेद्भावपूर्वं तु सिद्धिस्तस्य भविष्यति ॥ ३० ॥
यं यं चिन्तयते कामं तं तं दास्यामि वाञ्छितम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं भावि पठनाञ्छ्रवणादपि ॥ ३१ ॥
एत्युक्तवन्तं गणनाथमाद्यं वैराटदेवः प्राणनाम तं वै ।
भावेन युक्तो वचनं जगाद हृष्टः स्वयं विघ्नहर्त्रं प्रभुं यं ॥ ३२ ॥
वैराट उवाच ।
यदि तुष्टोऽसि देवेश यदि देयो वरो मडान् ।
तव भक्तिं दृढां देहि यथा मोडो विनश्यति ॥ ३३ ॥
अतुलं सर्जनं सृष्टेः पालनं हरणं तथा ।

करोमि त्वत्प्रसादेन भक्तोभ्यो भुक्तिमुक्तिद ॥ ३४ ॥

श्रेष्ठैर्यमत्तुलं देहि गजानन मलाप्रभो ।

यं यमिच्छामि तत्सर्वं सिध्यतु त्वत्प्रसादतः ॥ ३५ ॥

शिव उवाच ।

तथेति वयनं योक्त्वा गणेशोन्तरधीयत ।

विराट् षोडशं संयुक्तो गणेशं लुब्धभावायत् ॥ ३६ ॥

अेवं देवि य सर्वत्र नानाऽऽऽषु स्थितैः परैः ।

वैराटैस्तैः कृतं पूर्णं गणेशतप उत्तमम् ॥ ३७ ॥

तेन सर्वे मलात्मानः स्वस्वकर्मणि संस्थिताः ।

निर्विघ्ना वरदानेन भगवन्तः सनातनाः ॥ ३८ ॥

अनन्तानि प्रजानीहि ब्रह्माऽऽनि न शक्यते ।

वक्तुं केनापि डेरम्भं विना तानि यथायथम् ॥ ३९ ॥

सततं गणनाथोऽपि न सङ्ख्यातुं प्रवर्तते ।

गणना शब्दशास्त्रेषु यावती ङ्यधिकं ततः ॥ ४० ॥

अतः केनापि सङ्ख्यानं न कृतं वेदवादिना ।

अनन्तानि मलाऽऽनि ज्ञातव्यानि जगन्मयि ॥ ४१ ॥

अेवं प्रभावायुक्तोऽसौ लुब्धे मे प्रवर्तते ।

गणेशो ध्यानलोभी य भक्तेशो भक्तवत्सलः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे

प्रथमे भाऽऽऽ वऽऽतुऽऽयऽरिते नानाब्रह्माऽऽवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १.१०

१.११ पञ्चदेववरप्रदानं नामैकादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

पार्वत्युवाच ।

भगवन् देवदेवेश कृपां कृत्वा वदस्व मे ।

वैराटेन कथं सृष्टं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ १ ॥

अन्यथ्य ब्रुहि मे नाथ ध्यानमार्गं पुरातनम् ।

येन साक्षात्सिध्यामि गणेशं नाऽत्र संशयः ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

एति पृष्टो मडादेव्या मडादेवः प्रहृष्टवान् ।

कथां परमपुण्यां च कथयामास तां शृणु ॥ ३ ॥

दक्ष उवाच ।

गणेशस्य कथां श्रुत्वा हर्षश्चेतसि जायते ।

कथयस्व मडाभाग शिवेन कथितं तु यत् ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

धन्योऽसि दक्ष लोकेषु येन सादरता य ते ।

गणेशेऽमृतधारायां कथायां नाऽत्र संशयः ॥ ५ ॥

प्रहृष्टां गिरिंशो दृष्ट्वा शिवो वचनमब्रवीत् ।

धन्या धन्या मडाभागे शृणु सादरमादितः ॥ ६ ॥

शिव उवाच ।

गणेशं मनसा ध्यात्वा वैराटः अष्टमारभत् ।

तस्य नाम्नेः समुत्पन्नो ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ ७ ॥

मुभाद्विषणुर्जगत्पाता नेत्राभ्याऽऽहं हरोऽभवम् ।

सृष्टिस्थितिलयाधारास्त्रिपुण्ड्रधारकाः ॥ ८ ॥

वामाङ्गाच्छक्तिरुत्पन्ना त्वं वै पार्वति मोहिनी ।

दक्षिणाङ्गाद्रविः साक्षात्कर्माधारः समाभवत् ॥ ९ ॥

पञ्च देवाः समुत्पन्ना भिन्ना जाताः स्वभावातः ।

न विदुः किञ्चिदात्मानं वैराटं यापि शोभने ॥ १० ॥

अन्धे तमसि सर्वत्र ब्रह्मर्भुर्बुडुकालतः ।

न किञ्चित्प्रापुरायासात् स्थिताः परमदुःभिताः ॥ ११ ॥

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यमज्ञानेनावृता भृशम् ।

कस्माद्भयं समुत्पन्ना न जानीमो मडाप्रभुम् ॥ १२ ॥

अथ चिन्तयतां तेषां बुद्धिर्जाता सुनिश्चिता ।

तपः कर्तुं सभारब्धं यस्मै कस्मै नमोस्त्विति ॥ १३ ॥

सर्वेषां मूलभूतं यथादृशं तादृशं भवु ।

(Page पं. १ अ. ११ पान २८)

स्वधीस्थं तत्समायिन्त्य तपस्तप्तं सुदारुणम् ॥ १४ ॥

तपसा गणनाथस्तु प्रसन्नोऽतरमाश्रितः ।

तत्र दृष्टिः समुत्पन्ना तेषां वै भावितात्मनाम् ॥ १५ ॥

दृष्टये भीजं यत्स्फुरत्तद् दृष्टमद्भुतम् ।

येकाक्षरं मडामन्त्रं प्राप्य तं उर्षमाययुः ॥ १६ ॥

तं मन्त्रं जपमानैस्तैस्तदारभ्य जगन्मयि ।

तेन मन्त्रप्रभावेण ज्ञानं प्राप्तं सुनिर्मलम् ॥ १७ ॥

दिव्यवर्षसदस्रेण प्रत्यक्षः समजायत ।

गणेशो भक्तिभावेन पुरस्तेषां समुत्थितः ॥ १८ ॥

अनन्तकोटिसूर्योऽङ्गः शुभ्रऽदृष्टविराजितः ।

यत्तुर्बाहुधरो लम्बोदरः साक्षात् विभूषितः ॥ १९ ॥

भूषणैरायुधैश्चैव सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ।

भक्तानन्दकरः श्रीमानाभुवाढो मडाद्युतिः ॥ २० ॥

तं दृष्ट्वा भयभीतास्ते देवाः शम्भुपुरोगमाः ।

किमिदं तेज आयाति प्रलयाग्निं समं मडत् ॥ २१ ॥

अस्मान् धक्षति किं देवः विघ्नेश करुणानिधे ।

तव भक्ता वयं स्वामिन् कथं विघ्नेन भाविताः ॥ २२ ॥

एति तेषां वयः श्रुत्वा त्वभवत्सौम्यरूपवान् ।

तं दृष्ट्वा उर्षिताः सर्वे प्रणोमुर्भावपूर्वकम् ॥ २३ ॥

गणेशदृष्टनिर्भयं स्फूर्तिः प्राप्ता मडाद्भुता ।

तथा सर्वे यथातथ्यं ज्ञातं तैः पञ्चभिः पुरः ॥ २४ ॥

ततस्तं तुष्टुवुः सर्वे भक्तिनम्रात्मकन्धराः ।

दृष्टरोमाण्येवं ते स्रवदश्रुजलाविलाः ॥ २५ ॥

पञ्चदेवा उचुः ।

नमस्ते विघ्नराजाय भक्तानां विघ्नहारिणे ।

विघ्नकर्त्रेऽह्यभक्तानां गणेशाय नमो नमः ॥ २६ ॥

उरम्भाय नमस्तुभ्यं दृष्टिराजाय ते नमः ।

विनायकाय देवाय ब्रह्मणां नायकाय च ॥ २७ ॥

लम्भोदराय सिद्धेश गजाननधराय च ।
 शूर्पकण्ठाय गूढाय यतुर्दस्त नमोऽस्तु ते ॥ २८ ॥
 लम्भोष्ठायैकदन्ताय सर्वेशाय गण्ठाधिप ।
 अनन्तमडिमाधार धरणीधर ते नमः ॥ २९ ॥
 नमो मायामयायैव मायाडीनाय ते नमः ।
 मोडदाय नमस्तुभ्यं मोडलन्त्रे नमो नमः ॥ ३० ॥
 पञ्चभूतमयायैव पञ्चभूतधराय च ।
 छन्द्रियाणां याधिपायेन्द्रियज्ञानप्रकारिणे ॥ ३१ ॥
 अध्यात्मनेऽधिभूतायाधिदैवाय च ते नमः ।
 अत्रायान्नपते तुभ्यमन्नात्राय नमो नमः ॥ ३२ ॥
 प्राणाय प्राणनाथाय प्राणानां प्राणरूपिणे ।
 चित्ताय चित्तडीनाय चित्तेभ्यश्चित्तदायिने ॥ ३३ ॥
 विज्ञानाय च विज्ञानपतये द्वन्द्वधारिणे ।
 विज्ञानेभ्यः स्वविज्ञानदायिने ते नमो नमः ॥ ३४ ॥
 आनन्दाय नमस्तुभ्यमानन्दपतये नमः ।
 आनन्दानन्ददात्रे च कारणाय नमो नमः ॥ ३५ ॥
 चैतन्याय च यत्राय चेतनाधारिणे नमः ।
 चैतन्येभ्यः स्वचैतन्यदायिने नादरूपिणे ॥ ३६ ॥
 बिन्दुमात्राय बिन्दूनां पतये प्राङ्गताय च ।
 भेदाभेदमयायैव ज्योतीरूपाय ते नमः ॥ ३७ ॥
 सोऽलम्मात्राय शून्याय शून्याधाराय देहिने ।
 शून्यानां शून्यरूपाय पुरुषाय नमो नमः ॥ ३८ ॥
 ज्ञानाय बोधनाथाय बोधानां बोधकारिणे ।
 मनोवाणीविडीनाय सर्वात्मक नमो नमः ॥ ३९ ॥
 विदेहाय नमस्तुभ्यं विदेहाधारकाय च ।
 विदेहानां विदेहाय साङ्ख्यरूपाय ते नमः ॥ ४० ॥

नानाभेदधरायैव यैकानेकादिमूर्तये ।
असत्स्वानन्दरूपाय शक्तिरूपाय ते नमः ॥ ४१ ॥
अमृताय सदाभाऽऽभेदाभेदविवर्जित ।
सदात्मरूपिणे सूर्यरूपाधाराय ते नमः ॥ ४२ ॥
सत्यासत्यविहीनाय समस्वानन्दमूर्तये ।
आनन्दानन्दकन्दाय विष्णवे ते नमो नमः ॥ ४३ ॥
अव्यक्ताय परेशाय नेतिनेतिमयाय य ।
शिवाय शाश्वतायैव मोहहीनाय ते नमः ॥ ४४ ॥
संयोगेन य सर्वत्र समाधौ रूपाधारिणे ।
स्वानन्दाय नमस्तुभ्यं मौनभावाप्रदायिने ॥ ४५ ॥
अयोगाय नमस्तुभ्यं निरावम्भस्वरूपिणे ।
मायाहीनाय देवाय नमस्ते ह्यसमाधये ॥ ४६ ॥
शान्तिदाय नमस्तुभ्यं पूर्णशान्तिप्रदाय ते ।
योगानां पतये यैव योगरूपाय ते नमः ॥ ४७ ॥
गणेशाय परेशाय ह्यपारगुणकीर्तये ।
योगशान्तिप्रदात्रे य मलायोगाय ते नमः ॥ ४८ ॥
गुणान्तं न ययुर्यस्य वेदाद्या वेदकारकाः ।
स कस्य स्तवनीयः स्याद्यथामति तथा स्तुतः ॥ ४९ ॥
तेन वै भगवान् साक्षाच्छिन्तामणिगजाननः ।
प्रसन्नो भवतु त्राताऽस्माकं त्वं परमा गतिः ॥ ५० ॥
धृत्येवमुक्त्वा देवेशास्तूष्णीं भूतास्तथा शिवे ।
गणेशोऽपि प्रसन्नात्मा लृष्टः सन् प्रत्युवाच तान् ॥ ५१ ॥
श्रीगणेश उवाच ।
पञ्चदेवा मलाभागाः प्रसन्नो भवतां स्तवैः ।
तपसा य तथा भक्त्या वाञ्छितं ब्रूत वै वरम् ॥ ५२ ॥
भवद्भूतमिदं स्तोत्रं परमाल्पादवर्धनम् ।
मम प्रीतिकरं भक्त्या सर्वदं प्रभविष्यति ॥ ५३ ॥
यः पठेद्भावपूर्व स धर्मकामार्थमोक्षभाक् ।

पुत्रपौत्रयुतः श्रीमानन्ते स्वानन्दमाप्नुयात् ॥ ५४ ॥

सप्तवारं पठेन्नित्यमेकविंशतिवासरम् ।

कारागृहगतो वाऽपि मुच्यते बन्धनात् स्वयम् ॥ ५५ ॥

अेककालं द्विकालं वा त्रिकालमपि यः पठेत् ।

स वै देवादिर्देवन्धो भविष्यति न संशयः ॥ ५६ ॥

मारणोऽथ्याटनादित्य अेकविंशतिवारतः ।

तावद्दिनानि पाठेन तस्य नैव भयं भवेत् ॥ ५७ ॥

धनधान्यादिकं सर्वम्मारोग्यं पशुवर्धनम् ।

यं यं चिन्तयते कामं तं तं प्राप्नोति निश्चितम् ॥ ५८ ॥

शिव उवाच ।

गणेशवचनं श्रुत्वा लृष्टा विष्णुवाद्यः सुराः ।

प्रणिपत्य गण्णाधीशं कृताञ्जलिपुटा जगुः ॥ ५९ ॥

पञ्चदेवा उचुः ।

सनाथा छि वयं जाताः सर्वे त्वय्यागते प्रभो ।

वरं देहि गण्णाधीश तव भक्तिं दृढां तथा ॥ ६० ॥

तेन माया न बाधेत नरान् देवानपि प्रभो ।

किमस्माभिः प्रकर्तव्यं तदाज्ञापय सर्वदा ॥ ६१ ॥

सामर्थ्यं विविधं देहि भजतां कामपूरणम् ।

स्थानं सदानन्दनाम देहि नाथ नमोऽस्तु ते ॥ ६२ ॥

गणेश उवाच ।

यतुर्भुभ मडाभाडो रजोगुणसमुद्भव ।

सृष्टिकर्ता भव त्वं वै ब्रह्मा नाम्ना मडाधुते ॥ ६३ ॥

सत्यलोकनिवासी तु ङसवाहनवान् भव ।

वेदादिज्ञानयुक्तश्च सर्वेषां त्वं पितामहः ॥ ६४ ॥

यतुर्भुजोऽसि देवेश त्वं वै सत्त्वसमुद्भवः ।

पालकः सर्वलोकानां विष्णुनामा भविष्यसि ॥ ६५ ॥

वैकुण्ठे वसतिस्ते स्यात् वालनं गरुडस्तव ।

(Page पं. १ अ. ११ पान ३०)

नानावतारवांश्चापि भविष्यसि मडाभलः ॥ ६६ ॥

पञ्चवङ्ग मडातेजस्तभोगुऱऱसमुद्भव ।

संडारकारको नित्यं डरनामा भविष्यसि ॥ ६७ ॥

डैलासे वसतिस्तेऱस्तु वाडनं वृषभस्तथा ।

तृतीयेन स्वनेत्रेऱऱ सर्वं भस्मीकरिष्यसि ॥ ६८ ॥

सडस्रकिरऱऱ त्वं वै सूर्यनामा भविष्यसि ।

कर्मऱां चालकत्वात् षडुतुधर्मप्रकाशकः ॥ ६९ ॥

त्रिगुऱानामडम्भावात्त्वं जातोऱसि प्रकाशकः ।

रथोश्चालङ्कृतश्चापि वाडनं ते भविष्यति ॥ ७० ॥

सौरलोडे निवासश्च ँडराजो भविष्यसि ।

वृष्टिमूलं त्वमेऱवासि तेजोराशिः प्रतापवान् ॥ ७१ ॥

यतुर्भुजे मडाशक्ते त्वं जाताऱसि त्रिदेडतः ।

नानाविषयभोगार्थं सदेडा मोडकारिऱी ॥ ७२ ॥

शक्तिनाम्नी मडामाथा भविष्यसि न संशयः ।

द्विधा मोडप्रदात्री त्वं भुक्तिभुक्तिभ्रमात्मिका ॥ ७३ ॥

सिंडवाडनगा नित्यं शक्तिलोकरनिवासिनी ।

नानाभोगविभोडेन जगत्त्वं मोडयिष्यसि ॥ ७४ ॥

मडाकार्ये समुत्पन्ने प्रत्यक्षोऱडं भवामि वै ।

मत्तुल्याः सर्वभावेन कृता देवा न संशयः ॥ ७५ ॥

आयुधं भूषणं श्रेष्ठं नानासामर्थ्यमद्भुतम् ।

सङ्कुल्पसिद्धतां चैव ददौ तेभ्यो गाऱाधिपः ॥ ७६ ॥

शिव उवाच ।

धति दत्त्वा वरान् देवो गऱेशोऱडतर्दधे स्वयम् ।

तेऱपि लृष्टा निजात्मानं कृतकृत्यं य मेनिरे ॥ ७७ ॥

भजतां भक्तिभावेन कामपूराः कृता वयम् ।

परमेश्वरतां प्राप्ताः प्रसादाद्गऱपस्य य ॥ ७८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराऱोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराऱो

प्रथमे भाऱे वऱुतुऱऱयऱिते पञ्चदेववरप्रदानं नामैकादशोऱध्यायः ॥ १.११

१.१२ अऽमऽविऽशुऽविऽवाऽदो नाम द्वाऽदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनऽक उऽवाच ।

सूत सूत मऽलाऽप्राऽज्ञ पऽरमानऽन्धऽदायऽक ।

कथामऽमृतऽरूपां च कथयऽस्व मऽलाऽद्युते ॥ १ ॥

वयं प्रसन्नतां याताः कृतऽकृत्या यथा तथा ।

सुकथामृतपानेन स्वानन्देन परिऽप्लुताः ॥ २ ॥

कथयऽस्व कथां दिव्यां पञ्चदशैश्च किं कृतम् ।

विस्तारोऽयं यथान्यायं येन मुक्ता भवाम च ॥ ३ ॥

श्रुत्वा तेषां मुनीनां च वयनं भक्तिभाविताम् ।

दृष्टः सूतः पुनः प्राड कथां पापप्राणाशिनीम् ॥ ४ ॥

सूत उऽवाच ।

अेवमेव स दक्षोऽपृष्टो योगीश्वरो मडान् ।

मुद्रलस्तं यथोवाच तथा वय्मि मडामुने ॥ ५ ॥

मुद्रल उऽवाच ।

शृणु दक्ष मडामाग पार्वत्या शिवसन्निधौ ।

यत्पृष्टं यद्युक्तं सर्वं कथयामि सविस्तरम् ॥ ६ ॥

(Page पं. १ अ. १२ पान ३१)

पार्वत्युवाच ।

भगवन् दैवदैवेश तारिताऽहं त्वया प्रभो ।

सुकथामृतपानेन कृतकृत्याऽस्मि साम्प्रतम् ॥ ७ ॥

पञ्च देवाः समर्थाश्च प्राभवन् वरदानतः ।

किं यदुक्ते मडामानः कथयस्व विधानतः ॥ ८ ॥

गणेशभक्तियुक्तं येव्यरितं कथयस्व मे ।

अथवा गाणपत्यानां यरितं अऽमऽदायऽकम् ॥ ९ ॥

व्यर्थसंलपनेनायुर्नाशः कार्यो न शोभनैः ।

धन्यास्ते साधवो लोका गणाराऽभक्तिभाविताः ॥ १० ॥

मुद्रल उवाच ।

प्रियाया वयनं श्रुत्वाऽतिदृष्टः स भलेश्वरः ।

उवाच स्मयमानश्चाविदुग्य देवीं मलायशाः ॥ ११ ॥

शिव उवाच ।

धन्याऽसि पार्वति त्वं य सार्धकं जन्म ते परम् ।

भक्त्या धृतो गणेशोऽयं दृष्टि तेन वरानने ॥ १२ ॥

गणेशभक्तियुक्ता ये नरास्ते ब्रह्मरूपिणः ।

दर्शनाभुक्तिदातारः सर्वेभ्यो नात्र संशयः ॥ १३ ॥

गणेशं यः परित्यज्य सिद्धिमिच्छति शाश्वतीम् ।

स मूढात्मा तु विज्ञेयो नारकी नात्र संशयः ॥ १४ ॥

अन्यदेवस्य ये भक्ता गणेशं नार्ययन्ति येत् ।

तेषां न भविता सिद्धिर्नरकेषु पतन्ति ते ॥ १५ ॥

सुधां सन्त्यज्य रुक्मानं सेवते दुर्मतिर्यथा ।

गणेशानं तथा त्यक्त्वाऽन्यस्य देवस्य सेवकः ॥ १६ ॥

अस्माकं जनको माता सर्वेषां नात्र संशयः ।

ज्येष्ठराज इति प्यातस्तेनादौ पूज्यकोऽभवत् ॥ १७ ॥

त्यक्त्वा गणेशं मूढात्मा देवादीनपि पूजयेत् ।

गणेशोल्लङ्घनात्तं वै क्षिपामो नरके वयम् ॥ १८ ॥

गणेशनिन्दको जन्तुरस्माकं भक्तिकारकः ।

नारकी भविता सद्योस्मद्गुरुद्वेषकारकः ॥ १९ ॥

अतस्त्वं धन्यरूपाऽसि सर्वेषां मूलभीषकम् ।

भजसि त्वं गणेशानं भक्तिभावसमन्विता ॥ २० ॥

सत्यं देवि त्वया प्रोक्तं गाणेशानां प्रकीर्तनम् ।

गणेशस्य य वा कार्ये तेन जन्म कृतार्थकम् ॥ २१ ॥

गणेशं प्रार्थयामीति शृणु यिन्तामणो प्रभो ।

यित्त निवासकारिन् वै गजानन मखोदर ॥ २२ ॥

गाणपत्या मलाभागास्तेषां सङ्गः सदास्तु मे ।

तेषां मध्ये तथा वासं देहि त्वं द्विशदानन ॥ २३ ॥

अत्रे मे गाणपत्यास्ते पृष्ठे वामे य दक्षिणो ।
 सर्वत्र सऽ तैर्वासो गाणपत्यैर्भवत्विति ॥ २४ ॥
 येषां मुभारविन्देषु गणेशयरितं भवौ ।
 भवबन्धुदरे पूर्णमिडाऽमुत्र सुभप्रदम् ॥ २५ ॥
 यरितं गाणपत्यानां गणराट्सेवनात्मकम् ।
 अडर्निशं प्रभवति येष्टं दृष्टिद्वेभक्तिदम् ॥ २६ ॥
 तारितोऽलं त्वया देवि कथां पृच्छसि मां पुनः ।
 गणेशभक्तिपूतां वा भक्तानां तस्य भावतः ॥ २७ ॥
 प्रष्टुः श्रोतुश्च वक्तुर्यां ब्रह्मभूयपदप्रदा ।
 षड् तां तु वदामि त्वां गाणेशीं सुभदायिनीम् ॥ २८ ॥
 पञ्चदेवास्तथा जाता यथा गाणपतिः स्वयम् ।
 वरदः कथयामास षड्वराज्ञानभावितः ॥ २९ ॥
 पञ्चलोकः समुद्भूता वरदानप्रभावतः ।
 निराधारा अभ्युदयाश्चावसंस्तेषु विभागशः ॥ ३० ॥
 डैलासे शङ्करश्चैव वैकुण्ठे विष्णुरेव य ।
 सौरलोके रविः शक्तिलोके चैव जगन्मयि ॥ ३१ ॥
 सत्यलोके तथा ब्रह्मा वसति स्म मुदान्वितः ।
 (Page पं. १ अ. १२ पान ३२)
 अैश्वर्यभोगभोक्तारः परस्परछिते रताः ॥ ३२ ॥
 सत्यसङ्कल्पवन्तस्त षड्वरा ब्रह्ममानिनः ।
 बडुकालेन तेषां वै मत्सरः समजायत ॥ ३३ ॥
 अलं श्रेष्ठतमश्चैव सर्वेषां प्रभुरीश्वरः ।
 दृष्टये मन्यमानास्ते विवाहं यङ्कुरञ्जसा ॥ ३४ ॥
 आपश्च तत्र संसृष्टा विष्णुना स्वशरीरतः ।
 तासु संसुप्तवान् देवो बडुकालं यथासुभम् ॥ ३५ ॥
 जले शैवालवल्ली य समुत्पन्ना क्रमेण वै ।
 बडुकालेन तन्मध्ये पृथ्वी जाता स्वभावतः ॥ ३६ ॥
 लीलार्थे विष्णुना सृष्टं नाभ्यां कमलमुज्ज्वलम् ।

शतथुुऑनविसुतरु कर्णुकुडुडुशुडुडुडुडुडुडु ॥ ३७ ॥

सुवुसडुडुडुडु वीकुषुडु तेन रेडे ऑनरुडुनः ।

ऑकुडुकुडुडे ऑगुडुडु सुडु ततुर डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॢ ॥

कुडुडुडु तेन सनुदुडुडे विसुडुडुडुडु डुडुडे डुडुशुडु ।

डेन सुडुडुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॢ ॥

ततुर नुरुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडु तं सुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॣ ॥

डुडुडुडुडुडु वडुडुडेनैव सडुडुडुडुडुडु ऑनरुडुनः ।

डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु सुवुगुतं डुडु डुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॣ ॥

ततुर डुडुडुडु डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु ।

डुडु डुडुडुडुडुडु त्वडुडु सुडुडुडु डुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॢ ॥

अडुडु डुडुडुडु ऑगुतुसुडुडु सुवुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडु डुडुडुडुडुडु सुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॣ ॥

सुडुडुडुडुडु डुडुडु डुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडुडुडुडु सुवुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु । ॥ ३ॢ ॥

डुडुडुडुडुडु वडुडुडु डुडुडुडु विसुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडुडु डुडुडुडु वडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ३ॣ ॥

विसुडुडुडुडुडुडुडु ।

सुडुडुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु । ॥ ३ॢ ॥

सडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

अडुडु डुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडु । ॥ ३ॣ ॥

नरुडुडुडु डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

अडुडु डुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडु । ॥ ३ॢ ॥

॥ ॐ ततुसुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।

डुडुडुडु डुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु । ॥ १.१ॢ ।

(Page डुडु. १ अ. १.३ डुडुडु ३३)

१.१३ पञ्चदेवविवाहो नाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शिव उवाच ।

शृणु देवि कथां पुण्यां गणेशप्रीतिवर्धिनीम् ।
यज्जगतमादिकाले वै तत्तेऽहं कथयामि य ॥ १ ॥

विष्णोर्वचनमाकर्ण्य गर्वयुक्तं प्रभावतः ।
भगवांस्तमुवाचेदं वेदकर्ता पितामहः ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

विष्णो त्वं यद्वि मां पाता सर्वेशश्च मडान् प्रभुः ।
पश्योदरगतो भूत्वा प्रभावं मे जगद्गुरो ॥ ३ ॥

ब्रह्मणो गिरमाकर्ण्य प्रविष्टोऽसौ जनार्दनः ।
योगमायाबलेनैव योगीशो जठरे विधेः ॥ ४ ॥

ब्रह्माऽऽश्चर्यानां तत्र दृष्ट्वा नानाविधां पराम् ।
नाभिपद्मयुतं विष्णुं ददर्श पुरुषोत्तमः ॥ ५ ॥

विस्मितो हृदि मोहेन किमद्भुतमिदं मत् ।
पश्यन्नान्तं जगामाऽसौ निःसृतो देहमध्यतः ॥ ६ ॥

निःसृतः प्रणिपत्याऽऽदौ तं विधिं त्ववदत्प्रभुः ।
ब्रह्मन्नान्तं प्रजानामि त्वदीयं वै न संशयः ॥ ७ ॥

त्वदीयजठरेऽहं वै स्थितस्तेन भवान् गुरुः ।
सर्वेशो नात्र सन्देहः स्रष्टा त्वं स्वप्रभावतः ॥ ८ ॥

त्वमेव भगवन् पश्य मदीये जठरे परम् ।
प्रभावं पूर्वाभावेन मदीयं कीदृशं प्रभो ॥ ९ ॥

नारायणवचः श्रुत्वा ब्रह्मा विस्मितमानसः ।
योगस्यैव प्रभावेण गतस्तत्र यथारुचि ॥ १० ॥

विष्णोश्च जठरे ब्रह्मा ब्रह्माण्डं लोकसङ्कुलम् ।
ब्रह्माणामपरं तत्र स्थितं पश्यन् विमोहितः ॥ ११ ॥

ब्रह्मा नान्तं जगामाऽसौ पश्यन् पश्यन् मलात्मनः ।
अङ्घ्रिर्गन्तुं मनश्चक्रे विष्णुना मार्गं आवृतः ॥ १२ ॥

द्वाराणि योगभावेन पिडितानि स्वमायया ।
 भ्रमन् भ्रमन् स्वयं ब्रह्मा प्राप नो मार्गमुत्तमम् ॥ १३ ॥
 तत्र योगभलेनाऽपि ब्रह्मा वै पद्मनालतः ।
 निर्बिधे सडसा द्वारं यथौ तेन बडिर्विधिः ॥ १४ ॥
 बडिरागत्य विष्णु तं क्रोधेन स जगाद उ ।
 वशमानीय मां किं त्वं स्वच्छन्दो भवसि प्रभो ॥ १५ ॥
 अहं स्वेन प्रभावेण निःसृतो योगमायया ।
 द्वाराणि पिडितान्येव किमर्थं वद माधव ॥ १६ ॥
 वयनं प्राड देवस्य श्रुत्वा विष्णुमडायशाः ।
 प्रडस्य तमुवाचेत्थं स्नेडयुक्तं समाडितः ॥ १७ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 वशीकर्तुं विधे त्वाडमिच्छामि न जगद्गुरो ।
 द्वाराणि पिडितान्येव मया क्रीडार्थमादरात् ॥ १८ ॥
 परस्परं तु लीलार्थं कृतं यत्प्रपितामड ।
 प्रभावं ज्ञातुडामस्य त्वपराधं क्षमस्व मे ॥ १९ ॥
 ँति प्रसादितो ब्रह्मा प्रसन्नः प्राड तं पुनः ।
 क्रीडार्थं यत्त्वया विष्णो कृतं ज्ञातं न वै मया ॥ २० ॥
 अहं क्रोधसमायुक्तः सञ्जातोऽज्ञानतः प्रभो ।
 अप्रियं भाषणं विष्णो यत् क्षमस्व कृतं मया ॥ २१ ॥
 तवान्तं नैव जनामि जठरेऽहं समास्थितः ।
 त्वं श्रेष्ठो मे गुरुः साक्षान्नात्र संशयवान् उरे ॥ २२ ॥
 भवानडमतः प्राङ्गौ श्रेष्ठौ सर्वेश्वरौ परौ ।
 शम्भुः शक्तिश्च सूर्यश्च गर्वयुक्ता बभूवुरे ॥ २३ ॥
 तेषां प्रमाणां तज्ज्ञेयमिति सस्मरतुः प्रभू ।
 तयोः स्मरणमात्रेण संययुस्तत्र ते त्रयः ॥ २४ ॥
 प्रथमं प्रासवांस्तत्र शङ्करः शूलधृक् प्रभुः ।
 उक्तवांस्तौ किमर्थं मे स्मरणं वदतं कृतम् ॥ २५ ॥

(Page पं. १ अ. १३ पान ३४)

तत्रोयतुर्दुर्निर्भ्रामा शृणु शङ्कर मे वयः ।

तवैश्वर्यं क्रियन्मानं दर्शयस्व सदाशिव ॥ २६ ॥

तयोर्वयनमाकर्ण्य गर्वयुक्तः सदाशिवः ।

उवाच क्रोधसंयुक्तो वयनं विस्मयन्निव ॥ २७ ॥

शिव उवाच ।

अहं हर्ता य सर्वेषां युवयोर्नात्र संशयः ।

मत्तः परं न किञ्चिद्धै ज्ञातव्यं सर्वभावतः ॥ २८ ॥

धृत्युक्त्वा स स्वयं शम्भुर्दर्शयामास तौ वपुः ।

ज्योतीरुपं मढालिङ्गं परं सर्वत्र संस्थितम् ॥ २९ ॥

तत्तौ दृष्ट्वा मढाश्चर्यं विस्मितौ विधिमाधवौ ।

अध ऋर्ध्वं पुरः पश्चाद्भ्रामदक्षिणसन्ततम् ॥ ३० ॥

तत्र भ्रामा स्वयं विषगुमुवाच मधुरं वयः ।

अधस्त्वं गच्छ देवेश ऋर्ध्वं गच्छामि भावतः ॥ ३१ ॥

शिवस्यान्तं प्रपश्यावः कीदृशोऽयं मलेश्वरः ।

अतस्त्वं त्वरितो भूत्वा कुरु शीघ्रमिदं वयः ॥ ३२ ॥

धृत्युक्तो भ्रामाणा विषगुस्तं प्रत्यूये प्रभावतः ।

भ्रामन्मह्यं वरं देहि पश्चाद्भ्रान्तुं समुत्सहे ॥ ३३ ॥

भ्रान्तो भ्रामाऽभवत्तत्र वरं ब्रूहीति सोऽब्रवीत् ।

दास्यामि नात्र सन्देहः प्रीतस्त्वं वरयाशु य ॥ ३४ ॥

विषगुरुवाच ।

त्वं मे पुत्रो भव भ्रामन्नेष भवे वरो मतः ।

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा विस्मितो विधिरब्रवीत् ॥ ३५ ॥

वञ्चितोऽहं त्वया नूनं सम्भ्रमेऽस्मिन् समुत्थिते ।

दत्तो वरो यतस्तेन तव पुत्रो भवाम्यहम् ॥ ३६ ॥

सृष्टिकाले य सम्भ्रामे त्वन्नामिकमलात् स्वयम् ।

देहं सृजामि योगेन पद्मजोऽहं तवात्मजः ॥ ३७ ॥

धृत्युक्तः स हरिस्तत्र तं प्राणभ्य तथेति य ।

प्रविष्टोऽपि शिवस्यापि द्रष्टुं पारं मलात्मनः ॥ ३८ ॥
 ब्रह्माऽपि त्वरितो भूत्वोर्ध्वं ययौ पारलिप्सया ।
 न तत्र पारमीशस्य प्राप्तवान् स पितामहः ॥ ३९ ॥
 विष्णुश्च शङ्करस्याधो न पारं दृष्टवान् ततः ।
 बभूवुः कालेन तो तत्राऽऽगतौ तौ भिन्नमानसौ ॥ ४० ॥
 परस्परविचारेण शङ्करं स्तोतुमुद्यतौ ।
 बभूवुः कालेन तो तत्राऽऽगतौ तौ भिन्नमानसौ ॥ ४१ ॥
 ब्रह्मविष्णु उच्यते ।
 नमस्ते शङ्करायैव नमस्ते शूलपाणये ।
 रुद्राय कालरुपाय त्र्यम्बकाय नमो नमः ॥ ४२ ॥
 उमापते नमस्तुभ्यं वृषभेश्वरवाहन ।
 आदित्येवाय देवाय महादेवाय ते नमः ॥ ४३ ॥
 प्रसीद भगवन् शम्भो नान्तं पश्यावले विभो ।
 किंरूपं किंस्वभावं त्वां न जानीवः कथञ्चन ॥ ४४ ॥
 दर्शय स्वात्मरूपं भो मधेश्वर नमोऽस्तु ते ।
 येन ते भजनं देव जनाः कुर्वन्ति निर्भयाः ॥ ४५ ॥
 तयोर्वचनमाकर्ण्य शम्भुः प्राकट्यमास्थितः ।
 ततस्तं तौ ददृशुर्दृष्टिश्च भगवान् विधिः ॥ ४६ ॥
 वामभागे स्थितं विष्णुं दक्षिणाङ्गे पितामहम् ।
 विश्वं यथायत्नं सर्वं लिङ्गे तत्रास्य संस्थितम् ॥ ४७ ॥
 अपारमहिमानं तं दृष्ट्वा नेमतुरादरात् ।
 उपसंहर रूपं तत्त्वमेव परमेश्वरः ॥ ४८ ॥
 तयोर्वचनमाकर्ण्य लृष्टः सन् शङ्करः प्रभुः ।
 भगवान् पूर्वरूपेण सन्तस्थौ वृषभध्वजः ॥ ४९ ॥
 उवाच तौ महादेवो वृणुतं वरमीप्सितम् ।
 दास्यामि भवतोभावात् स्तोत्रसन्तुष्टमानसः ॥ ५० ॥
 (Page पं. १ अ. १४ पान ३५)
 य एतत्पठति स्तोत्रं स कामान् लभतेऽभिलान् ।

मत्प्रियः सोऽपि भवति मल्लोर्केऽस्ते प्रगच्छति ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
प्रथमे भा०ऽ व०ऽतु०ऽऽथरिते पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १.१३

१.१४ गाणेशप्रादुर्भावो नाम चतुर्दशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

शिव उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यज्जातं याद्भुतं ततः ।

गाणेशमायामोडेन मोक्षितानां यस्त्रिकम् ॥ १ ॥

शिवस्य वचनं श्रुत्वा विष्णुब्रह्माणमब्रवीत् ।

वरं वृणु विरिञ्च त्वां शिवात्पुत्रो भवेति मे ॥ २ ॥

तव पुत्रः शिवो जातस्तेन मे पौत्रतां गतः ।

उभयोः सकृद्वं पूर्णं वाञ्छितं जातमद्भुतम् ॥ ३ ॥

विष्णोर्वचनमाकर्ण्य विधिः शङ्करमब्रवीत् ।

मम पुत्रो भव त्वं वै वर शेष वृत्तो मया ॥ ४ ॥

विष्णुनाऽपि तदेवोक्तं तथा वै शङ्करोऽब्रवीत् ।

तव भालाद्भवविष्यामि रुद्रोऽहं त्वंशतो विधे ॥ ५ ॥

शिवस्य वचनं श्रुत्वा सन्तुष्टौ विधिमाधवौ ।

उच्यतुः शङ्करं तत्र स्नेहात्तं भावपूर्वकम् ॥ ६ ॥

विधिवच्छिव पश्य त्वमैश्वर्यं यावयोः पृथक् ।

तेन तुष्टौ मडादेव भविष्यावो न संशयः ॥ ७ ॥

तयोर्द्वैश्वरं भावं शिवोऽपि ज्ञानयक्षुषा ।

दृष्ट्वा नान्तं जगामाऽसौ तौ पुनः प्रत्युवाच ह ॥ ८ ॥

भवतोर्मडिमानं यापारं पश्यामि शाश्वतम् ।

वयं त्रयः समाभ्याता ईश्वराः सर्वतः पराः ॥ ९ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्राऽजगाम स द्दिवाकरः ।

तेजोराशिः सदात्मा य पृच्छति स्म समाहितः ॥ १० ॥

किमर्थं स्मरणं देवा मदीयं कृतमादरात् ।

तन्मे कथयताद्ये त्वागतोऽहं स्नेहः परम् ॥ ११ ॥

भानोर्वचनमाकण्ये प्रहृष्टास्ते त्रयो भृशम् ।

त्रियुः प्रसन्नभावेनैश्वर्यं ते दर्शय प्रभो ॥ १२ ॥

तेषां श्रुत्वा गिरं सौम्यां दर्शयामास रुपकम् ।

तेजोमयमपारं यय्यरायरमयं मडत् ॥ १३ ॥

सूर्यस्य तेजसा सर्वे निष्प्रभास्ते त्रयः कृताः ।

प्रणष्टदृष्टयो जाता न शेकुर्दृष्टुमञ्जसा ॥ १४ ॥

ज्ञानदृष्टया य तं दृष्ट्वा यरायरतनुं प्रभुम् ।

अपाररुपं भास्वन्तं नतास्तं स्नेहभावातः ॥ १५ ॥

दर्शयित्वा तथात्मानं सौम्यरुपोर्यमाऽभवत् ।

तमूयुस्ते त्रयो देवा नान्तं ददृशिम प्रभो ॥ १६ ॥

अस्माकमपि पश्य त्वमैश्वर्यं स्नेहभावातः ।

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा रविदृष्टो बभूव ह ॥ १७ ॥

ज्ञानदृष्टया रविस्तेषामैश्वर्यं दृष्टवान् परम् ।

उवाच प्रणतो भूत्वा विस्मितश्चेतसा भृशम् ॥ १८ ॥

भवन्तोऽपि मडात्मानो नान्तं पश्यामि सर्वतः ।

युष्माकमैश्वरं भावमद्भुतं दृष्टवानहम् ॥ १९ ॥

(Page भं. १ अ. १४ पान ३६)

वयं सर्वेश्वराः सर्वे भगवन्तः सनातनाः ।

न्यूनाधिकं कलामात्रं विद्यते नैव निश्चितम् ॥ २० ॥

तस्मिन् क्षणो स्वयं शक्तिरागता मोहिनी परा ।

उवाच तान् प्रसन्ना मे किमर्थं स्मरणं कृतम् ॥ २१ ॥

तामूयुस्ते य यत्वारो देवाः स्नेहेन भाविताः ।

दर्शयस्व मडादेवि शैश्वर्यं कीदृशं तव ॥ २२ ॥

धृत्युक्ता सा स्वरुपं तद्दर्शयामास सुन्दरम् ।

यरायरमयं पूर्णं स्थूलसूक्ष्मादिभिर्युतम् ॥ २३ ॥

दृष्ट्वा रुपं तदीयं वै भ्रान्तास्ते शरणं ययुः ।

नान्तं ददृशिमार्थे ते रुपस्थ मडतः किल ॥ २४ ॥

चिन्तामणिं मणिं चैव दधत्तु लृष्टये शुभम् ॥ ३८ ॥

प्रसन्नवदनं भक्तानुग्रहाणां प्रकाशकम् ।

लृष्टि दृष्टाऽभवन्नेव विस्मितास्ते सुराः प्रिये ॥ ३९ ॥

तमादौ शङ्करस्यैव लृष्टि प्रकटतां गतः ।

तं पप्रच्छ स्वयं शम्भुः को भवान् वद मे प्रभो ॥ ४० ॥

शान्तियोगेन सम्प्राप्तः किं न ब्रह्मपतिः परः ।

कथयस्व मडाभाग त्वां न जानामि तत्त्वतः ॥ ४१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भा.३ वक्तुएडयरिते गाणेशप्रादुर्भावो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १.१४

(Page पं. १ अ. १ प पान ३७)

१.१५ गाणेशप्रसन्नभावो नाम पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

शिवस्य वचनं श्रुत्वा भक्तिभावेन तोषितः ।

उवाच मधुरं वाक्यं विद्वेशस्तं प्रदर्शयन् ॥ १ ॥

वक्तुएड उवाच ।

शृणु शम्भो मडाभाग मम मायाविमोक्षित ।

गाणेशोऽहं पुनर्दृष्टस्तपसा भावितात्मना ॥ २ ॥

यः पुरा भवतो देव वरदाताऽभवं परः ।

उत्रोण तपसा तुष्टोऽकरवं ज्ञानसंयुतम् ॥ ३ ॥

ममैषा सततं माया प्रमोडयति मानवान् ।

तेन विस्मरणं प्राप्तं तवाऽपि न य संशयः ॥ ४ ॥

अेवमुक्त्वा शिवं मायामोडजालं निराकरोत् ।

सर्वं य स्मरणं तेन पुनः प्राप्तं शिवस्य य ॥ ५ ॥

सर्वं स्मृत्वा शिवस्तत्र स्तोतुं समुपयङ्कमे ।

तावदन्तर्हितं जातं वृषं गाणपतेः शुभम् ॥ ६ ॥

पुनर्ध्यानेन शम्भुः स तमेवाचिन्तयन् स्थितः ।

नापश्यद् ष्टि तद्रूपं तेनाकुल धवाऽभवत् ॥ ७ ॥

आययौ विषगुरभ्याशे सर्वं त्वकथयच्छिवम् ।

अदृष्टं तादृशं रूपं कथयामास सोऽपि तम् ॥ ८ ॥

अेवं पञ्चाप्यदृष्ट्वा तत् विस्मिता अभवन् परम् ।

येकत्र मिलिता जातास्तुष्टुवुस्तं गतस्मयाः ॥ ९ ॥

पञ्च देवा उचुः ।

नमस्ते वऽऽतुऽऽय त्रिनेत्रं धधते नमः ।

यतुर्भुजाय देवाय पाशाङ्कुशधराय च ॥ १० ॥

लभोदर नमस्तुभ्यं नाभिशेषाय ते नमः ।

मडते यैकदन्ताय शूर्पकण्ठाय ते नमः ॥ ११ ॥

सिन्धूरारुणदेहाय रक्तवर्णधराय च ।

महाकायाय सूक्ष्माय गणेशाय नमो नमः ॥ १२ ॥

सिद्धिबुद्धियुतायैव विभूतिसङ्घिताय च ।

चिन्तामणिधरायैव तथा चिन्तामणौ नमः ॥ १३ ॥

अव्यक्ताय परेशाय परेषां च पराय ते ।

मनोवाणीविडीनाय विघ्नेशाय नमो नमः ॥ १४ ॥

नानामायाधरायैव मायिनां मोडकारिणे ।

उेरम्भाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मणं पतये नमः ॥ १५ ॥

दर्शयस्व निजं रूपं भक्तेभ्यः प्रीतिदायकम् ।

सनाथा छि वयं तेन सर्वनाथाय ते नमः ॥ १६ ॥

स्तुवतां तु पुरः प्रादुरासीद्देवो गजाननः ।

तं दृष्ट्वा दऽऽवत् सर्वे प्रणता भक्तिभावतः ॥ १७ ॥

तानुत्थाप्य स्वयं द्रुष्टिर्वयनं येदमब्रवीत् ।

स्तोत्रेण भावितो देवाः प्रीतो वो नात्र संशयः ॥ १८ ॥

यः पठेत् स्तोत्रमेतद्दे स मे मान्यो भवेत् सुराः ।

वाञ्छितं पूरयिष्याम्यन्ते मे सायुज्यमाप्नुयात् ॥ १९ ॥

शृणुध्वं मे वयो रभ्यं मा गर्व कुरुत प्रियाः ।

भवन्तो मद्दधीनाश्च कलांशा नात्र संशयः ॥ २० ॥

कीडार्थं निर्मिताः सर्वे स्पर्धमानाः परस्परम् ।
 किमर्थं मनसि भ्रान्ता जाताः पूर्वात्मिका अपि ॥ २१ ॥
 श्राव्यं ज्ञानं रजस्यं यन् मदीयं तेन भाविताः ।
 सदा मोहविनिर्मुक्ता भवितारश्च मत्समाः ॥ २२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 प्रथमे भा.३.३ व.३.३३ अ.३.३३ गणेशप्रसन्नभावो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १.१५
 (Page पं. १ अ. १६ पान ३८)

१.१६ गणेशगीतासारकथनं नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शिव उवाच ।
 गणेशवचनं श्रुत्वा प्रज्ञाता भक्तिभावतः ।
 पप्रच्छुस्तं पुनः शान्ता ज्ञानं ब्रूहि गजानन ॥ १ ॥
 गणेश उवाच ।
 देहश्चतुर्विधः प्रोक्तस्त्वं पदं ब्रह्मभेदतः ।
 सोऽहं देही यतुर्धा तत्पदं ब्रह्म सदैक्यतः ॥ २ ॥
 संयोग उभयोर्यश्चाऽसि पदं ब्रह्म कथ्यते ।
 स्वत उत्थानकं देवा विकल्पकरणाद् द्विधा ॥ ३ ॥
 सदा स्वसुभनिष्ठं यद्ब्रह्म साङ्ख्यं प्रकीर्तितम् ।
 परतश्चोत्थानकं तत् कीडाडीनतया परम् ॥ ४ ॥
 स्वतः परत उत्थानादीनं यद्ब्रह्म कथ्यते ।
 स्वानन्दः सकलाभेदरूपः संयोगकारकः ॥ ५ ॥
 तदेव पञ्चधा जातमीश्वरास्तन्निबोधत ।
 स्वतश्च परतो ब्रह्मोत्थानं यद् द्विविधं स्मृतम् ॥ ६ ॥
 ब्रह्मणो नाम तद्देहे कथ्यते भिन्नभावतः ।
 तयोरनुभवो यश्च योगिनां लुटि जायते ॥ ७ ॥
 रूपं तदेव ज्ञातव्यमसद्देहेषु कथ्यते ।

सा शक्तिस्थिमप्याता ब्रह्मरूपा ङ्यसन्मयी ॥ ८ ॥

तत्रामृतमयाधारः सूर्य आत्मा प्रकथ्यते ।

शक्तिसूर्यमयो विष्णुरानन्दो नन्दनात्तयोः ॥ ८ ॥

त्रिविधेषु तदाकारस्तत् द्विधाहीनरूपकः ।

शिवो नेति यतुर्थोऽयं त्रिनेति करण्णात्परः ॥ १० ॥

त्रिविधं मोहमात्रं यन्निर्मोहस्तु सदाशिवः ।

तेषामभेदे यद्ब्रह्म स्वानन्दः सर्वयोगतः ॥ ११ ॥

पञ्चानां ब्रह्मणां यथ्य बिम्बं मायामयं स्मृतम् ।

ब्रह्मा स अेव विज्ञेयः सर्वादिः सर्वभावनः ॥ १२ ॥

बिम्बेन सकलं सृष्टे तेनायं प्रपितामहः ।

असत् सत् समनेति स्वानन्दरूपा वयं स्मृताः ॥ १३ ॥

स्वानन्दाद्यत् परं ब्रह्मायोगाभ्यं ब्रह्मणां भवेत् ।

केषामपि प्रवेशो न तत्र तस्याऽपि कुत्रचित् ॥ १४ ॥

मदीयं दर्शनं तत्रायोगे नो योगिनां भवेत् ।

स्वानन्दे दर्शनं प्राप्तं स्वसंवेद्यात्मकं य मे ॥ १५ ॥

स्वानन्दवासिनं तेन वेदेषु प्रवदन्ति माम् ।

यतुर्णां ब्रह्मणां भोगास्तं योगाभेदयोगतः ॥ १६ ॥

संयोगश्च ङ्ययोगश्च तयोः परतरो मतः ।

पूर्वाशान्तिप्रदो योगश्चित्तवृत्तिनिरोधतः ॥ १७ ॥

क्षिप्तं मूढं य विक्षिप्तमेकाग्रं य निरोधकम् ।

पञ्चभूमिमयं चित्तं तत्र चिन्तामणिः स्थितः ॥ १८ ॥

पञ्चभूमिनिरोधेन प्राप्यते योगिभिर्दृष्टि ।

शान्तिरूपात्मयोगेन ततः शान्तिर्महात्मिका ॥ १९ ॥

अेतद्योगात्मकं ज्ञानं गाणेशं कथितं मया ।

नित्यं युक्तं य योगेन नैव मोहं प्रगच्छथ ॥ २० ॥

चित्तरूपा स्वयं बुद्धिः सिद्धिर्मोहमयी स्मृता ।

नानाब्रह्मविभेदेन ताभ्यां क्रीडति तत्पतिः ॥ २१ ॥

स्वपदे जगति ब्रह्मरूपा वै जगदीश्वराः ।
 भिन्नभावे गुणात्मानो भवन्तोऽपि मया कृताः ॥ ५ ॥
 यतुर्विधेन भावेन क्रीडामि ननु तत्र य ।
 क्रीडया पतितं भिम्बं तेन पञ्चविधोऽभवम् ॥ ६ ॥
 बल्लेषु विलासेषु तेषु भावेषु देवपाः ।
 भवन्तो मद्दधीनाश्च संस्थिता नात्र संशयः ॥ ७ ॥
 अेषु भिन्नविहारेषु रजःसत्त्वतमोभयाः ।
 मया ब्रह्मा हरिः शम्भुर्भिन्ना जाता हि मायया ॥ ८ ॥
 अलङ्कारस्त्रिदेवानां सूर्यो मोहमयी तथा ।
 शक्तिस्त्रिगुणसिद्ध्यर्थमेते पञ्च मया कृताः ॥ ९ ॥
 अलमत्र स्थितोऽशेन वऽऽतुऽऽ एति स्मृतः ।
 भिन्दुब्रह्ममयः साक्षाद्भिन्नभावप्रकाशकः ॥ १० ॥
 तुरीयं मे मया रूपं कृतं यद् गुणेषु सुराः ।
 ज्ञातव्यं बुद्धिरूपं तद्दक्षिणाङ्गं प्रकथ्यते ॥ ११ ॥
 पञ्चदेवविहाराभ्यं वामाङ्गं सिद्धिरूपकम् ।
 सिद्धिबुद्धियुतोऽहं वै भिन्दुमात्रात्मकोऽभवम् ॥ १२ ॥
 भक्तानां विघ्नरूपा ये वऽऽस्ते कथिताः सुरैः ।
 तांस्तुऽऽनेन हनिष्यामि वऽऽतुऽऽस्ततः स्मृतः ॥ १३ ॥
 मम माया मयाज्जुवाद्भङ्गं ब्रह्ममुभं यतः ।
 तेनाऽहं वऽऽतुऽऽस्तु लभ्य उन्मनसा भवेः ॥ १४ ॥
 भवतां कार्यसिद्ध्यर्थं विहारार्थं तु मायया ।
 भिन्दुरूपधरो भूत्वा स्थितोऽहं भावपूर्वकम् ॥ १५ ॥
 यद्दि मे स्मरणं यूयं विस्मसिष्यथ वै तदा ।
 मायामोहेन सम्भ्रान्ता भविष्यथ महेश्वराः ॥ १६ ॥
 भवद्भिः सततं तस्मात् कर्तव्यं स्मरणं हृदि ।
 आदौ पूज्यो भविष्यामि दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥ १७ ॥
 तेन सिद्धियुताः सर्वे भविष्यन्ति न संशयः ।
 एतुऽऽन्तर्दधे देवो गणेशो गणपालकः ॥ १८ ॥

(Page पं. १ अ. १७ पान ४०)

शिव उवाच ।

ॐति ते कथितो देवि ध्यानमार्गः पुरातनः ।

तं ध्यायामि हृदिस्थं मे गणेशं ब्रह्मनायकम् ॥ १९ ॥

अभिलं ब्रह्मणा सृष्टं यरायरमयं शिवे ।

नानावतारवान् विष्णुः स पाति गणपाज्ञया ॥ २० ॥

अहं संडारकारी य त्वं प्रमोदप्रदा शिवे ।

कर्मणां चालकः कालैर्मानुर्जातो न संशयः ॥ २१ ॥

ह्रिमायलसुता त्वं वै जाता तेन सुविस्मृतम् ।

त्वयाऽभिलं हृदिस्थं य ज्ञानं गणपभोधकम् ॥ २२ ॥

मया सुस्मारितं तुभ्यं स्मर सर्वं शुचिस्मिते ।

भवती य मडामाया पश्य त्वं गणपं हृदि ॥ २३ ॥

अष्टौ तस्याऽवतारांश्च कथयामि समासतः ।

भजता तेन मार्गोऽग्रा भवेद्योगो न दुर्लभः ॥ २४ ॥

प्रथमो वऽतुऽयश्च त्वम्पदब्रह्म कथ्यते ।

द्वितीयं ऐकदन्तश्च तत्पदब्रह्मभोधकः ॥ २५ ॥

मडोदरस्तृतीयस्तु ब्रह्मासि पदधारकम् ।

गजाननश्चतुर्थश्च साऽप्युपो मडेश्वरि ॥ २६ ॥

लभ्योदर ॐति प्यातो ज्येतद्ब्रह्म त्वयि स्थितम् ।

षष्ठो विकटनामा य सद्ब्रह्मात्मरविः परः ॥ २७ ॥

विघ्नराजः स्वयं विष्णुः सप्तमः समताऽगतः ।

धूम्रवर्णोऽष्टमः शम्भुरव्यक्तो नेति कथ्यते ॥ २८ ॥

अष्टब्रह्मसु तत्पावाः कलाऽपधराः स्मृताः ।

गणपा गणराजस्य ज्यवताराः प्रकीर्तिताः ॥ २९ ॥

स्वसंवेधमयं ब्रह्म तेन वै प्रधृताः प्रिये ।

सर्वेषां ब्रह्मणां देवि भेलकस्तेन स स्मृतः ॥ ३० ॥

अयोगस्यावतारश्च भेलनादि न विद्यते ।

स्वानन्दवासिनं विद्धि भेलकं सततं प्रिये ॥ ३१ ॥

पूर्वायोगो गण्णाधीशः स्वानन्दायोगवर्जितः ।

योगिनां तत्र शान्तिश्च ङ्यभयधोगसेवया ॥ ३२ ॥

एति सर्वं समाख्यातं यत्पृष्टं देवि शोभनम् ।

अनेन विधिना नित्यं गणेशं भज सर्वदा ॥ ३३ ॥

अस्माकं कुलदेवश्च गणेशो नात्र संशयः ।

पूज्यते स मया नित्यं चिन्तामणिविनायकः ॥ ३४ ॥

पञ्चानां चित्तवृत्तीनां प्रकाशकतया स्थितः ।

तेन चिन्तामणिर्नाम कथ्यते स गजाननः ॥ ३५ ॥

गजवङ्गनात्मिकां मूर्तिं पश्य देवि गृहे स्थिताम् ।

मणिरत्नमयीं साक्षात् पूजयामि सुभक्तिः ॥ ३६ ॥

मुद्गल उवाच ।

एत्युक्त्वा दर्शयामास ध्यानस्थानं सदाशिवः ।

अेकान्ते वीक्ष्य वै देवी विस्मिता साऽभवत्परम् ॥ ३७ ॥

एत्युक्त्वा विररामाथ शङ्करः करुणानिधिः ।

तं पुनः प्रत्युवाचेऽहं मडादेवी जगन्मयी ॥ ३८ ॥

शक्तिरुवाच ।

सर्वेषां मोडसन्दात्री तामसस्य सदाशिवः ।

तव पत्नी कथं जाता ङ्येकभागास्थितस्य वै ॥ ३९ ॥

अमुं मे संशयं देव छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ।

त्वदन्यः संशयश्छेत्ता सर्वज्ञो नास्ति कुत्रचित् ॥ ४० ॥

पार्वतीवचनं श्रुत्वा शिवो हर्षसमन्वितः ।

उवाच मधुरं वाक्यं बोधयंस्तां सखेतुकम् ॥ ४१ ॥

शिव उवाच ।

शृणु देवि पुरा वृत्तं येन त्वं मत्प्रियाऽभवः ।

तत्तेऽहं कथयिष्यामि कथासारं सुभ्रप्रदम् ॥ ४२ ॥

विवादः पञ्चदेवानां स्पर्धया समभूष्य यः ।

तत्रैश्वर्यं मया दृष्टं त्वदीयं मडदद्भुतम् ॥ ४३ ॥

(Page पं. १ अ. १७-१८ पान ४१)

पञ्चानां भोधको देवो गणेशोऽतर्द्धे यदा ।

भोधयित्वा यथान्यायमस्मान् ब्रह्ममयः प्रभुः ॥ ४४ ॥

ततो मया तपस्तप्तं तव प्राप्तौ प्रिये मडत् ।

भक्तिभावेन सन्तुष्टा त्वं जाता शतवर्षतः ॥ ४५ ॥

मत्समीपे समागम्य वृषुष्य वरभीष्टितम् ।

प्रसन्नाऽहं मडादेव दास्येऽहमिति याब्रवीः ॥ ४६ ॥

त्वां नत्वा स्तुतवान्नानायेष्टितैस्त्वत्स्ववृपडैः ।

तेन तष्टिः परा जाता तवापि जगदीश्वरि ॥ ४७ ॥

मया प्रयाचितं देवि त्वं मे पत्नी भव प्रिये ।

अेष अेव वरो मड्यं दातव्यो जगदीश्वरि ॥ ४८ ॥

मदीयं वचनं श्रुत्वा सस्मिता भावपूर्वकम् ।

जाता त्वं मे वरं दत्त्वांऽतर्धानं य कृतं त्वया ॥ ४९ ॥

अतस्त्वं मे प्रिया जाता वरदानप्रभावतः ।

तव वामाङ्गसम्भूता लक्ष्मीनारायणप्रिया ॥ ५० ॥

दक्षिणाङ्गात् समुद्भूता सावित्री ब्रह्मणः प्रिया ।

दृष्ट्यात्ते य सम्भूता संज्ञा पत्नी श्वेरपि ॥ ५१ ॥

एति सर्वं समाख्यातं स्मर सर्वं शुचिस्मिते ।

साधय त्वं पुनर्योगं गाणेशं शान्तिदं परम् ॥ ५२ ॥

मुद्रल उवाच ।

शिवेन कथितं सर्वं श्रुत्वा देवी नगात्मजा ।

अेकान्ते साधयामास योगं गणपतेः परम् ॥ ५३ ॥

पूर्वसंस्कारभावेन स्वल्पकालेन सा शिवा ।

शान्तिं प्राप्ता मडाभागा प्रययौ शिवसन्निधौ ॥ ५४ ॥

मुदल उवाच ।

एति ते कथितं दक्ष येष्टितं गणपस्य य ।

भज त्वं सर्वभावेन गाणेशं ब्रह्मनायकम् ॥ ५५ ॥

तेन त्वं विघ्नीनोऽपि भवितासि न संशयः ।

सर्वमान्यो मलायोगी शोकलीनो जगद्गुरुः ॥ ५६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे
प्रथमे भाऽः वक्तुऽयऽरिते शिवपार्वतीसंवादसमाप्तिर्नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १.१७

१.१८ मुद्रलदेवदूतसंवादो नामाष्टादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

श्रुतं सूत मलाभाग कथितं परमाद्भुतम् ।

यसितं गणनाथस्य तेन तृप्ता वयं प्रभो ॥ १ ॥

शिवशक्तिमलावाहं श्रुत्वा तृष्णा विवर्धते ।

पुनश्च वद सूत त्वं गणेशस्य विचेष्टितम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

शृणु शौनक यत्नेन दक्षेणैवं मलामुनिः ।

सत्तथाभूतपानं यं कृत्वा पृष्टः पुनश्च यत् ॥ ३ ॥

शक्तिशङ्करसंवाहं ब्रह्मभूयपदप्रदम् ।

श्रुत्वा दक्षो मलाभागः पप्रच्छ मुनिसत्तमः ॥ ४ ॥

(Page पं. १ अ. १८ पान ४२)

दक्ष उवाच ।

किञ्चित्पुरातनं पुण्यं कृतं मे मलाद्भुतम् ।

पीतं मुद्रल ते वक्त्रात् कथामृतमिदं मया ॥ ५ ॥

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि गणेशे भक्तिमानसि ।

गणेशाय परं नास्ति ज्ञातं त्वद्भाष्यतो मया ॥ ६ ॥

वद मुद्रल माहात्म्यं पुनर्गाणपतेः शुभम् ।

न तृप्तोऽहं मलायोगिन् पीत्वा ब्रह्माभूतं मलत् ॥ ७ ॥

शिवशैलसुतावाहो मलानन्दप्रदायकः ।

तत्राष्टौ गणराजस्य ज्यवताराः श्रुता मया ॥ ८ ॥

तेषां तव्यसितं याऽपि माहात्म्यं तेऽपि यन् मलत् ।

श्रोतुमिच्छामि योगीश दयां कृत्वा वदस्व मे ॥ ९ ॥

डिमर्थं गणराजोऽयमवतारं करोति वै ।
 ब्रह्मभूयमयो देवस्तद्गदस्व मडामुने ॥ १० ॥
 परोपकरार्थाय त्वाद्दृशा मुनिसत्तमाः ।
 ब्रमन्ति धरणीं ब्रह्मन् पतितेभ्यः सुभाप्रदाः ॥ ११ ॥
 दर्शनस्यर्शनैव भाषणेन विशेषतः ।
 पावयन्ति जनान् सर्वान् साधवः समदर्शिनः ॥ १२ ॥
 सूत उवाच ।
 श्रुत्वा दक्षवयो रभ्यं प्रत्युवाच स मुद्रलः ।
 प्रदृष्टो भावयुक्तस्य दक्षस्य य मडात्मनः ॥ १३ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 शृणु दक्ष मडाभाग धन्योऽसि न य संशयः ।
 येन त्वं गणनाथस्य कथां पृच्छसि मां प्रभो ॥ १४ ॥
 पापिनां नास्तिकानां वै दाम्भिकानां कदाचन ।
 सत्कथाऽमृतपानस्य येच्छा नोत्पद्यते क्वचित् ॥ १५ ॥
 द्ब्रह्मभावविचारज्ञास्तथा सलनकारकाः ।
 भूतेषु समभावाश्च संसारतरणो रताः ॥ १६ ॥
 परोपकारकार्येषु मतिस्तेषां प्रवर्तते ।
 येताद्दृशा मडाभागा गणेशे सादराः प्रभो ॥ १७ ॥
 कथां गणपतेर्नित्यं शृण्वन्ति य पठन्ति ते ।
 श्रावयन्ति जनानन्यान् भक्तिभावसमन्विताः ॥ १८ ॥
 अतस्त्वं सादरो भूत्वा शृणुषे पापनाशिनीम् ।
 कृत्वा वर्धयसि प्रश्नं कथां गणपतेः शुभाम् ॥ १९ ॥
 शृणु यस्य पुरावृत्तं मदीयं भावपूर्वकम् ।
 तवाऽग्रे कथयिष्यामि संशयो येन नश्यति ॥ २० ॥
 अवतारकथामग्रे ज्ञास्यसि त्वं यथार्थतः ।
 गणराजपदं सर्वं प्राप्स्यसि त्वं य भक्तिमान् ॥ २१ ॥
 अहं तपसि संविष्टः शिलोञ्छाञ्जवमाश्रितः ।
 दश पञ्च द्दिनेष्वेव द्वादश्यां मम पारणाम् ॥ २२ ॥

द्रोणमात्रं शिनोभ्यन्नमुपोषणसमन्वितः ।
 तेनात्रेन यथान्यायं पञ्चयागानकृष्याडम् ॥ २३ ॥
 अ एवं ब्रुगते काले तपसे मधि संस्थिते ।
 देवाः सर्वे भयोद्विग्राः डिमयं साधयिष्यति ॥ २४ ॥
 अर्द्रं पदं विधातुर्वा वैष्णवं शैवमेव च ।
 डिं वाञ्छति मडाभागो मुनिस्तपसि संस्थितः ॥ २५ ॥
 षति देवैः प्रेषितस्तु मुनिः सर्वार्थकोविदः ।
 ममाश्रमे परीक्षार्थं दुर्वासाः कोपवान् ययौ ॥ २६ ॥
 नञ् उन्मत्ततुल्यः सन्नागतः पारणो मम ।
 मड्यं भिक्षां मुने देहि यथा तृप्तो भवाम्यडम् ॥ २७ ॥
 षत्यूये तु मया दत्तमन्नं तस्मै मडात्मने ।
 न ज्ञातो मुनिमुष्योऽयं दुर्वासा आगतो गृडम् ॥ २८ ॥
 तदन्नं सकलं लुङ्क्त्वा द्रोणमात्रं मडामुनिः ।
 (Page पं. १ अ. १८ पान ४३)
 उच्छिष्टं लिप्तवान् देहे गतो विकलमानसः ॥ २९ ॥
 मानसे मे मडानन्दः प्राप्तो दक्ष प्रजापते ।
 धन्यं तपो मदीयं वै तृप्तः सर्वान्नलुङ्गं जनः ॥ ३० ॥
 उपोषणो समायुक्तोऽहं तत्र तपसि स्थितः ।
 पुनः स द्वादशीघस्त्रे पारणार्थं समाययौ ॥ ३१ ॥
 दुर्वाससं पुनर्यातं तादृशं वेषमास्थितम् ।
 मडता षर्षयुक्तेनाऽपूजयं च मडामुनिम् ॥ ३२ ॥
 सर्वान्नं लुङ्क्तवान् सद्यं अ एवं षड्वारमाययौ ।
 मम भावपरीक्षार्थं तपःभा०ऽऽनकारकः ॥ ३३ ॥
 पूर्वपुण्यप्रभावेण श्यावितो न मनागपि ।
 त्रिमासोपोषितो भावयुक्तेन तपसाऽभवम् ॥ ३४ ॥
 तपसा भावशुद्धेन परितुष्टो मडामुनिः ।
 स्वर्णं दर्शयामास योगर्षं मडाद्भुतम् ॥ ३५ ॥
 उवाच शुद्धिमापन्नो मुद्गल त्वं न संशयः ।

गच्छ स्वर्गं मडाभाग अक्षयं भोक्तुमर्हसि ॥ ३६ ॥

स्वर्गलोका जिताः सर्वे त्वयाऽक्षयप्रकाशकाः ।

तपसा शुद्धभावेनाधुना तान् गच्छ मुद्रल ॥ ३७ ॥

धृत्युक्त्वा मां स दूर्वासा गतः स्वाश्रममण्डले ।

तस्मिन्नेव क्षणे स्वर्गाद्दिमानं तत्र यागतम् ॥ ३८ ॥

विमानात् पुरुषो दिव्यभूषणैर्भूषितः परः ।

उत्तीर्य मे सुसान्निध्यमागतः पूजितो मया ॥ ३९ ॥

उवाच मधुरं वाक्यं यलेति त्वं मयासह ।

स्वर्गादागतवन्तं वै विद्धि मुद्रल मां तथा ॥ ४० ॥

भृशस्यतिपुरोगः स देव इन्द्रः प्रतापवान् ।

त्वदर्थं संस्थितः स्वामिन् तेनाहं प्रेषितो मुने ॥ ४१ ॥

इदं विमानमारुह्य नानाभोगसमन्वितम् ।

मया सार्धं मडाभाग यल स्वर्गं सुभोगदम् ॥ ४२ ॥

सूत उवाच ।

देवदूतवयो रभ्यं श्रुत्वैवं मुद्रलो मुनिः ।

विनयावनतो भूत्वा तं पप्रश्च मुदान्वितः ॥ ४३ ॥

मुद्रल उवाच ।

स्वर्गेषु सर्वलोकेषु के गुणाः सन्ति तान् वद ।

दोषाः के तत्र तिष्ठन्ति श्रुत्वा यामि त्वरान्वितः ॥ ४४ ॥

सूत उवाच ।

मुद्रलस्य वयः श्रुत्वा देवदूतस्तमब्रवीत् ।

विनयेन य सन्तुष्टो यथातथ्यं विभागशः ॥ ४५ ॥

देवदूत उवाच ।

कर्मभूमिरियं ब्रह्मन् भोगभूमिस्तु सा मता ।

स्वर्गरूपा नरादीनां कर्मभोगप्रदायिनी ॥ ४६ ॥

नानासुभ्रप्रदं तत्र गुणं वक्तुं न शक्यते ।

इप्सितं लभते सर्वं सदा यौवनसंस्थितिः ॥ ४७ ॥

क्लमः स्वेदादिकं तत्र नैव शीतोष्णता तथा ।

अप्सरोभिर्विडाराश्च कामरूपा गतिर्भवत् ॥ ४८ ॥

स्वकर्मतुल्यभोगाश्च भोक्तव्याः सर्वभावातः ।

ये ये भोगा दृष्टिनां य ते ते तत्र समास्थिताः ॥ ४९ ॥

भोगभूमिः समाप्याता स्वर्गरूपा मडामुने ।

वद तत्र य किं न्यूनं यतः पृच्छसि मां प्रभो ॥ ५० ॥

त्वया नानाविधं कर्म तपसा साधितं मुने ।

स्वर्गलोकाः कृताः सर्वेऽक्षयास्तान् भोक्तुमर्हसि ॥ ५१ ॥

तत्र स्वर्गे त्रयो द्रोषास्तान् शृणुष्व मडामुने ।

एतद् कर्म कृतं लोकेर्भोक्तव्यं शुभरूपकम् ॥ ५२ ॥

तत्र कर्म कृतं लोकेः तदेव कृलडीनकम् ।

तेन लोको हि दृश्यस्ति तदन्ते किं भवेदिति ॥ ५३ ॥

(Page पं. १ अ. १८-१९ पान ४४)

अेतादृशं मया कर्म पुण्यरूपं कृतं मडत् ।

अेतावन्तं य कालं मे स्वर्गवासो भविष्यति ॥ ५४ ॥

अेकं द्रोषं मडान्तं य जानीहि मुनिसत्तम ।

द्वितीयं शृणु द्रोषं त्वं कथयामि सविस्तरम् ॥ ५५ ॥

नाना स्वर्गेषु मित्राणि नाना प्रीतिविवर्धनाः ।

देवास्तत्र मडाभाग सड तैर्भोदते स्वयम् ॥ ५६ ॥

सडर्म तस्य तेनैव भुक्तं स्वर्गे यथायथम् ।

पश्चात् पतनकाल तु तमधः पातयन्ति ते ॥ ५७ ॥

क्षणमेकं न तं कोऽपि स्नेहं पश्यति लोकपः ।

पतनस्य भयं सित्ते द्रोषोऽयं पातरूपकः ॥ ५८ ॥

तृतीयं द्रोषरूपं यच्छृणु त्वं भावपूर्वकम् ।

तद्दृष्ट्वामि ते प्रीत्या येन ज्ञानं भवेत्परम् ॥ ५९ ॥

सडर्मकारिणस्त्वन्ये मडाभोगकरा मुने ।

सन्ति स्वर्गेषु यानेके तान् दृष्ट्वा तपति स्वयम् ॥ ६० ॥

धिऽ मां न्यूनविडारेण त्रिषामि स्वल्पपुण्यतः ।

मडापुण्यकरा अन्ये अधिकं विडरन्त्युत ॥ ६१ ॥

देवदूतमुभादित्थं श्रुत्वा वै मुद्गलो मुनिः ।
तं पप्रच्छ पुनः साधुर्भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ ७ ॥

(Page पं. १ अ. १९ पान ४५)

मुद्गल उवाच ।
कुत्र तल्लभ्यते स्वामिन् वद सर्वमशेषतः ।
उपकारपरोऽसि त्वं तेन पृच्छामि तत्त्वतः ॥ ८ ॥

देवदूत उवाच ।
कर्मभूमिरियं ब्रह्मन्नत्र वै लभ्यते जनैः ।
धर्मार्थकाममोक्षादि ब्रह्मभूयं न संशयः ॥ ९ ॥

श्रुत्वा तस्य वयो रम्यं मुद्गलस्तमुवाच ७ ।
गच्छ दूत नमस्तुभ्यं स्वर्गं प्रति नयाम्यहम् ॥ १० ॥
दृदि सन्तापसंयुक्तं पुनः पातभयात्मकम् ।
स्वर्गं नेच्छामि भो विद्वन् ब्रह्म तत्साधयाम्यहम् ॥ ११ ॥

देवदूत उवाचेदं मुद्गलं मुनिसत्तमम् ।
भाग्यहीनोऽसि नूनं त्वं स्वर्गं नैवाभिनन्दसि ॥ १२ ॥

स्वर्गेच्छा कस्य नैवास्ति नरस्य वद मां मुने ।
उग्रैस्तपोभिर्दानैश्च यज्ञैः स्वर्गश्च लभ्यते ॥ १३ ॥

नानापुण्यादिकं कृत्वा सत्कर्मादिसुसाधनैः ।
छिन्वन्ति मनुजाः स्वर्गं मडासौप्यप्रदं परम् ॥ १४ ॥

स स्वर्गश्च त्वया प्राप्तस्तपसोग्रैः सुसाधनैः ।
नेच्छसि त्वं मडामूढ ज्ञानहीनोऽसि मे मतम् ॥ १५ ॥

देवदूतं वदन्तं तं तदा पुनरिदं वचः ।
मुद्गलः स्नेहसंयुक्तः प्रत्युवाच ७सन्निरव ॥ १६ ॥

मुद्गल उवाच ।
किं मां मोहयसि प्राज्ञ देहोऽयं बन्धनात्मकः ।
देहसौप्यकरः स्वर्गो मुक्तिदो न धुषैः स्मृतः ॥ १७ ॥

तत्रापि दृदि सन्तापो वर्तते दूतसत्तम ।
तापत्रयसमायुक्तं विद्वात्रेच्छति कर्त्तव्यित् ॥ १८ ॥

सिंहव्याघ्रमृगा नागा गजा गावश्च मूषिकाः ।

(Page पं. १ अ. १९ पान ४६)

निर्वैराः प्राणिनस्तत्र निवसन्ति प्रजापते ॥ ३३ ॥

अेवं दृष्ट्वा मलाभाग आश्रमं लर्षसंयुतः ।

पश्यन् पुनश्च ल्यलवं विस्मितो निजयेतसि ॥ ३४ ॥

तं वै कुशासनस्थं च साक्षात् सूर्यमिवापरम् ।

तेजसा दीप्यमानं त्वपश्यमऽगिरसं मुनिम् ॥ ३५ ॥

सिद्धैर्नानाविधैश्चैव योगिभिर्मुनिभिर्वृतम् ।

शिष्येभ्यो ब्रह्मविद्यां तां कथयन्तं यथार्थतः ॥ ३६ ॥

एऽवत्तं प्रणम्यादौ लक्तिभावायुतोऽलवम् ।

प्राञ्जलिः प्रयतो लूत्वा संस्थितो मुनिसन्निधौ ॥ ३७ ॥

तव गोत्रलवं स्वाभिन् मुद्रलं मुनिसत्तम ।

दर्शनार्थं समायातं विद्धि मां ब्रह्मदायक ॥ ३८ ॥

मदीयं वचनं श्रुत्वा प्रसन्नः प्राड मां मुनिः ।

वत्स त्वमागतस्तात तिष्ठाऽत्र मम सन्निधौ ॥ ३९ ॥

अविद्यलभावयुक्तेन तपस्तप्तं त्वया सुत ।

तेन मे दर्शनं प्राप्तं सत्युत्रोऽसि न संशयः ॥ ४० ॥

मुनेर्वचनमाकर्ण्य प्राप्नोऽलं परमां मुदम् ।

तत्र स्थितोऽलवं दक्ष सन्निधौ तस्य धीमतः ॥ ४१ ॥

कस्मिंश्चिद् द्विवसे तत्र लब्ध्वाऽवसरमुत्तमम् ।

पृष्टो मया मलायोगी शृण्वत्सु च मुनिष्वपि ॥ ४२ ॥

ज्ञातुमिच्छामि लो स्वाभिन् वद मां करुणानिधे ।

अस्माकं त्वं गतिः साक्षात् सर्वेषां यैव लकिततः ॥ ४३ ॥

सूत उवाच ।

वचनं मुद्रलस्थाऽपि श्रुत्वा तं पुनरब्रवीत् ।

अऽगिरा लगवान् योगी प्रलसस्तं प्रलर्षयन् ॥ ४४ ॥

अऽगिरा उवाच ।

मऽयं पृथऽसि किं तात तद् ब्रूऽडि त्वं मऽडधुते ।
भावतो मन्त्रकर्ता त्वं पुराणार्थार्थं अेव य ॥ ४५ ॥

मुद्रल उवाच ।
कथितं ब्रह्मवेदेषु नानाभावसमन्वितम् ।
किं प्रमाणं वेदितव्यं ब्रह्मभूयेऽसुभिः प्रभो ॥ ४६ ॥

अङ्गिरा उवाच ।
शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि वेदान्तैयन्त्रभाषितम् ।
कमेण ब्रह्मलाभार्थं नानाब्रह्मनिर्गुणम् ॥ ४७ ॥

अत्र ब्रह्मेति यत्प्रोक्तं तत्रोपाधिः समागतः ।
अत्रर्गुणो मऽडतेऽत्र अत्रकोशमयं ततः ॥ ४८ ॥

प्राणो ब्रह्मेति यत्प्रोक्तं प्राणकोशप्रकाशकम् ।
मनो ब्रह्मेति जनीडि मनःकोशमयं तथा ॥ ४९ ॥

विज्ञानं ब्रह्म योक्तं विज्ञानकोशप्रधारकम् ।
आनन्दो ब्रह्म समतानन्दकोशप्रभासकम् ॥ ५० ॥

चैतन्यं ब्रह्म यत्प्रोक्तं मऽडकारणधारकम् ।
बिन्दुब्रह्म यद्गुक्तं तज्ज्ञानदेहमयं मुने ॥ ५१ ॥

शिद्ब्रह्मेति समाप्यातं सोऽडं मात्रात्मकं मतम् ।
बोधो ब्रह्मेति वेदेषु स्वतः उत्थानवेदकम् ॥ ५२ ॥

साङ्ख्यं ब्रह्मेति यत्प्रोक्तं विदेऽडधारकं सुत ।
कर्मज्ञाने तु वेदे यऽ कथिते ते तदात्मके ॥ ५३ ॥

समं ब्रह्मेति जनीडि कथितं नन्दनात्मकम् ।
अव्यक्तं सऽडं ब्रह्म ज्ञातव्यं नेतिर्गुणम् ॥ ५४ ॥

(Page पं. १ अ. २० पान ४७)

शक्तिब्रह्मेति वेदेषु ऽयसद्रूपप्रकाशकम् ।
सूर्यो ब्रह्मेति यत्प्रोक्तमात्मर्गुणं प्रकीर्तितम् ॥ ५५ ॥

विष्णुर्ब्रह्मेति यत्प्रोक्तमुभयात्मकधारकम् ।
शिवो ब्रह्मेति शास्त्रेषु निर्मोऽडस्य प्रकाशकम् ॥ ५६ ॥

स्वानन्दो ब्रह्मवेदे यऽ संयोगमयमुत्तमम् ।

निर्वृत्तिर्ब्रह्मशास्त्रेषु ङ्ययोगाधारकं परम् ॥ ५७ ॥

शेवं नानाप्रकारैश्च वेदाद्यै य प्रकथ्यते ।

मुनिभिर्ब्रह्मवाद्भिः सर्वं तथ्यं प्रमाणातः ॥ ५८ ॥

भृङ्ग्यथो भृङ्ग्यति यद्ब्रह्म श्रुतिवाङ्मयतः ।

तदेव ब्रह्मभूतत्वं ज्ञातव्यं मुनिभिः सदा ॥ ५९ ॥

अनाद्यात्मयिदाद्यैर्युक्तं ब्रह्म प्रकथ्यते ।

तदेवोपाधियुक्तं वै योगिभिः सुविचारितम् ॥ ६० ॥

ब्रह्मेति ब्रह्म विज्ञेयं तस्य योगेन लभ्यते ।

तदर्थं मथनं सर्वं कर्मज्ञानादिकस्य य ॥ ६१ ॥

तदेव ब्रह्म प्रत्यक्षं ब्रह्मज्ञास्यतिवाचकम् ।

ब्रह्मज्ञां ब्रह्म विख्यातं वेदस्मृतिसुभाषितम् ॥ ६२ ॥

भृङ्ग्यथो भृङ्ग्यति गणेशब्दः प्रकीर्तितः ।

समूहे गणधातुश्च कविभिः कथितो भवेत् ॥ ६३ ॥

आख्यान्तरादिकानां य समूहो गण उच्यते ।

तत्राऽभेदेन योगेन प्राप्यते योगिभिः परः ॥ ६४ ॥

अत्रानां भडवो भेदा आख्यान्तरविभागतः ।

तदेव गणवाच्यं य ज्ञातव्यं विवृधैः सदा ॥ ६५ ॥

धत्याद्यो गणस्तस्यानन्ता ब्रह्मप्रवाचकाः ।

तेषां स्वामी गणेशानः स श्रेव ब्रह्मज्ञास्यतिः ॥ ६६ ॥

तं भजस्व मलाभाग ब्रह्मभूयं यदीच्छसि ।

तस्यावतारदेहा यं ज्ञानादिब्रह्मसंज्ञिताः ॥ ६७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे

प्रथमे भा०ऽ व०ऽतु०ऽय०ऽरि०ऽतम् अ०ऽगिरामुद्गलसंवाद्यो नामैकोनविंशतितमोऽध्यायः ॥ १.१९८

१.२० गणेशमुद्गलसमागमो नाम विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

वयः श्रुत्वा याङ्गिरसो लुष्टरोमा स मुद्गलः ।

विनयावनतो भूत्वोवाय तं विस्मयन्निव ॥ १ ॥

मुद्गल उवाच ।

तस्यावतारमाडात्थं कथयस्व मडामुने ।

तड्ढमेण भजिष्यामि ब्रह्मभूयस्य सिध्दये ॥ २ ॥

अऽगिरा उवाच ।

अनन्ता ळ्यवताराश्च गणेशस्य मडात्मनः ।

न शक्यन्ते य ते वऽऽतुं मया वर्षशतैरपि ॥ ३ ॥

सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्यामि मुष्यानां मुष्यतां गतान् ।

अवतारांश्च तस्याष्टौ विष्यातान् ब्रह्मधारकान् ॥ ४ ॥

वऽऽतुऽऽवतारश्च देडानां ब्रह्मधारकः ।

मत्सरासुरडन्ता स सिडवाडनगः स्मृतः ॥ ५ ॥

अेकडन्तावतारो वै देडिनां ब्रह्मधारकः ।

मडासुरस्य डन्ता स आप्पुवाडनगः स्मृतः ॥ ६ ॥

मडोडर ळति ष्यातो ज्ञानब्रह्मप्रकाशकः ।

मोडासुरस्य शत्रुवै आप्पुवाडनगः स्मृतः ॥ ७ ॥

गजाननः स विज्ञेयः साऽऽष्येभ्यः सिध्दिदायकः ।

(Page पं. १ अ. २० पान ४८)

लोमासुरप्रडर्ता वै आप्पुगश्च प्रडीर्तितः ॥ ८ ॥

लम्भोडरावतारो वै डोधासुरनिबर्डणः ।

शक्तिब्रह्माप्पुगः सधत्तस्य धारक उच्यते ॥ ९ ॥

विकटो नाम विष्यातः कामासुरविडाडकः ।

मयूरवाडनश्चाऽयं सौरब्रह्मधरः स्मृतः ॥ १० ॥

विघ्नराजवतारश्च शेषवाडन उच्यते ।

ममतासुरडन्ता स विष्णुब्रह्मेति वाचकः ॥ ११ ॥

धूम्रवर्णावतारश्चाभिमानासुरनाशकः ।

आप्पुवाडन अेवाऽसौ शिवात्मा तु स उच्यते ॥ १२ ॥

अेतेऽष्टौ ते मया प्रोक्ता गणेशांशा विनायकाः ।

अेते भजनमात्रेण स्वस्वब्रह्मप्रदायकाः ॥ १३ ॥

स्वानन्दवासकारी यो गणेशानः प्रकथ्यते ।
 स्वानन्दे योगिभिर्दृष्टो ब्रह्माण्येव न संशयः ॥ १४ ॥
 तस्यावतारभूताश्चाऽष्टौ विघ्नहराः स्मृताः ।
 स्वानन्दभजनेनैव लीनास्तत्र भवन्ति ते ॥ १५ ॥
 माया तत्र स्वयं लीना भविष्यति सुपुत्रक ।
 संयोगे मौनभावश्च समाधिः प्राप्यते जनैः ॥ १६ ॥
 अयोगिगणेशस्य भजनेन विनश्यति ।
 मायाभेदमयं ब्रह्म निवृत्तिः प्राप्यते परा ॥ १७ ॥
 योगात्मकगणेशानो ब्रह्मण्यस्यतिवाचकः ।
 तत्र शान्तिः समाख्याता योगरूपा जनैः कृता ॥ १८ ॥
 नानाशान्तिप्रभेदश्च स्थाने स्थाने प्रकथ्यते ।
 शान्तीनां शान्तिरूपा सा योगशान्तिः प्रकीर्तिता ॥ १९ ॥
 योगस्य योगता दृष्टा सर्वब्रह्मसुपुत्रक ।
 न योगात् परमं ब्रह्म ब्रह्मभूतेन लभ्यते ॥ २० ॥
 ऐतदेव परं गुह्यं कथितं वत्स तेऽभिलम् ।
 भज त्वं सर्वभावेन गणेशं ब्रह्मनायकम् ॥ २१ ॥
 मया पूर्णं तपश्चीर्णं गणेशस्य मलात्मनः ।
 मध्यं दत्तो वरस्तेन वाञ्छितो भक्तितोषतः ॥ २२ ॥
 तव वंशे य गणेशा भविष्यन्ति विशेषतः ।
 तत्रापि मुद्गलोऽत्यन्तं गाणपत्यो भविष्यति ॥ २३ ॥
 न मुगलसमो भक्तो गणेशस्य प्रदृश्यते ।
 न भूतो न भविष्यन् वा भक्तराजः स ऐकराट् ॥ २४ ॥
 मुद्गलस्य प्रणामेन स्पर्शाभाषणदर्शनैः ।
 वायुस्पर्शाद्विभिर्वावैरुद्दृष्टिष्यन्ति जन्तवः ॥ २५ ॥
 मध्यमेवं वरं दत्वा गणेशोऽतर्द्धे सुत ।
 स त्वं मुद्गलनामासि मम वंशस्य भूषणम् ॥ २६ ॥
 धन्यो वंशो मदीयोऽथ गाणपत्यश्च यत्र वै ।
 समुत्पन्ना मलाभागा जन्तूनां नारकाः स्मृताः ॥ २७ ॥

त्वं साक्षान् मूर्तिमांस्तेषु गाणपत्यः प्रतापवान् ।
समुत्पन्नो म्हायोगी भविष्यसि न संशयः ॥ २८ ॥

मुद्रलं यैवमुक्त्वा तमङ्गिरा उपदिष्टवान् ।
ऐकाक्षरमलामन्त्रं गाणेशस्य यथाविधि ॥ २९ ॥

गच्छ पुत्र त्वमद्यैव तपसे वनमुत्तमम् ।
आराधय गाणेशं स दर्शनं ते प्रदास्यति ॥ ३० ॥

प्रणाम्याऽसौ याङ्गिरसं मुद्रलः प्रययौ वनम् ।
ऐकनिष्ठतया तेपे तपः पूर्णं म्हाद्भुतम् ॥ ३१ ॥

ऐकाक्षरविधानेन साङ्गेन परितुष्टवान् ।
गाणेशोऽब्दसदस्रेण दिव्येन च समागतः ॥ ३२ ॥

आभुवाऽश्चतुर्भुङ्क्षुः सिद्धिभुङ्क्षुसमन्वितः ।
प्रमोदाभोऽकाद्यैश्च संवृतो भक्तवत्सलः ॥ ३३ ॥

नानाभूषणशोभाढयो गजवङ्को म्हादेरः ।
(Page पं. १ अ. २१ पान ४९)

ऐकदन्तस्त्रिनेत्रश्च यतुरायुधभूषितः ॥ ३४ ॥

चिन्तामणिमणिं भिन्नं लृष्टये धुतिजालकम् ।
म्हाभक्तमुवाचेत्थं लर्षयन् सर्वभावतः ॥ ३५ ॥

श्रीगाणेश उवाच ।

वरं वृणु म्हाभाग मुद्रल स्वेप्सितं लृष्टि ।
दास्यामि परमप्रीत ऐकाक्षरविधानतः ॥ ३६ ॥

सूत उवाच ।

गाणेशवचनं श्रुत्वा मुद्रलः प्राणनाम तम् ।
भङ्गाञ्जलिपुटो भूत्वा पूजयामास भक्तितः ॥ ३७ ॥

पूजयित्वा यथान्यायं प्रलृष्टलृष्टयो मुनिः ।
पुलकाङ्कितसर्वाङ्गः साश्रुनेत्रो भूव ल ॥ ३८ ॥

सगद्गदमुवाच्याऽथ तं प्राणम्य पुनः पुनः ।
महता भक्तिभावेन तथा याङ्गिरसो मुनिः ॥ ३९ ॥

मुद्रल उवाच ।

धन्यो वंशो मदीयोऽद्य धन्यं जन्म वयोऽपि य ।

विद्या ज्ञानं तपस्तीर्थं धन्यं त्वदर्शनात् प्रभो ॥ ४० ॥

धयं धन्याऽद्य पृथ्वी य वृक्षाः पुष्पकृत्वान्विताः ।

पशुपक्षिलताद्या ये आगतोऽत्र मडाप्रभुः ॥ ४१ ॥

धृत्युक्त्वा तं प्रतुष्टाव गाणेशं सर्वसिद्धिदम् ।

स्तोत्रेण स्वात्मनिष्ठः सन् भक्त्या परमया युतः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोद्रले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वङ्कतुऽयरिते गाणेशमुद्रलसमागमो नाम विंशोऽध्यायः ॥ १.२०

१.२१ गाणेशस्तोत्रोत्तमवर्णने ऐकविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

कथं स्तुतिः कृता तेन गाणेशस्य मडात्मनः ।

तां मे वद मडाभाग सर्वज्ञोऽसि मतो बुधैः ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

भवते कथयिष्यामि भावयुक्तेन येतसा ।

स्तुतिं कृतां गाणेशस्य मुद्रलेन य तां मुने ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

किं स्तौमि त्वां गाण्माध्यक्ष वेदैः स्तोतुं न शक्यते ।

ब्रह्मादिभिश्च योगीन्द्रैर्यथा मति य वस्मि भोः ॥ ३ ॥

त्वदर्शनप्रभावेण शक्तोऽस्मि न य संशयः ।

त्वदनुग्रहतः सर्वे स्तोतुं शक्ता भवन्ति वै ॥ ४ ॥

नमस्ते गाणेशाय सर्वादिभूम्ने परेषां परेशाय वेदातिगाय ।

परं मायिने मायिनां मोडदाने ह्यगणाय गणाय ते वै नमस्ते ॥ ५ ॥

पुराणादिशास्त्रैः सदा संस्तुताय शिवायैः सुरेन्द्रैर्नमस्ते स्तुताय ।

अनाद्यन्तमध्यादिभैर्देविंढीनाय नानामयायास्तु सर्वेश्वराय ॥ ६ ॥

नमो लक्षवेदाष्टयोनिप्रचारतदाकाररुपाय योगेन योगिन् ।

नमो ऽयत्रभूताय सर्वाङ्कराय कलानन्तरुपाय पुष्टिप्रदाय ॥ ७ ॥
 नमो भूमिर्नुपाय नानाप्रभेदधरायाथ धाराय नित्याय तेऽस्तु ।
 जलाधिस्वरुपाय तृप्तिप्रदाय तदाकारुडीनाय साराय धाम्ने ॥ ८ ॥
 नमस्तेजसां धीतरुपाय दुष्टे प्रकाशाय भोक्त्रे च सर्वस्थिताय ।
 नमो वायुर्नुपाय ते चालकाय प्रचारस्वरुपाय भिन्नाय तस्मात् ॥ ९ ॥
 नमः स्वस्वरुपाय दीप्ताय पूर्वाप्रकाशाय भूतादिकञ्जमदात्रे ।
 (Page पं. १ अ. २१ पान ५०)
 नमः स्थूलभोगस्वरुपाय जगन्मयाय प्रभो राजसायाथ तेऽस्तु ॥ १० ॥
 नमः स्वप्नायामयायापि सूक्ष्मस्वरुपाय सर्वान्तरे संस्थिताय ।
 नमः कारणायोभयञ्जमदाय समायापि सौषुप्तभोगिन्नमस्ते ॥ ११ ॥
 नमश्चेतनाधारुपाय तेऽस्तु प्रयत्नप्रदाय त्रिभोगप्रदाय ।
 गुणेशाय चैतन्यधाराय तेऽस्तु नमो नादरुपाय कालाय च्यात्मन् ॥ १२ ॥
 नमो बिन्दुर्नुपाय वकाननाय नमो देहमायाविडाराय तुभ्यम् ।
 नमश्चित्स्वरुपाय सोऽहं प्रदाय निराकारदेहिस्वरुपाय तेऽस्तु ॥ १३ ॥
 सदा ऽखेकदन्ताय जन्मातिगाय परायाथ शून्याय दैत्यान्तकाय ।
 मदादेश्च शत्रो मडाभुध्वजाय नमोऽनादिसिद्धाय मायाधराय ॥ १४ ॥
 नमो ज्ञानरुपाय नानाविडारप्रदायाथ पूर्णाय सर्वत्रगाय ।
 नमो मायिमायाद्विभेदाकराय सदा भोधरुपाय ते वै मडात्मन् ॥ १५ ॥
 नमः साङ्ग्यरुपाय वै देहिनां वै पराय स्वसम्भोगडीनाय देव ।
 सदा केवलञ्जमभूताय तेऽस्तु नमो ज्ञानडीनाय मेधामयाय ॥ १६ ॥
 नमः स्वस्वरुपाय चानन्ददाय समाधिस्वरुपाय मौनात्मकाय ।
 स्वसंवेद्ययोगेन लभ्याय तेऽस्तु विनात्मप्रबोधाय सर्वाधिपाय ॥ १७ ॥
 नमः पञ्चपञ्चादिमायाकराय यतुर्धा यतुर्धा विभिन्नाय धर्मिन् ।
 असद्रूपकायाऽथ शक्त्यात्मकाय नमोऽभेदभेदादिनात्मात्मकाय ॥ १८ ॥
 नमः सत्स्वरुपाय सूर्यात्मकाय सदात्मप्रबोधाय मायाधराय ।
 अप्पदाभृतायाद्वितीयाय तेऽस्तु सदा कालकालाय मोक्षप्रदाय ॥ १९ ॥
 नमो विष्णुर्नुपाय चानन्ददाय समाय स्वमायोभयस्रष्ट्र एव ।
 अनन्ताय भेदादिडीनाय भूम्ने सदा भेदरुपाय सर्वात्मकाय ॥ २० ॥

नमः शम्भुऽपाय नेतिप्रदाय सदा मोडलीनाय च त्र्यम्बकाय ।
 त्रिधा मायया भासितुर्यस्वऽपपरब्रह्मऽपाय ते धूम्रवर्ण ॥ २१ ॥
 यतुर्णामभेदाय संयोगकारिन् स्वसंवेद्यभावेन विद्वाधिपाय ।
 स्वभक्तस्य पक्षे सदा संस्थिताय गण्णाधीश उन्ने मडादैत्यकानाम् ॥ २२ ॥
 नमः कर्मऽपाय कर्मादिकर्त्रे जनानां स्वकर्मादिना भोगदात्रे ।
 नमो ज्ञानऽपाय निःसङ्गदाय सदा कर्मलीनाय ते केवलाय ॥ २३ ॥
 नमस्ते समानप्रदायोभयाय समायाऽथ योगेन यानन्ददाय ।
 नमः साडजब्रह्मभूयप्रदाय त्रिधाग्ने त्रिडीनाय सन्तोषदाय ॥ २४ ॥
 यतुर्धा स्थितीनां सदा पालकाय निजात्मस्वऽपाय संयोगकारिन् ।
 अपाराय नाना यतुर्णां समूडेष्वधीशाय डेरम्भ तुभ्यं नमस्ते ॥ २५ ॥
 अयोगाय मायाविडीनाय तुभ्यं नमस्ते निरानन्दऽपाय नित्यम् ।
 निवृत्तिस्वऽपाय भिन्नाय तेऽस्तु नमो योगऽपासमाधिस्थिताय ॥ २६ ॥
 नमो योगशान्तिस्वऽपाय शान्तिप्रदात्रे गणेशाय योगाय तुभ्यम् ।
 सदा ब्रह्मणां ब्रह्मदात्रेऽभिलेश गणानां पते ज्येष्ठराजाय तेऽस्तु ॥ २७ ॥
 (Page पं. १ अ. २१ पान ५१)
 नमो ब्रह्मणे सृष्टिकर्त्रे सदा वै रजोधारिणे वेदशास्त्रादिकर्त्रे ।
 सदा सृष्टिडीनाय साम्याय धाम्ने नमो मायिने मध्यवृत्तिस्थिताय ॥ २८ ॥
 नमः सत्वऽपाय विष्णुप्रभेदाज्जगत्पालकायाय मायाधराय ।
 नमः सत्वडीनाय सर्वातिगाय कवीनां पते विद्मन्ने नमस्ते ॥ २९ ॥
 नमस्तामसायाऽथ संडारकर्त्रे त्रिनेत्रप्रदीपाय शक्तेर्धराय ।
 सदा कालऽपाय कैलासदाय तमोडीनऽपाय लम्बोदराय ॥ ३० ॥
 नमः कर्मणां मूलबीजाय तेऽस्तु नमो भानुऽपाय तेजोमयाय ।
 त्रिकावादिभोधाय सूर्याय भूम्ने प्रकाशैर्विडीनाय डेरम्भ तेऽस्तु ॥ ३१ ॥
 नमः शक्तिऽपाय मोडप्रदाय क्रियाधारभूताय नानाभ्रमाय ।
 अनन्तस्वऽपायिलीलाधराय नमः शक्तिडीनाय सिद्धीश तुभ्यम् ॥ ३२ ॥
 नमश्चन्द्रऽपाय पुष्टिप्रदाय कलाभिस्त्रिलोकस्थभूतादिकेऽभ्यः ।
 सुधाधारकायाऽथ नक्षत्रकादिप्रकाशाय ते ज्यत्रडीनाय दुष्टे ॥ ३३ ॥

નમઃ કામરૂપાય કામારયે તે નમસ્તે ગજાકારતુણ્ડાય તુભ્યમ્ ।
 હરીન્દ્રાદિદેવૈઃ સદા સંસ્તુતાય શુકાદૈર્મહદ્ભિશ્ચ વન્ધાય તેડસ્તુ ॥ ૩૪ ॥
 અનિત્યાય નિત્યાય દેવેશ દેવ સકામાય નિષ્કામભાવપ્રદાય ।
 સદા સર્વપૂજ્યાય સર્વાધિપાય જવેશેન્દ્રશેષાદિભિઃ સંસ્તુતાય ॥ ૩૫ ॥
 નમઃ કાશ્યપાયાડથ વૈ કાપિલાય વરેણ્યસ્ય પુત્રાય પારાશરાય ।
 નમઃ શમ્ભુપુત્રાય પાર્શ્વાત્મજાય નમો ભક્તિભોક્ત્રે ગણાધીશ તેડસ્તુ ॥ ૩૬ ॥
 નમો માધવસ્ત્રીસુતાયાડથ તુભ્યં નમઃ સર્વમાત્રે નમઃ સર્વપિત્રે ।
 નમઃ સર્વપુત્રાય સર્વાત્મકાય નમઃ સર્વસર્વાય નાનામયાય ॥ ૩૭ ॥
 નમઃ પાશપારિન્ નમો દન્તધારિન્ સૃષ્ટિં બિભૃતે વૈ સદાનન્દદાયિન્ ।
 નમઃ પુત્રપૌત્રાદિ રાજ્યપ્રદાત્રે નમો ભુક્તિમુક્તિપ્રદાયાડથ તુભ્યમ્ ॥ ૩૮ ॥
 નમોડનન્તશક્તે ગુણાનામધીશ મયૂરેશ યોગેશ માયેશ તુભ્યમ્ ।
 નમોડવ્યક્તસુવ્યક્તરૂપાય દન્તિન્ ગજાકારસાકારમોહાય તેડસ્તુ ॥ ૩૯ ॥
 નમો હ્યેકરૂપાય નાનાપ્રભેદાદયે વિઘ્નપાલાય શુણ્ડાધરાય ।
 અનાથાય નાથાય દેવાદિકાનાં નિવાસાય સર્વાત્મનાં તે નમો વૈ ॥ ૪૦ ॥
 નમસ્ત્વમ્પદાકારદેહાય તુભ્યં નમસ્તત્પદાકારતુણ્ડાય તેડસ્તુ ।
 તયોરેકભાવાડસિરૂપપ્રયુક્તશરીરાય સાક્ષાત્ સુધામ્ને નમસ્તે ॥ ૪૧ ॥
 નમો વામભાગેન સિદ્ધિસ્વરૂપાધૃતામોહમાયાજનાનાં જનિત્રી ।
 સદા ભુદ્ધિરૂપા ધૃતા દક્ષિણાડ્ગે ન પુંસ્ત્રીસ્વરૂપાડસિરૂપાય તેડસ્તુ ॥ ૪૨ ॥
 નમો ભ્રામરી ત્વમ્પદાધારશક્તિઃ સદા તત્પદા કામદાત્રી હ્યભેદા ।
 તયોરેકભાવે સ્વસંવેદનામ્નિ પુરે મસ્તકે વાસકારિશ્ચ તાસામ્ ॥ ૪૩ ॥
 અખાણ્ડામૃતં યત્ર તોયં સુતામ્નં સમુદ્રે સ્થિતં ચેક્ષુસંજ્ઞે નમસ્તે ।
 નિરાધારરૂપે ચ પાનેન તસ્ય ન પુંસ્ત્રીપ્રદાયાડત્ર ખેલંશ્ચ તેડસ્તુ ॥ ૪૪ ॥
 જનાનાં સદા ત્ર્યક્ષરં શૃણ્વતાં ચ ગણેશેતિ યાનન્દદાયિન્નમસ્તે ।
 સકૃજ્જલ્પતાં જન્મમૃત્યૂ ન તેષામપારપ્રધામ્ને ચ દુણ્ડીશ્ચરાય ॥ ૪૫ ॥
 (Page પં. ૧ અ. ૨૨ પાન પર)
 તવોપાસકા બ્રહ્મભૂતા ન ચિત્રં જનેભ્યશ્ચ સંસ્પર્શનૈર્બ્રહ્મદા વૈ ।
 સુરેન્દ્રાદિપૂજ્યા ગણેશસ્વરૂપા ભવેયુર્નમસ્તે નમસ્તે ગણેશ ॥ ૪૬ ॥
 સૂત ઉવાચ ।

धृति स्तुत्वा गणेशानं मुद्रलो मौनधारकः ।
पादौ धृत्वा गणेशस्य पतितो दण्डवत् क्षितौ ॥ ४७ ॥

समुत्थाप्य स्वभक्तं तं सस्वजे परमादरात् ।
गञ्जननः प्रसन्नात्मा तमुवाच मडामुनिम् ॥ ४८ ॥

गणेश उवाच ।
त्वया स्तोत्रं कृतं यच्च मदीयं मम सन्निधौ ।
स्तोत्रोत्तमं प्रविष्यातं भविष्यति न संशयः ॥ ४९ ॥

स्तोत्रोत्तमेन मां स्तौति तस्मै मुक्तिं सत्सुखिकाम् ।
ददामि दृढभक्तिं च मदीयां नात्र संशयः ॥ ५० ॥

न सङ्घटं न रोगं च प्राप्नोति स नरोत्तमः ।
पुत्रपौत्रादिकं सर्वं धनं धान्यं ददामि वै ॥ ५१ ॥

मारणोश्चाटनादीनि नश्यन्ति पठनेन च ।
ऐकविंशतिवारं च तथा तावद्दिनावधि ॥ ५२ ॥

कारागृहादिज्जाः पीडा नश्यन्ति पठनेन च ।
मनसेप्सितमाप्नोति नरो मे परमप्रियः ॥ ५३ ॥

त्वं तु भक्तो वरान् भ्रूषि द्वास्थेऽहं भक्तियन्त्रितः ।
त्वत्समो नास्ति भावज्ञो वशे तेऽहं सदा स्थितः ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऽः वङ्कतुण्डयरिते गणेशस्तोत्रोत्तमवर्णने ऐकविंशतितमोऽध्यायः ॥ १.२१

१.२२ मुद्रलवरप्रदानं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।
गणेशवचनं श्रुत्वा भक्तिभावसमन्वितः ।
मुद्रलः प्रणिपत्यैनमूयिवान् उर्ध्वपूरितः ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।
किं मां लोभयसे दुष्टे वृणोमि च न किञ्चन ।
तव वाङ्मनुरोधेन वृणोमि त्वं ददामि चेत् ॥ २ ॥

तव भक्तिं दृढां देहि सदाऽभाऽऽत्मिका प्रभो ।
सम्पूर्णा भक्तिमिच्छामि गाऽेशीं यत्रकुत्र च ॥ ३ ॥

मुद्रलस्य वयः श्रुत्वा विस्मितो गाऽराट् स्वयम् ।
अहो सम्पूर्णाभावेन भक्तिमेकां वृषोषि यत् ॥ ४ ॥
गाऽेश उवाच ।

मदीया त्वयला भक्तिः सम्पूर्णा प्रभविष्यति ।
त्रैलोक्ये तव भाग्येन समं भाग्यं न विद्यते ॥ ५ ॥

भक्तिः सा नवधा विप्र यित्ते ते रसदायिका ।
दशमं नास्ति संस्थानं चित्तस्य रसधारणे ॥ ६ ॥

श्रवाणं कीर्तनं चैव स्मरणं पादसेवनम् ।
अर्थनं वन्दनं दास्यं सभ्यं देहनिवेदनम् ॥ ७ ॥

नवचिह्नं प्रवक्ष्यामि भक्तिमाडात्स्यमुत्तमम् ।
तेनैव प्राप्यते भक्तिर्जनैर्मे नाऽत्र संशयः ॥ ८ ॥

श्रवाणं मद्रुणानां च मननं तादृशं पुनः ।
(Page पं. १ अ. २२ पान ५३)
तस्थानुकूलं कर्तव्यं जायतेऽनुभवस्ततः ॥ ९ ॥

रसोत्पत्तिस्त्वनुभवे तत्र सर्वा प्रजायते ।
श्रवाणं मे तथा कार्यं गुणानां जन्तुना सदा ॥ १० ॥

प्रियं भवति नान्यथ्य मदेकरसभावतः ।
तेनान्यश्रवाणे प्रीतिर्यदा नोत्पद्यते क्वचित् ॥ ११ ॥

तदा सम्पूर्णां प्राप्ता भक्तिर्मे श्रवाणात्मिका ।
अहं वसामि तत्करो सदा तद्भक्तिवावसः ॥ १२ ॥

मद्रुणानां सदा यस्य कीर्तनं रसदायकम् ।
नान्यकीर्तनभावेषु तस्य वै मनसो रसः ॥ १३ ॥

तदा भक्तिः सुसम्पूर्णा मदीया कीर्तनात्मिका ।
प्राप्ता तेन सदा तस्य जिह्वाग्रे प्रवसाभ्युदम् ॥ १४ ॥

मदीयकार्यभावस्य विस्मृतिर्नैव जायते ।
समये सावधानो यो व्रतपूजादिमार्गतः ॥ १५ ॥

तेन स्मरणरूपेण सा भक्तिः प्राप्ता मङ्गलमुने ।
 स्मृत्यां वसामि तस्याऽऽलं भक्तिभोगार्थमेव हि ॥ १६ ॥
 मदीयपादपद्मं यत्सत्यमन्यदसत्यकम् ।
 ज्ञात्वा देहश्रमे वै यो नालस्येन प्रवर्तते ॥ १७ ॥
 मम पादाश्रयः पूर्णः सदा येन कृतो मुने ।
 अन्यत्राऽलस्यभावेन मिथ्याभूते स्थितेन च ॥ १८ ॥
 तस्य भक्तिः समुत्पन्ना पादसेवनरूपिका ।
 तस्याऽलसविधीनेऽऽलं देहे स्थास्यामि निश्चलः ॥ १९ ॥
 साङ्गोपाङ्गं प्रकर्तव्यं मदीयं कर्म भावतः ।
 अन्यथ्य यादृशं जातं तादृशं किल तद्भवत् ॥ २० ॥
 अर्थनात्मकभक्तिः सा सदा प्राप्ता नरेण वै ।
 साङ्गोपाङ्गतया तत्र वसेयं भक्तिभावितः ॥ २१ ॥
 न मत्समं भवेज्जातु वेदादिषु विचारतः ।
 मयि श्रेष्ठत्वमापन्नं श्रेष्ठं मन्त्रमनं भवेत् ॥ २२ ॥
 यदा वै मत्समं नास्ति चित्ते यस्य प्रतिष्ठितम् ।
 तदा वदनजा भक्तिः प्राप्ता तेन न संशयः ॥ २३ ॥
 तस्य श्रेष्ठत्वभावेऽऽलं सदा तिष्ठामि सर्वतः ।
 भक्तिभोक्ता स्वयं भूत्वाऽन्यत्र श्रेष्ठत्वनाशकः ॥ २४ ॥
 गाणेशोपासनामार्गो यथा शास्त्रेषु दृश्यते ।
 तं दृष्ट्वा तादृशं भूत्वा गाणपत्योऽभिमानतः ॥ २५ ॥
 मां भजेत् यः स्वभावेन गाणेशाऽऽलङ्कृतैर्धरः ।
 तेन दास्यं समापन्नं भक्तिभावेन भावितम् ॥ २६ ॥
 गाणपत्यस्वभावेऽऽलं तं स्थास्यामि स्वभावतः ।
 दास्यभक्तिविभोगार्थमेकनिष्ठाप्रकाशकः ॥ २७ ॥
 मित्रस्य सन्निधाने तु यथा गोप्यं न विद्यते ।
 बाह्यान्तरं च मित्रस्य मित्रं जानाति सर्वतः ॥ २८ ॥
 तथा बाह्यान्तरैर्दीनो दम्भहीनः स्वभावतः ।
 भजेते मां नरो यस्तु साध्यं प्राप्तं मदीयकम् ॥ २९ ॥

यत्र कुत्र स्थितेनैव यधन् मनमि सन्धृतम् ।
 गाणेश्वरए तज्ज्ञातं सर्वान्तर्यामिनाऽभिलम् ॥ ३० ॥
 अेतादृशविचारेण भययुक्तेन येतसा ।
 सर्वभावेन मां यस्तु भजतेऽनन्ययेतसा ॥ ३१ ॥
 तस्य सभ्ये सदाऽऽऽ वै तिष्ठेयं भक्तिवोऽपुः ।
 आख्यान्तरैकभावेषु मोहितस्तस्य येष्टया ॥ ३२ ॥
 पञ्चधा चित्तभूमिर्या तां त्यक्त्वाऽऽ तया विना ।
 गाणेशोऽऽ न सन्देहो येनात्मेति निवेदितः ॥ ३३ ॥
 अऽम्भावविहीनेऽऽ भक्तिभावेन संस्थितः ।
 नैव भिन्नो भविष्यामि तस्माज्जानीहि भो मुने ॥ ३४ ॥

(Page पं. १ अ. २२ पान ५४)

ऽत्येवं नवधा भक्तिं रसयुक्तां करोति यः ।
 सऽते क्षणमात्रं न चित्तं मद्रसलीनकम् ॥ ३५ ॥
 तदा सम्पूर्णाभक्तो मे जातो वै नात्र संशयः ।
 अऽं मोडेन संयुक्तस्तत्र तिष्ठामि सर्वदा ॥ ३६ ॥
 न क्षणं तं परित्यक्तुं शक्तोऽऽ भक्तियन्त्रितः ।
 नवधा चित्तभावेन तं रक्षिष्यामि सर्वदा ॥ ३७ ॥
 न य भक्तिसमो भावो मम प्रीतिकरः कदा ।
 तेन बद्धो भविष्यामि लुदये तस्य धीमतः ॥ ३८ ॥
 नवधा मां भजन्ते ये नरा नानाविधाः सदा ।
 तेषां यत्राधिकत्वं य भक्तावेकस्वभावतः ॥ ३९ ॥
 अधिका य रसोत्पत्तिर्यत्र भक्तौ समागता ।
 तस्यां मुप्यत्वमापन्नं नवधा भवने सति ॥ ४० ॥
 तत्र मुप्यस्वभावेन भक्तराजाश्च ये स्थिताः ।
 तान् वदामि मडाभाग शृणु तत्त्वमिदं मऽत् ॥ ४१ ॥
 श्रवणे मद्गुणानां यदाधिक्यं भवु विद्यते ।
 तत्र वै कार्तिकेयश्च भक्तराजः प्रकीर्तितः ॥ ४२ ॥

कीर्तने भक्ताराजस्तु सूर्य आत्मा शरीरिणाम् ।
स्मरणे रामयन्द्रो वै भक्ताराजः स्मृतो बुधैः ॥ ४३ ॥

पार्वती पादसेवायां भक्ताधीशा य संस्मृता ।
मडाविष्णुः स्वयं राजा भजतामर्यने मम ॥ ४४ ॥

वन्दने भक्ताराजेन्द्रः शङ्करः सर्वभावतः ।
दास्यं भक्ताधिपः प्रोक्तो रामो वै जमदग्निजः ॥ ४५ ॥

सभ्ये यतुर्भुजः साक्षाद्भक्तानामधिपः स्मृतः ।
वैयासकिः शुक्रो भूपो मयि त्वात्मनिवेदिनाम् ॥ ४६ ॥

अते भक्ताधिपाः प्रोक्ता अन्तरायविडीनकाः ।
मां भजन्ते मडाभागा अहमभूतास्ततोऽप्यखी ॥ ४७ ॥

त्वं तेषां य सदा राजा कृतो मे नात्र संशयः ।
पूर्वाभक्तिस्वभावेन मां भजिष्यसि यत्नतः ॥ ४८ ॥

नवधा भक्तिभावेषु तवाधिक्यं भविष्यति ।
पूर्वाभक्तो मदीयस्त्वं भक्तेशेशः कृतो मया ॥ ४९ ॥

मद्भक्तो त्वत्समो नैवाभवन्न प्रभविष्यति ।
वर्तते न कदा विप्र त्वदधीनोऽहमग्निसा ॥ ५० ॥

तवाङ्गवायुना स्मृष्टाः पूता वै दर्शनादिभिः ।
भविष्यति न सन्देहो अहमबुद्धियुतास्तथा ॥ ५१ ॥

सूत उवाच ।
अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ गणेशो अहमनायकः ।

तदादि स मुनिः प्रोक्तः सर्वेषां वन्द्यतां गतः ॥ ५२ ॥

मुद्रलस्य यरित्रं यः शृणुयाद्वा पठेन्नरः ।
श्रावयेद्भावयुक्तोभ्यः स वै सर्वार्थसिद्धिभाक् ॥ ५३ ॥

छन्द भुक्त्याऽभिलान् भोगानन्ते अहममयो भवेत् ।
भक्ताराजेन्द्रता तस्य विघ्नेशस्य भविष्यति ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऽः वङ्कतुण्डयरिते मुद्रलवरप्रदानं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ १.२२

(Page पं. १ अ. २३ पान ५५)

१.२३ मत्सरासुरतपोवर्णनं नाम त्रयोविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽसि योगिराजोऽसि भक्तराजेन्द्रता य ते ।

मदीयं भाग्ययोगेन सम्प्राप्तं दर्शनं प्रभो ॥ १ ॥

अष्टौ ये गणराजस्य ह्यवताराः प्रकीर्तिताः ।

तान् मे कथय योगीश विस्तरेण मडामुने ॥ २ ॥

दैत्याः सन्निहितास्तैस्तु तेषां जन्मादिकं परम् ।

सकलं युद्धभागं मां कथयस्व विशेषतः ॥ ३ ॥

अेतादृशा मडादैत्या न श्रुताः कुत्रचित्प्रभो ।

विस्मापयति येयं मां कथा पापापनोदिनी ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

प्रजापते कथां दिव्यां तव भावनियन्त्रितः ।

कथयामि समासेन गणनाथप्रभोदिनीम् ॥ ५ ॥

प्रथमं वऽतुऽयस्य यरिन् शर्ुणु पुण्यदम् ।

मत्सरासुरयुद्धं य गणेशेन मडाद्भुतम् ॥ ६ ॥

धन्द्रस्येन्द्रपदप्राप्तिर्जाता यस्मिन् दिने परा ।

तस्मिन् दिने मडोत्साडो वार्षिकः छियते मुने ॥ ७ ॥

कदायिदमरावत्यां मडोत्सवपरायणः ।

सुभद्रासनगोतिष्ठदेवेन्द्रः सर्वपूजितः ॥ ८ ॥

तावद्देवाः सगन्धर्वा अप्सराभिः समागताः ।

नागा यक्षा मुनीन्द्राश्च राक्षसा देवयोषितः ॥ ९ ॥

आगतो भगवांस्तत्र सर्वभूतगणैर्वृतः ।

स्कन्दनदीश्वराद्यैश्च पार्वत्या सड शङ्करः ॥ १० ॥

लक्ष्म्या सड स्वयं विष्णुर्विष्वक्सेनादिभिर्गणैः ।

वेदादिभिर्वृतो ब्रह्मा प्रजापतिभिराययौ ॥ ११ ॥

सर्वग्रहैः समायुक्तो भानुस्तत्रागमत् स्वयम् ।

अग्निश्च धर्मराजश्च कुबेरो वरुणस्तथा ॥ १२ ॥

आदित्या मनवश्चैव वसवो रुद्रकास्तथा ।
साध्या विधाधरा विश्वेदेवास्तत्राययुः प्रभो ॥ १३ ॥

अश्विनौ शेषनागश्च भडवस्तत्र यागताः ।
उपविष्टा मुदा युक्ता उत्सवे वै शतक्रतोः ॥ १४ ॥

तत्र नाना कथाश्चङ्करानन्दपरिवर्धिनीः ।
मुनयो भावसंयुक्ताः पुरातनभवा मुने ॥ १५ ॥

नृत्यमप्सरसश्चकुर्वाण्यर्धर्वा ललितं जगुः ।
डाडाडूडूमुष्पा अन्ये तुम्भरुनारदस्तथा ॥ १६ ॥

वाद्यन्ति स्म वादित्रं तान् स्तुवन्ति स्म यारणाः ।
दृष्टा पुष्टा जनास्तत्र स्त्रियः परमलक्षिताः ॥ १७ ॥

तत्र रम्भा विचित्राणि नृत्यादीनि यकार उ ।
डावभावप्रयुक्तानि येष्टितानि प्रजापते ॥ १८ ॥

कन्दुककीडनोद्युक्ता सभायां यत्र तत्र सा ।
बभ्राम तां प्रपश्यन् सन्निद्रोऽभूत् कामपीडितः ॥ १९ ॥

मोडितो मञ्जुलरवैर्नृत्यादिकलया तथा ।
कर्तव्यं नैव सञ्जज्ञौ तन्मनाः स सुरेश्वरः ॥ २० ॥

शीघ्रमेव समाप्तं तमुत्सवं कृतवान् स्वयम् ।
सर्वे स्वस्वस्थलं जग्मुर्मानिता लक्षिता विभो ॥ २१ ॥

रम्भां निमन्थ येन्द्रश्च जगाम वनमेकलः ।
नानापारिमलैर्युक्ता यत्र वृक्षाः सुपुष्पिताः ॥ २२ ॥

नानाप्रस्रवयुक्तानि निर्मलानि जलानि य ।
सुवार्णपद्मशोभानि षट्पदैः शोभितानि य ॥ २३ ॥

धृत्यादिकामपुष्टानि नानावस्तुयुतानि य ।
वनानि तत्र रेमे साविन्द्रः कामविमोडितः ॥ २४ ॥

रम्भयासक्तचित्तस्य वञ्जिणः कीडतो भृशम् ।
न तृप्तिरभवत्तत्र घृतेन दहनस्य वा ॥ २५ ॥

તત્રાજગામ દુર્વાસાઃ સ્વેચ્છયા વિચરન્ મુનિઃ ।
તં દૃષ્ટ્વા લજ્જિતો રાજા દેવાનાં વિનયં શ્રિતઃ ॥ ૨૬ ॥

(Page પં. ૧ અ. ૨૩ પાન ૫૬)

ત્યક્ત્વા રમ્ભાં નમસ્કૃત્ય તં મુનિં પ્રાગ્જલિઃ સ્થિતઃ ।
તાદૃશં તં પરિત્યજ્ય જગામ મુનિસત્તમઃ ॥ ૨૭ ॥

અતિવિહ્વલગાત્રત્વાચ્ચસ્કન્દ સુરશત્રુહા ।
રેતોડભૂત્ પતિતં ભૂમૌ તસ્માદ્દૈત્યસમુદ્ભવઃ ॥ ૨૮ ॥

ઇન્દ્રોડપિ સ્વગૃહં ગત્વા રમ્ભાં ત્યક્ત્વા ચકાર હ ।
સુરાણામપિલં રાજ્યમાત્માનં નિન્દ્યન્મુહુઃ ॥ ૨૯ ॥

અહો ધિક્ષ્ બત રાજ્યં મે સુરાણાં સ્ત્રીજિતસ્ય ચ ।
અસુરાણામિવાત્યન્તં મનો મે ચગ્ચલં ભૃશમ્ ॥ ૩૦ ॥

પુંશ્ચલ્યા મોહિતં નિત્યં ધિક્ષ્ માં સાધ્વભિનિન્દિતમ્ ।
કુકુર્મકૃત્યદોષાચ્ચ ભયમગ્રે ભવિષ્યતિ ॥ ૩૧ ॥

ઇત્યેવમાત્મનાત્માનં નિન્દ્યામાસ દેવપઃ ।
સ્વધરર્મે સંસ્થિતો દક્ષ વૃત્રહા પુનરેવ ચ ॥ ૩૨ ॥

ઇન્દ્રવીર્યાચ્ચ કાલેન ભૂમ્યાં જાતો મહાસુરઃ ।
તં પૃથ્વી પાલયામાસ સ્તનપાનાદિના ભૃશમ્ ॥ ૩૩ ॥

સ તુ સંવવૃધે તત્ર હિમાચલ ઇવાપરઃ ।
આજાનુબાહુર્દાઘાક્ષો મહાવક્ષા મહાબલઃ ॥ ૩૪ ॥

રક્તવર્ણઃ કૂરકર્મા યથાગ્નિર્જલિતો બભૌ ।
નામ તસ્યાડકરોદ્ભૂમિર્મત્સરેતિ સ્વભાવતઃ ॥ ૩૫ ॥

પગ્ચવર્ષવયોગસ્ય ચોપવીતપ્રદાનકમ્ ।
બ્રાહ્મણૈઃ કારયામાસ ધરિત્રી સ્નેહભાવતઃ ॥ ૩૬ ॥

સ તુ વેદાદિકં સર્વ શિક્ષિતું ગુરુસન્નિધૌ ।
સ્થિત આર્જવસંયુક્તો ગ્રાહકઃ શ્રવણેન વૈ ॥ ૩૭ ॥

મહાબુદ્ધિઃ સ કાલેનાલ્પેન વેદાદિપારગઃ ।
દુર્બુદ્ધેઃ કન્યકાં રમ્યાં તામુવાહ વિલાસિનીમ્ ॥ ૩૮ ॥

નામ્ના મદકરાખ્યાતા સર્વાવયવશોભિની ।

यतुरा सर्वकार्येषु विषयस्य विवर्धिनी ॥ ३९ ॥

अेकस्मिन् दिवसे तस्य मतिर्जाता दुरात्मनः ।

विपुलं सुतपस्तप्त्वा जेयं ब्रह्माण्डमोजसा ॥ ४० ॥

स शुक्रमुपसङ्गम्य विद्यां पञ्चाक्षरीमगात् ।

तपसा य तथा शम्भुं तोषयामास भक्तितः ॥ ४१ ॥

निर्जने वन अेकान्ते पुष्पपल्लवशोभिते ।

कन्दमूलकृलोपेते सुजले संस्थितोऽतपत् ॥ ४२ ॥

दिव्यवर्षसदस्रं स निराडारतया स्थितः ।

जपन् पञ्चाक्षरं मन्त्रं ध्यात्वा लृष्टि सदाशिवम् ॥ ४३ ॥

दीक्षां पाशुपतीं धृत्वा तोषयामास शङ्करम् ।

तस्य प्रतपसा देवाः क्षुभिताश्च समन्ततः ॥ ४४ ॥

न प्रकाशो रवेरासीन्नाग्निज्वाल भास्वरः ।

भूतान्याङ्गुलतां तत्र प्राप्मानि तपसो बलात् ॥ ४५ ॥

देवाः सर्षिगाणाः सर्वे शङ्करं शरणं ययुः ।

मत्सरस्य तपस्तप्तान् रक्ष नो जगदीश्वर ॥ ४६ ॥

शङ्करस्तैः समायुक्तः पार्वत्या स्वगणैः सह ।

तं देशमगमद् लृष्टो भक्तं ज्ञातुं मडाद्भुतम् ॥ ४७ ॥

अस्थित्वयासमायुक्तं श्वासमात्रावशेषितम् ।

डीनाङ्गमावृतं तत्र वल्मीकेन समन्ततः ॥ ४८ ॥

मडोग्रतपसा युक्तं देवाः सर्वे विसिस्मिरे ।

ऋषयोऽपि मडाभागा दृष्ट्वा तं तापसं परम् ॥ ४९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भा०ऽ व०ऽतु०ऽय०ऽरि०ऽत०ऽम् मत्सरसुरतपोवर्णनं नाम त्रयोविंशतितमोऽध्यायः ॥ १.२३

(Page पं. १ अ. २४ पान ५७)

१.२४ मत्सरसुरसमागमो नाम यतुर्विंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

मत्सरासुरमुग्रं तं तापसं शाम्भवं प्रभो ।
 भोधयामास तं शम्भुर्दानवेन्द्रं मडाभलम् ॥ १ ॥
 शङ्कर उवाच ।
 भो भो मत्सर योत्तिष्ठ वरान् वरय सुव्रत ।
 तवोग्रतपसा भक्त्या सन्तुष्टोऽहं ददामि तान् ॥ २ ॥
 अडो धैर्यमडो धैर्यं धन्यं ते तापसोत्तम ।
 देडभावमतिक्रम्य स्थितोऽसि दृढभक्तितः ॥ ३ ॥
 क्लेशं त्यज तपो जातं सिद्धिं प्राप्तां तपोभुवम् ।
 पश्येच्छसि तथा यं यं तं तं दास्यामि दुर्लभम् ॥ ४ ॥
 शिवस्य वचनं श्रुत्वा प्रबुद्धो मत्सरासुरः ।
 उन्मील्य लोचनेऽपश्यच्छङ्करं पुरतः स्थितम् ॥ ५ ॥
 शिवदर्शनमात्रेण सत्तावानभवत्खिल ।
 उत्थाय तं नमस्कृत्य विनम्रः प्रेमविह्वलः ॥ ६ ॥
 उवाच तं मडाभुद्धिः शिवं कल्याणकारकम् ।
 भक्तानां कल्पवृक्षं य पार्वतीसहितं प्रभुम् ॥ ७ ॥
 मत्सरासुर उवाच ।
 धन्यो वंशो मदीयोऽद्य जन्म सम्पत्तिशास्त्रजम् ।
 ज्ञानं मे जनको माता तपो धन्यं मडत्प्रभो ॥ ८ ॥
 मुनयो यं न जानन्ति योगिनो ध्यानशालिनः ।
 वेदाः स्मृतिसमायुक्तास्तं पश्यामि सदाशिवम् ॥ ९ ॥
 अवेमुक्त्वा नमस्कृत्य पूजयामास उर्ध्वतः ।
 ऋषिदेवयुतं शम्भु भक्तिभावसमन्वितः ॥ १० ॥
 यथाविधि स सम्पूज्य शङ्करं दण्डवत् क्षितौ ।
 प्रणिपत्य समुत्थाय प्राञ्जलिः स्तोत्रमाकरोत् ॥ ११ ॥
 मत्सरासुर उवाच ।
 नमस्ते त्रिदशेशाय शङ्कराय शिवाय च ।
 निर्गुणाय गुणानां येशाय सर्वगुणाय ते ॥ १२ ॥
 अपाराय मडादेव पिनाकधर ते नमः ।

नमो नमो मडेशाय सर्वाधिपतये नमः ॥ १३ ॥

डुमाकान्त नमस्तुभ्यं डक्तसंरक्षकाय च ।

डक्तिप्रियाय देवाय सर्पडाराय ते नमः ॥ १ॡ ॥

वृषध्वजाय नन्दीशावाडनाय त्रिशूलिने ।

डस्माडुगरागधाराय व्याघ्राड्भरधराय ते ॥ १ॣ ॥

डालयन्ड्र नमस्तुभ्यं पञ्चवड्त्राय शड्भवे ।

दशडालुधरायैव त्रिनेत्राय कपालिने ॥ १॥ ॥

जटाजूटधरायैव नमो गडुगाधराय ते ।

गिरिशाय नमस्तुभ्यं गजचर्मधराय ते ॥ ११ ॥

सदा ड्रुडमयायैव नमो ड्रुडमप्रदायिने ।

निराधाराय नित्याय सुयोगिपतये नमः ॥ १ॢ ॥

अपारगुणधाराय रुद्राय तु नमो नमः ।

डिं स्तौडि त्वां मडडेव यत्र वेदा विडुडिठिताः ॥ १ॢ ॥

डति स्तुत्वा मडेशानं मत्सरः प्राणनाम तम् ।

डत्थितं तं शिवः प्राड वरं वरय सुव्रत ॥ ॡ० ॥

डदं त्वया डृतं स्तोत्रं मम ड्रीतिविवर्धनम् ।

पठते शृणुवते सर्वकामदं प्रडविष्यति ॥ ॡ१ ॥

विद्यामायुः सुडं राज्यं पुत्रपौत्राडिकं च यत् ।

डुक्तिं डुक्तिं प्रदास्याडि स्तोत्रेण स्तुवतेऽसुर ॥ ॡॡ ॥

श्रुत्वा शिववयो रड्यं प्रडृष्टो मत्सरोऽड्रवीत् ।

विनयावनतो डूत्वा शिवं डक्तवरप्रदम् ॥ ॡ३ ॥

मत्सर डवाय ।

यदडि देवेश तुष्टोऽसि यदडि दास्यसि डे वरान् ।

तदाऽडभयं ते सर्वत्र डक्तिं देडि सदाशिव ॥ ॡॣ ॥

पञ्चडूतात्मकं सर्वं त्रिगुणैः सुविराजितम् ।

तस्मान्डे डरणं शड्भो न कदाचिदुडवेदडिड ॥ ॡॣ ॥

(Page डं. १ अ. ॡॣ पान ॣॢ)

आरोग्याडिसमायुक्तमैश्वर्यं देडि शाश्वतम् ।

ब्रह्माण्डस्य च राज्यं मे देहि देहि सदाशिव ॥ २६ ॥

मुद्रल उवाच ।

तस्यैतद्भयनं श्रुत्वा शिवो विस्मितमानसः ।

देवाः सर्षिगाणाः सर्वे विस्मिताः प्राभवन् तदा ॥ २७ ॥

किमुक्तं मत्सरेणैवं का गतिर्वा भविष्यति ।

तपसोग्रेश सन्तुष्टः शिवस्तं प्रत्युवाच ॥ २८ ॥

शिव उवाच ।

यत्त्वया प्रार्थितं दैत्य तत्सर्वं ते भविष्यति ।

उग्रेश तपसा तुभ्यं मया दत्तं सुदुर्लभम् ॥ २९ ॥

मुद्रल उवाच ।

वरान् सुदुर्लभान् प्राप्य मत्सरो गृहमागमत् ।

उर्षितो उर्षयन् सर्वान् सुदुर्लभान् मातरं स्त्रियम् ॥ ३० ॥

आह्लादेन सदा तत्र स्थितो मान्यैः स मानितः ।

नानाभोगान् प्रभुञ्जानः सुदुर्लभयः सुभृदायकः ॥ ३१ ॥

पुत्रौ मदकरायां द्वौ जनयामास मत्सरः ।

अतिकान्तिर्युतौ तुल्यौ पित्रा वीर्येण तेजसा ॥ ३२ ॥

सुन्दरप्रियं धृत्येवं नाम जयेष्ठस्य सोऽकरोत् ।

विषयप्रियनामाभूत्तन्निष्ठः प्रीतिदः परः ॥ ३३ ॥

अेकस्मिन् दिवसे दैत्यः श्वशुरस्य गृहं गतः ।

तत्र नानाविधा दैत्या मिलितास्तमभोधयन् ॥ ३४ ॥

दैत्या ङियुः ।

किं स्थितोऽसि मलातेजस्त्वद्दास्यवशगा वयम् ।

जेष्यामः सर्वदेवादींस्त्वत्साहाय्येन मत्सर ॥ ३५ ॥

त्वत्समो नैव वीरोऽस्ति ब्रह्माण्डे कुत्रचित्प्रभो ।

वरदानं बलाढ्यस्त्वं निर्भयोऽसि मलासुर ॥ ३६ ॥

आज्ञां दधि गमिष्यामो जेतुं देवान् संशयः ।

शस्त्रास्त्रैस्तान्विनिर्भिद्ये भवाम स्वर्गभोगिनः ॥ ३७ ॥

मुद्रल उवाच ।

दैत्यानां वयनं श्रुत्वा मत्सरस्तानुवाच उ ।
भवद्भिः कथितं सर्वं छितकारकमुत्तमम् ॥ ३८ ॥

ममापि हृद्ये नित्यमेवं वसति दानवाः ।
किं करोमि य मे माता निवारयति मां सदा ॥ ३९ ॥

छन्दस्ते स पिता पुत्र देवाः पूज्याः सवासवाः ।
अतो धर्मोऽपि वर्तस्व येनेहपरलोकमाङ् ॥ ४० ॥

मत्सरस्य वयः श्रुत्वा दैत्यास्ते त्वद्भुवन् वयः ।
अपिलं धर्मकराणं बाधादं भावपूर्वकम् ॥ ४१ ॥

दैत्या उचुः ।
शृणु मत्सर वृत्तान्तं पुराभूतं स्वधर्मजम् ।
अस्माकमेव मान्यं यत्तव संशयनाशकम् ॥ ४२ ॥

जलन्धरः समुत्पन्नः शिववीर्यान्महाबलः ।
तेन शम्भुर्जितः सङ्घ्ये देवाः सर्वे य निर्जिताः ॥ ४३ ॥

पार्वतीं दारभावार्यं त्रडीतुं तूद्यतोऽभवत् ।
दैत्या येतादृशा जाता बलवो मत्सरासुर ॥ ४४ ॥

यत्र मान्याः सन्ति देवास्तत्र दैत्याः प्रदूषिताः ।
दैत्या मान्यास्तदा देवा दूषिताः प्रभवन्ति वै ॥ ४५ ॥

देवेन्द्राः शत्रवः सन्ति दैत्यानां सततं प्रभो ।
अतस्त्यज्जवा स्वसन्देहं जय देवान् महाबल ॥ ४६ ॥

त्यज तां मातरं पृथ्वीं मुनिदेवसहायिनीम् ।
वसात्र त्वं महाभाग अस्माभिः सखितः सदा ॥ ४७ ॥

तेषां वयनमाकर्ष्य मत्सरोऽछितकारकम् ।
तथैव कृतवांस्तत्र त्यज्जवा पृथ्वीमुवास उ ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे
प्रथमे भा३३ व३तु३य३रिते मत्सरासुरसमागमो नाम यतुर्विंशतितमोऽध्यायः ॥ १.२४

(Page पं. १ अ. २५ पान ५९)

१.२५ मत्सरासुरसेनावर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु दक्ष मलाभाग कथां पापप्राणाशिनीम् ।

वऽतुऽवतारस्य प्रयोजनविकाशिनीम् ॥ १ ॥

दैत्याः सम्भूय सर्वे ते गताः शुङ्गं मलामुनिम् ।

दऽवत्तं प्रणिमुश्च मत्सरेण समन्विताः ॥ २ ॥

शुङ्गस्तान् मानंयामास किमर्थं यूयमागताः ।

भवता कार्यसिद्धिर्या तां कश्चिन्मि यत्नतः ॥ ३ ॥

शुङ्गस्य वयनं श्रुत्वा सुधारससमं मुने ।

दर्षिताः प्रणिपत्यैनमूयुः सर्वे छितावडम् ॥ ४ ॥

तव स्वामिन् प्रसादेन मत्सरः कुलधारकः ।

अस्माकं सर्वभागस्य हृलउपस्तथा कृतः ॥ ५ ॥

वरान् प्राप्य मलाभाडुरस्माकं छितमाश्रितः ।

दैत्यानां दानवादीनां राजाऽयमिति निश्चितम् ॥ ६ ॥

तस्य राज्याभिषेकार्थं याडि त्वं सर्वमानद ।

अस्माकं धामसर्वस्वं त्वमेव मुनिसत्तम ॥ ७ ॥

दैत्यानां वयनं श्रुत्वा शुङ्गोऽवादीत् तथेति य ।

अगमत् राज्यलाभार्थं मत्सरस्य दुरात्मनः ॥ ८ ॥

मिलितास्तत्र सर्वे ते दैत्यदानवराक्षसाः ।

दर्षेण मडता युक्ता मडोत्सवपरायणाः ॥ ९ ॥

तेषां मुभ्यान् मलाभागांस्तान् हृणुष्व प्रजापते ।

सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्यामि प्राधान्येन मडत्तमान् ॥ १० ॥

नमुयिः शम्भरः शुम्भो निशुम्भः कालभैरवः ।

विरोचनो विप्रचित्तिः प्रड्राढो मडिषासुरः ॥ ११ ॥

अन्यकासुरनामा य रुरुदैत्यः प्रतापवान् ।

धत्याधा भडवो दैत्या मिलितास्तस्य योत्सवे ॥ १२ ॥

यथाविधि तथा तत्र ब्राह्मणैर्वेदपाठगैः ।
 ऋच्यजुःसाममन्त्रैश्चाभिषिक्तो मत्सरोऽभवत् ॥ १३ ॥
 उशनाः सर्वकर्ताभूत्तेषां मध्ये प्रतापवान् ।
 साक्षाद्योगी गणेशस्य मडाभक्तो मडामुनिः ॥ १४ ॥
 दैत्यादीनां स राजाभून् मत्सरः पस्वीरडा ।
 शुशुभेऽतीव तेजस्वी मध्याह्नात् ष्व श्रिया ॥ १५ ॥
 सर्वे स्वस्वगृहं जग्मुः सनाथाश्च वयं कृताः ।
 शुक्रेणेति वदन्तस्ते उर्षयुक्ता प्रजापते ॥ १६ ॥
 गते कियति काले य मत्सरः स मनो दधे ।
 ब्राह्माण्डजयने दृष्टो जुडाव सकलासुरान् ॥ १७ ॥
 आगतास्ते त्वराभाजः किं कार्यं वद मानद ।
 तानुवाच जयाकाङ्क्षी त्रैलोक्यं वशमानये ॥ १८ ॥
 तस्य तद् वचनं श्रुत्वा लृष्टः सर्वे मडाऽसुराः ।
 नदन्तो मेघसन्नादैः कालानां कलनात्मकैः ॥ १९ ॥
 शस्त्रास्त्राणि ह्यभोधानि धृत्वा वाहनगा बभुः ।
 सन्नद्धाः सर्वभावेन यतुरङ्गबलान्विताः ॥ २० ॥
 पदातयो ह्यसङ्ख्याता नानाशस्त्रधरास्तथा ।
 पर्वतद्रुमपाषाणोडस्ताः सन्निःसृताः प्रभो ॥ २१ ॥
 सिन्दूरारुणामालाश्च मुक्तकेशा मडाबलाः ।
 उडुयीडुयीय धावन्तः शिक्षायुद्धकरास्ततः ॥ २२ ॥
 शस्त्रयुद्धे मल्लयुद्धे गदायुद्धे विशारदाः ।
 अस्त्रयुद्धविचारज्ञा निःसृताः प्रासधारकाः ॥ २३ ॥
 धूलिप्रजेन तेषां तु भास्करो निष्प्रभः कृतः ।
 अत्रे दैत्यस्य सेनाया भूषणानि यथा बभुः ॥ २४ ॥
 तथा उस्तिसडस्त्राणां सडस्त्राणि ययुः पुरः ।
 धातुभी रञ्जितान्येव नानाचित्रैर्मडामुने ॥ २५ ॥
 सिन्दूरारुणामालानि लसत्सुभमधराणि य ।
 (Page भं. १ अ. २६ पान ६०)

ઘણ્ટાસાન્દ્રનિનાદૈશ્વ નાદિતાનિ ત્વિતસ્તતઃ ॥ ૨૬ ॥

મહાવીરાશ્રિતાન્યેવ કુન્તલાધસ્ત્રકૈસ્તથા ।

પૂર્ણાનિ ચગ્ચલાશ્ચૈવ પર્વતા ઇવ શોભિતાઃ ॥ ૨૭ ॥

ગિરીણાં ચૈવ દન્તાઐર્ભેદકાનિ પ્રજાપતે ।

શુણ્ડાભિર્વૃક્ષજાલાનાં છેદકાનિ મહાન્તિ ચ ॥ ૨૮ ॥

મદેનાસિક્તભાલાનિ ભ્રમરૈર્ગુઞ્જિતાનિ ચ ।

રણે શત્રુસહસ્રાણાં નાશકારાણિ સર્વશઃ ॥ ૨૯ ॥

નિઃસૃતાનિ પુરેભ્યશ્ચ સેનાશોભાકરાણિ ચ ।

દૈત્યૈઃ સુદારુણૈસ્તાનિ સ્વાશ્રિતાનિ સમન્તતઃ ॥ ૩૦ ॥

તતોડશ્ચાનાં મહાસેના નિઃસૃતા બલવત્તરાઃ ।

ચગ્ચલા વાયુવેગાશ્ચ તન્નાડશ્ચાઃ પૂર્ણભૂષિતાઃ ॥ ૩૧ ॥

યામરૈર્વીજિતાશ્ચૈવ મનોવેગા મહાબલાઃ ।

ઉડ્ડીયોડ્ડીય ધાવન્ત આકાશે વાયવો યથા ॥ ૩૨ ॥

ખુરાઘાતૈર્વિસ્ફુલિન્ડગાન્ પ્રસંવત ઇતસ્તતઃ ।

નાનાશસ્ત્રધરાસ્તત્ર દૈત્યા રેજુર્યથા ઘનાઃ ॥ ૩૩ ॥

કાલસ્ય ભયદાઃ સર્વે નાનાયુદ્ધવિશારદાઃ ।

અપારાશ્ચ સમારૂઢા દારુણાઃ પાપનિશ્ચયાઃ ॥ ૩૪ ॥

તત્ર કેચિન્મહાદૈત્યાઃ ખરારોહા વિનિઃસૃતાઃ ।

અજયાનાધિરૂઢાશ્ચ ગોવાહનવિરાજિતાઃ ॥ ૩૫ ॥

મહિષારૂઢકાશ્ચાન્યે વ્યાઘ્રારૂઢા મહાબલાઃ ।

સિંહશાર્દૂલવાહાશ્ચ ખગવાહાસ્તથાપરે ॥ ૩૬ ॥

ઇત્યાદિચિત્રરૂપેષુ વાહનેષુ વિરાજિતાઃ ।

નિઃસૃતા અસુરાઃ સર્વે યમમત્તુમિવોદ્ધતાઃ ॥ ૩૭ ॥

તતો રથસમારૂઢા રથિનો નિઃસૃતાઃ પ્રભો ।

અપારાશ્ચ મહાક્રોધારુણનેત્રા ભયહુરાઃ ॥ ૩૮ ॥

રથાશ્ચાલહૃતાસ્તત્ર મણિમુક્તાદિભિઃ પરૈઃ ।

નાનાશસ્ત્રાસ્ત્રભારૈશ્ચ પૂરિતા મેઘઘોષિણઃ ॥ ૩૯ ॥

ध्वजैरलङ्कृताः पूर्णा अश्वैर्जवनशालिभिः ।
संयुताश्चतुरैः सूतैर्भडावीरैः समाश्रिताः ॥ ४० ॥

रथाः भरयुताः डेचिद् वृडैर्वै वाडिताः परे ।
सिंङैर्गोभिर्गजैरक्षैर्नानापशुभिराभुः ॥ ४१ ॥

तत्र वज्रसमाङ्गैश्च भरैः शतमितैर्युतम् ।
अलङ्कृतं रथं दैत्यो मत्सरः स समारुढत् ॥ ४२ ॥

तस्याऽग्रे तत्सुतौ शूरावश्चाङ्गुठौ प्रजग्मतुः ।
विरोचनाद्यो दैत्याः समन्ताज्जग्मुराजिषु ॥ ४३ ॥

पृथिव्यां तस्य सैन्यं तत् समुद्रं एव सम्भ्रमौ ।
मडारथमडावीरयुद्धभूषणभूषितम् ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
प्रथमे भाऽऽः वङ्कतुण्डयरिते मत्सरासुरसेनावर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ १.२५

१.२६ पातालविजयो नाम षड्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
ततो दक्ष मडत्सैन्यं पृथिवीजयनोद्यतम् ।
डनने क्षत्रियाणां तत्प्रवृत्तं कालयङ्कवत् ॥ १ ॥

विरोचनाद्यो दैत्याः स्थिता यत्र यमोपमाः ।
युद्धं तैः सड कुर्वाणः डः स्थास्यति पुमान् भुवि ॥ २ ॥

दैत्याः पादप्रडारेण यूर्णयन्तोऽद्रिसञ्चयान् ।

(Page भं. १ अ. २६ पान ६१)

शेषमस्तकमानम्य भारेणैव प्रयङ्किरे ॥ ३ ॥

तान् मेघसदृशान् दृष्ट्वा पर्वताकारसंस्थितान् ।
अभवन् यमरुपान् ते क्षत्रिया गतञ्जविनः ॥ ४ ॥

डेचित्पलायितास्तत्र डेचिञ्च शरणं ययुः ।
मडावीरास्तु ते युद्धं कृत्वा स्वर्गं ययुर्मताः ॥ ५ ॥

ये मृतास्तत्सुतास्तैस्तु स्थापिताः डरदायिनः ।

शरणागतराजानः स्थापिताः स्वपदे तथा ॥ ६ ॥

यस्य राजविडीनं तु दैत्यास्तत्राधिपाः कृताः ।

राजानः सर्वविषये बभूवुर्भागसंयुताः ॥ ७ ॥

देशे देशे तथा दैत्याः क्षत्रियाणां च सन्निधौ ।

स्थापिता भावबोधार्थमेवं सर्वत्र कारितम् ॥ ८ ॥

सद्वीपां वसुधां सर्वां जित्वा दैत्यो ननन्द उ ।

मत्सरोऽतिवशां पृथ्वीं तत्र दृष्ट्वा प्रजापते ॥ ९ ॥

पातालमगमदैत्यो दैत्यवृन्दसमन्वितः ।

मत्सरो नागसर्पाणां जयार्थं बलवांस्ततः ॥ १० ॥

नागोद्यानानि गत्वा ते बभूवुर्दितिनन्दनाः ।

तान् दृष्ट्वा नागराजा वै युद्धार्थं समुपाययुः ॥ ११ ॥

वासुकिस्तक्षकश्चैव कम्बलाश्वतरौ तथा ।

धत्याद्या बलयो नागा नागराजाः समाययुः ॥ १२ ॥

सन्नद्धाः क्रोधयुक्तास्ते मडाभोगा मडाबलाः ।

रथादिषु समावृढा नानावालनगा बभूवुः ॥ १३ ॥

शस्त्रास्त्रनिथयैर्बाणैर्द्वैत्यान् जघ्नुर्मडाबलान् ।

दैत्यास्तान् शस्त्रसङ्घातैः पातयामासुरोजसा ॥ १४ ॥

नागैर्मडाबैलस्तत्र निडता दैत्यसञ्चयाः ।

भग्नदर्पाः पलायन्त दशदिक्षु सुविह्वलाः ॥ १५ ॥

दैत्यानां कदनं दृष्ट्वा विरोचनमुष्माऽऽययुः ।

असुराः क्रोधसंयुक्ता नागांश्चामर्दयंस्तु ते ॥ १६ ॥

शस्त्रास्त्रैर्विविधैर्दैत्या मारयामासुरोजसा ।

केषाम्बिन् मस्तका भग्नाः पादुस्तोदरं तथा ॥ १७ ॥

शोणितानां मडानधः प्रास्रवन् वै दिशो दश ।

भग्नदर्पा भयान्नागाः पलायनमुकुर्वत ॥ १८ ॥

केचित्तान् शरणं जग्मुर्दैत्यान् परमदारुणान् ।

डाडाकारवैर्युक्ता नागास्त्राससमन्विताः ॥ १९ ॥

दैत्यानां पौरुषं दृष्ट्वा वासुकिप्रमुखाऽऽययुः ।
 क्रोधेन परितप्तांस्तान् वारयामासुरोजसा ॥ २० ॥
 तक्षकादिमडानागा विषं क्षुब्धाश्च तत्यजुः ।
 विवरं तद्विषैः सर्वं व्याप्तं तत्र प्रजापते ॥ २१ ॥
 मडाविषमवा ज्वाला ददाडासुरपुङ्गवान् ।
 मृता दैत्या अनेके य गरलेन प्रपीडिताः ॥ २२ ॥
 न स्थातुं शक्यते तत्र दैत्यैः सङ्ग्राममाऽऽले ।
 शस्त्राणि तेषां सर्वाणि दग्धानि य तदा किल ॥ २३ ॥
 गजाश्चरथपादात् मृतं दग्धं य सर्वशः ।
 मूर्छिताः पतिता भूमौ विरोचनमुभास्ततः ॥ २४ ॥
 नागा मोहं प्रयकुस्ते नादयन्तो दिशो दश ।
 उर्षेण मडता युक्ता नृत्यन्ति स्म स्थिताः परे ॥ २५ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र प्रतापी य विरोचनः ।
 उत्थितः समरश्चाधी गतपीडो मडाभलः ॥ २६ ॥
 शुक्रेण तत्र दैतेया विद्यया निर्विषाः कृताः ।
 उत्थिताः सर्वतः सर्वे अच्यकप्रमुखा भभुः ॥ २७ ॥
 असुराः क्रोधसंयुक्ता गरुडास्त्रं य तत्यजुः ।
 तस्मात्तु गरुडा जाता नागान् सर्वान्भुञ्जत ॥ २८ ॥
 तत्र वासुकिना तेन विषज्वाला प्रवर्तिता ।
 (Page पं. १ अ. २७ पान ६२)
 गरुडाश्च तथा दग्धा गरुडास्त्रं तथाऽभवत् ॥ २९ ॥
 अतत् दृष्ट्वा मडाश्चर्यं वासुकेः पौरुषं मडत् ।
 विरोचनादयः सर्वे गरुडा माययाऽभवन् ॥ ३० ॥
 तैः सर्वैर्भक्षितं सैन्यं नागानां तद्दिशो दश ।
 पलायन्त भयोद्विग्ना मडानागाश्च भीरवः ॥ ३१ ॥
 सर्पराट् तक्षकाद्या ये गरुडैः पीडिता भृशम् ।
 मूर्छिताश्च मृतप्राया जाता युद्धे य दारुणे ॥ ३२ ॥
 शेषेण सर्ववृत्तान्तो ज्ञातो ज्ञातिभयङ्करः ।

आयथौ सामभावेन शरणां दैत्यसन्निधौ ॥ ३३ ॥

किमर्थं क्रोधसंयुक्ता दैत्या ब्रूत मडाभलाः ।

भ्रातरस्त्वसुरा यूयं मदीया नात्र संशयः ॥ ३४ ॥

किमर्थं युद्धमारब्धं वक्तव्यं दितिर्नन्दनाः ।

पातालवासिनः सर्वे भवन्तो वयमेव य ॥ ३५ ॥

मुद्गल उवाच ।

शेषस्य वचनं श्रुत्वा प्रतापी य विरोचनः ।

उवाच तं वयो रभ्यं तेजोयुक्तं स्वभावतः ॥ ३६ ॥

विरोचन उवाच ।

शेष शेष मडाभाग मान्योऽसि य मडामते ।

स्नेहेन वदसि प्राज्ञ सत्यं शृणु य मद्ब्रथः ॥ ३७ ॥

अस्माकं मत्सरो राजा ब्रह्माण्डं वशमात्मनः ।

धृष्ट्याशासनं तस्य ग्राह्यं युष्माभिरादृतैः ॥ ३८ ॥

नोयेन्नागासुराणां य विनाशः प्रभविष्यति ।

त्वं श्रेष्ठः सर्वभावेन सर्वेषां हितमाचर ॥ ३९ ॥

विरोचनवचः श्रुत्वा शेषः सर्वार्थकोविदः ।

प्रहसंस्तमुवायेदं सामयुक्तं मडामतिः ॥ ४० ॥

यद्विच्यति मडाभागो मत्सरस्तत् करोम्यहम् ।

धृत्युक्त्वा दातुमुद्युक्तः करभारं य वार्षिकम् ॥ ४१ ॥

नानारत्नानि दत्त्वा वै साम यडेऽसुरैः सह ।

नागान् वासुकिमुष्यान् स गृहीत्वा स्वस्थलं यथौ ॥ ४२ ॥

असुरा उर्षिताः सर्वे जितनागा मडाभलाः ।

पातालजयिनो भूत्वा वरुणां जेतुमाययुः ॥ ४३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भा.उ. व.कृतु.उ.य.रिते पातालविजयो नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ १.२६

१.२७ मत्सरासुरविजय ँन्द्रपराजयो नाम सप्तविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

असुरा जयशोभाढ्या वरुणालयमागताः ।

दूतं सम्प्रेषयामासुर्वरुणस्य सत्तां प्रति ॥ १ ॥

वरुणस्य सत्तां गत्वा दूतो वचनमब्रवीत् ।

शृणु तोयेन्द्र वाक्यं मे प्रेषितो मत्सरेण यत् ॥ २ ॥

मम वै वशगो भूत्वा तिष्ठ स्थाने मडाबल ।

नोयेत्सङ्ग्रामभूमौ त्वां वधिष्यामि सुरांस्तथा ॥ ३ ॥

दूतस्य वचनं श्रुत्वा वरुणः क्रोधमूर्छितः ।

सङ्ग्रामाय च सन्नद्धो बभूवातिभयानकः ॥ ४ ॥

मकरावृढ एवाऽसौ पाशाद्यस्त्रप्रधारकः ।

यादांसि देववृषाणि गृहीत्वा बहिराययौ ॥ ५ ॥

दूतेन कथितः सर्वो वृत्तान्तो वरुणस्य तम् ।

श्रुत्वा मत्सरदैतेयो दैत्यैर्युद्धोद्यतोऽभवत् ॥ ६ ॥

देवानामसुराणां च सैन्ये परमदारुणे ।

(Page पं. १ अ. २७ पान ६३)

परस्परं सुसन्नद्धे रणभूमौ प्रजग्मतुः ॥ ७ ॥

देवानां सैन्यमत्युग्रं दृष्ट्वा भलु विरोचनः ।

महिषासुरनामा च शुम्भश्चैवान्धकासुरः ॥ ८ ॥

अन्ये ते बलवस्तत्र धावन्तो रणमूर्धनि ।

नाद्यन्तो दिशः सर्वे जघ्नुर्देवांश्च साडसात् ॥ ९ ॥

भिलिता देवदैत्यास्ते परस्परजयेऽसवः ।

शस्त्रास्त्रैर्वृक्षपाषाणैर्जघ्नुर्वीराननेकशः ॥ १० ॥

अभवत्तुमुलं युद्धं दैत्यदेवविनाशनम् ।

दिनत्रयं मडाघोरं दैत्या त्नास्ततोऽभवन् ॥ ११ ॥

जलशायिन एव स्म देवा गर्जन्ति भैरवम् ।

मूर्छिता दैत्यभूपाश्च विरोचनमुभास्तथा ॥ १२ ॥

તાન્ કાલ્યઃ સાવધાનાંશ્ચ ચકાર સ્વેન તેજસા ।
 ઉત્થિતાઃ સર્વવીરાસ્તે યુયુધુસ્ત્વસુરાઃ પુનઃ ॥ ૧૩ ॥
 ક્રોધેન મહતા યુક્તા જઘ્નૈવાન્ મહાબલાન્ ।
 પુનશ્ચ તુમુલં યુદ્ધં બભૂવાતિભયાનકમ્ ॥ ૧૪ ॥
 યુદ્ધં ચક્રુરહોરાત્રં સુરાઃ સર્વે જલૌકસઃ ।
 યાદસાં ચ ગાણાઃ સર્વે મૃતા ભગ્નાઃ પ્રચૂર્ણિતાઃ ॥ ૧૫ ॥
 સર્વ દેવગણાસ્તત્ર વવ્રજઃ સર્વતોદિશમ્ ।
 વરુણં ચ દધારાડપિ બલવાન્ સ વિરોચનઃ ॥ ૧૬ ॥
 ધૃતં વરુણમાશ્રુત્ય દુદ્રુવુશ્ચ જલૌકસઃ ।
 મૃતાઃ કેચિત્ ક્ષતાઃ કેચિચ્છરણં કે ચ તાન્ યયુઃ ॥ ૧૭ ॥
 હર્ષિતા નાદસંયુક્તા દૈતેયા જગ્મુરાદૃતાઃ ।
 ઉત્તરે ધનનાથં તે જલમાર્ગત એવ ચ ॥ ૧૮ ॥
 કુબેરેણ સ વૃત્તાન્તઃ શ્રુતો વરુણલોકતઃ ।
 પલાયનં સમાલભ્ય કૈલાસે શઙ્કરં ચયૌ ॥ ૧૯ ॥
 તં તથાગતમાશ્રુત્ય દૈત્યા પરમદારુણાઃ ।
 અલકાયાં પ્રવેશં તે ચક્રુશ્ચ જયશાલિનઃ ॥ ૨૦ ॥
 એવં જિત્વા કુબેરં તં વરુણેન સમન્વિતાઃ ।
 ધર્મરાજં યયુઃ સર્વે દૈતેયા મૃત્યુરૂપકમ્ ॥ ૨૧ ॥
 યમરાજસ્તુ સન્નદ્ધઃ શ્રુત્વા દૂતમુખાત્ કથામ્ ।
 યમો રાગૈશ્ચ રક્ષોભિર્વિવિધૈઃ પરિવારિતઃ ॥ ૨૨ ॥
 મહિષારૂઢ એવાડસૌ દણ્ડહસ્તો મહાબલઃ ।
 આયયૌ રણભૂમિં ચ મહામૃત્યુસમન્વિતઃ ॥ ૨૩ ॥
 યમં સમાગતં દૃષ્ટ્વા મૃત્યુરોગાદિભિર્યુતમ્ ।
 દૈતેયાઃ ક્રોધસંયુક્તા યુયુધુઃ સહસા બલાત્ ॥ ૨૪ ॥
 દેવાનાં ચૈવ દૈત્યાનાં વીરાશ્ચ યુયુધુર્ભૂશમ્ ।
 પરસ્પરં બોધયન્તો જઘ્નૈર્નાનાપ્રહારતઃ ॥ ૨૫ ॥
 મહાદ્ભુતં પચ્ચદિનં યુદ્ધં દારુણરૂપકમ્ ।

नाशकं देवदैत्यानां बभूवैवं प्रजापते ॥ २६ ॥

याम्यैश्च मर्दिता दैत्या मृताः केचित् क्षताः परे ।

वप्रजुः सर्वशस्तत्र मृत्युसन्नासतापिताः ॥ २७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विषयप्रिय आगतः ।

मत्सरासुरपुत्रस्तु युयुधे मृत्युना सल ॥ २८ ॥

मत्सरप्रेरणात् शीघ्रं नराणां लृधताऽयत् ।

तेनास्त्रेण च शस्त्रेण रोगाः परमपीडिताः ॥ २९ ॥

याम्यास्ते मृत्युदृषा वै पलायनमकुर्वत ।

यमेन बहुधा शस्त्रैर्योधयामास दारुणम् ।

मडिषं मूर्छितं कृत्वा पातयामास वै यमम् ॥ ३० ॥

उत्थितो धर्मराजश्च कालदण्डेन वेगतः ।

अताऽयदैत्यपुत्रं तं गर्जनविषयप्रियम् ॥ ३१ ॥

कालदण्डस्तु तं दृष्ट्वा पतितो धरणीतले ।

आगत्य सलसा तेन प्रतापेन धृतो यमः ॥ ३२ ॥

तस्यैतस्य मडलर्म दैत्यपुत्रस्य दैत्यपाः ।

तुष्टुवुः परमप्रीता धन्यं धन्यं तमब्रुवन् ॥ ३३ ॥

(Page पं. १ अ. २७ पान ६४)

यमं धृत्वा च दैतेया आययुश्चामरावतीम् ।

धन्द्रोऽपि देवसङ्घैश्च सन्नद्धो वैरभावतः ॥ ३४ ॥

अग्निर्वायुः प्रसन्नद्धावागतौ बलसंयुतौ ।

देवाः सर्वे मडाभागाः स्वस्वलोकात् सभाययुः ॥ ३५ ॥

विश्वेदेवाश्च साध्याश्च रुद्रा वसव अेव च ।

गन्धर्वाश्चैव यक्षाश्च विद्याधरसमायुताः ॥ ३६ ॥

गडाश्चन्द्रश्च सूर्यश्च आदित्या बलवत्तराः ।

सन्नद्धाः सर्वदेवास्ते वज्रिणं जग्मुरादृताः ॥ ३७ ॥

सर्वदेवगणैरिन्द्रो रणभूमिं समाययौ ।

अैरावतसमावृढो वज्रपाणिर्मडाबलः ॥ ३८ ॥

देवसैन्यं सुसन्नद्धमागतं स्वबलान्वितम् ।

દૃષ્ટ્વા દૈત્યગણાઃ સર્વે જઘ્નુઃ શસ્ત્રપ્રહારતઃ ॥ ૩૯ ॥
 દેવા જઘ્નુશ્ચ તાન્ શસ્ત્રૈર્મહાક્રોધસમન્વિતાઃ ।
 એવં પરસ્પરં તત્ર તુમુલં યુદ્ધમખ્યડભૂત્ ॥ ૪૦ ॥
 મૃતા દૈત્યાસ્તથા દેવસ્તાડિતાઃ શસ્ત્રઘાતતઃ ।
 દૈત્યૈર્હતાશ્ચ દેવાસ્તે છિન્ના ભિન્નાઃ સુમૂર્છિતાઃ ॥ ૪૧ ॥
 એવં પરસ્પરં યુદ્ધં દેવદૈત્યવિનાશનમ્ ।
 સમરાત્રમભૂત્તીવ્રં તતો દૈત્યાઃ પલાયિતાઃ ॥ ૪૨ ॥
 વિરોચનાદયઃ સર્વે મૂર્છિતા ધરણીતલે ।
 જયવન્તઃ સુરેન્દ્રાસ્તે વદન્તઃ સ્મ પ્રહર્ષિતાઃ ॥ ૪૩ ॥
 એતદ્ દૃષ્ટ્વા મહાશ્ચર્યં સુન્દરપ્રિય આગતઃ ।
 જયેષ્ઠપુત્રો મત્સરસ્ય યુયુધે સર્વદૈવતૈઃ ॥ ૪૪ ॥
 શસ્ત્રાસ્ત્રૈર્મલ્લયુદ્ધૈસ્તન્ મર્દિતં તેન સર્વશઃ ।
 દેવસૈન્યં દિક્ષુ તત્ર પલાયત ભયાતુરમ્ ॥ ૪૫ ॥
 શોણિતપ્રસ્રવાસ્તત્ર નદ્યો જાતાઃ પ્રજાપતે ।
 ઇન્દ્રોડપિ યુયુધે તેન દૈત્યપુત્રેણ ધીમતા ॥ ૪૬ ॥
 વજ્રેણ નિહતસ્તત્રેન્દ્રેણ દૈત્યો મહાબલઃ ।
 ન ચચાલ તદાશ્ચાર્યમિન્દ્રચેતસિ સડ્ગતમ્ ॥ ૪૭ ॥
 દૈત્યપુત્રઃ સમાગત્ય સ્વડ્ગેનૈરાવતં ગજમ્ ।
 મૂર્છિતં કારયામાસ વજ્રિણં ચ પદાગ્રહીત્ ॥ ૪૮ ॥
 મર્દયિત્વા સુરેશાનં સ્વવશં ચ ચકાર હ ।
 ધૃત્વા પુરન્દરં સોડપિ સ્વસ્થાનમગમન્બુદા ॥ ૪૯ ॥
 દૈત્યૈઃ સમ્મૂજિતસ્તત્ર મહાબલપરાક્રમઃ ।
 સુન્દરપ્રિયપુત્રોડભૂન્ મત્સરસ્ય પ્રહર્ષિતાઃ ॥ ૫૦ ॥
 દેવાઃ કેચિદ્ ધૃતાસ્તત્ર કેચિદ્દૈ મૂર્છિતાઃ કુતાઃ ।
 કેચિત્ પલાયિતા દક્ષ ભગ્નાઃ કેડપિ વિચૂર્ણિતાઃ ॥ ૫૧ ॥
 એવં સ સકલાન્ દેવાન્ વશાંશ્ચકે મહાબલઃ ।
 મત્સરાસુર એવાડયં સ્વર્ગાધીશો બભૂવ હ ॥ ૫૨ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 प्रथमे भाऽः वङ्कतुऽयरिते मत्सरासुरविजय षड्भूतपराजयो नाम सप्तविंशतितमोऽध्यायः ॥ १.२७
 (Page पं. १ अ. २८ पान ६५)

१.२८ मत्सरासुरयेष्टितकथनं नाम अष्टाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

देवाश्च शराणं केचित् कश्यपादीन् समाययुः ।

विह्वला भयभीतास्ते शशंसुर्द्वैत्ययेष्टितम् ॥ १ ॥

देवा उचुः ।

मत्सरेण प्रदुष्टेन जिता देवाः सवासवाः ।

षड्भूतो मडाभाग वयं शराणामागताः ॥ २ ॥

रक्ष त्वं मुनिशार्दूल त्वं पिता भयविह्वलान् ।

शुवनाशसमाद् दृग्भादिन्द्रं भोयय मत्सरात् ॥ ३ ॥

देवानां वयनं श्रुत्वा वसिष्ठादिसमन्वितः ।

ब्रह्माणं प्रययौ देवैः कश्यपो वंशवृद्धये ॥ ४ ॥

सत्यवोके समासीनं गत्वा दृष्ट्वा ननाम य ।

स्तुत्वा तं विविधैर्वाक्यैः प्राञ्जलिः प्रत्युवाच ॥ ५ ॥

कश्यप उवाच ।

मत्सरेण धृतः स्वामिनिन्द्रो देववरैः स ॥

देवस्थानपतिर्जातो द्वैत्यः परमदारुणः ॥ ६ ॥

देवा द्वैत्याः पदे स्वे स्वे यथायोग्ये वसन्ति वै ।

तथा कुरु जगन्नाथ त्वं धाता य गतिर्दि नः ॥ ७ ॥

कश्यपस्य वयः श्रुत्वा देवांश्चर्षीनथाऽब्रवीत् ।

पितामहः प्रजानाथ वृद्धयेन विदूयता ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शुशुभ्वं मुनयो देवाः शिवप्राप्तवरोऽसुरः ।

अजेयः सर्वभूतानां देवादीनां विशेषतः ॥ ९ ॥

दैत्यो नाशयितुं विष्णो न शक्यः स कदाचन ।
विचारं कुरु देवेश त्वं बुद्धियुत एव हि ॥ २३ ॥

शिवस्य वचनं श्रुत्वा विष्णुः परमकम्पितः ।
उवाच दुःप्रयुक्तेन वृद्धयेन सुरेश्वरम् ॥ २४ ॥
विष्णुरुवाच ।

कर्ता त्वमन्यथा कर्ता ह्यकर्ता नात्र संशयः ।
विपरीतं त्वयोक्तं येद्भयं किं करवामहे ॥ २५ ॥

तव वै सन्निधौ देव वसामश्च सदाशिव ।
(Page भं. १ अ. २८ पान ६६)
वयं दैत्यवशा नैव यराम इति मे मतिः ॥ २६ ॥

वैकुण्ठादिपदं त्यज्वा तव सन्निधिमागताः ।
अधुना मत्सरो दैत्य आगमिष्यति तत्र सः ॥ २७ ॥

वैकुण्ठं सत्यलोकं च गृहीत्वा सुभमेष्यति ।
तव स्थानं न कैवासं लज्जतत्वाद्गैः गृहीष्यति ॥ २८ ॥

विष्णोश्च वचनं श्रुत्वा शिवो निःश्वाससंयुतः ।
स्थितस्तत्रैव दक्ष त्वं शर्षु मत्सरयेष्टितम् ॥ २९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
प्रथमे भाऽऽः वङ्कतुण्डयरिते मत्सरासुरयेष्टितकथनं नाम अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ १.२८

१.२८ शिवमत्सरासुरसमागमो नाम अेकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।
धन्द्रं धृत्वा मडादैत्यो मत्सरो वर्षसंयुतः ।
औरावतसमावृढो ययौ ताममरावतीम् ॥ १ ॥

विरोचनमुभैर्वीरैः संवृतो दैत्यपुङ्गवः ।
शुशुभे तत्र तेजस्वी प्रभावेश्च भवेन च ॥ २ ॥

धन्द्रासने समासीनं तं ययुश्चाप्सरोगाणाः ।
गर्धवाश्चारणाश्चैव भयभीताः समन्ततः ॥ ३ ॥

सभामध्यगतो दैत्यः शिवयारैः प्रवेशितः ।
आसनस्थेन शर्वेण आसने विनिवेशितः ॥ १७ ॥
कैलासविभवं दृष्ट्वा विस्मितो मानसेऽभवत् ।
सदानन्दमयं धन्यं मन्यमानः स्वयेतसि ॥ १८ ॥
पृथ्छन्तं शङ्करं दैत्य उवाच बलगर्वितः ।
(Page पं. १ अ. २८ पान ६७)
तृणीकृत्य मलेशानं सर्वान् देवांस्तदान्धकः ॥ १९ ॥
अन्धक उवाच ।
मत्सारासुरवाक्यं य शृणुध्वं सुरसत्तमाः ।
जित्वेन्द्र देवनाथं य जातोऽहं जगदीश्वरः ॥ २० ॥
अतो मदर्शनार्थं य भवन्तोऽपि सडानुगाः ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च आगच्छन्तु मदन्तिकम् ॥ २१ ॥
तस्माद्भवद्भिरद्यैव मया सह सुरेश्वराः ।
आगन्तव्यं मत्सरस्य दर्शनार्थं तु सत्वरम् ॥ २२ ॥
अन्धकस्य वयः श्रुत्वा शिवः क्रोधसमन्वितः ।
उवाच तं मलद्वैत्यं मुभादग्नौ समुद्गिरन् ॥ २३ ॥
शिव उवाच ।
किं मां वदसि पापिष्ठ तृणीकृत्य य यत् वयः ।
मद्भरस्य प्रभावेण मत्सरो विजयी भ्रुवम् ॥ २४ ॥
यदाऽहं क्रोधसंयुक्तस्तदा भस्ममयं भवम् ।
कश्चिन्मि न सन्देहः सासुरे मत्सरं भवतु ॥ २५ ॥
मत्सराज्ञावशोऽहं रे किं प्रजातोऽसुराधम ।
मत्वा त्वां मूढ दूतेति मोययामि न संशयः ॥ २६ ॥
गच्छ तं मत्सरं दैत्यं वद वाणीं मयेरिताम् ।
नोयेत्त्वां भस्मसात् कुर्यां कुपितोऽहं भवोत्तम ॥ २७ ॥
शिवस्य वयनं श्रुत्वा मत्सरं त्वन्धको ययौ ।
कथयामास वृत्तान्तं सर्वदैत्ययुताय य ॥ २८ ॥
विभवं वर्णयामास कैलासस्य यथायथम् ।

ब्रह्माण्डे न समं किञ्चित् कैलासस्य मडासुराः ॥ २९ ॥

अन्धकस्य वयः कूरं श्रुत्वा दैत्याः मडाबलाः ।

विरोचनमुभाः सर्वे मत्सरं कूरमब्रुवन् ॥ ३० ॥

किं स्थितोऽसि मडाबालो जेष्यामस्त्वत्प्रसादतः ।

देवत्रयं न सन्देह आज्ञां देव्यसुरेश्वर ॥ ३१ ॥

दैत्यानां वयनं श्रुत्वा तेजोयुक्तं स मत्सरः ।

उवाच कोधसंयुक्तस्तान् दैत्यान् उर्षयन्निव ॥ ३२ ॥

मत्सर उवाच ।

मया तपःप्रभावेण प्राप्तं तेजो मडाद्भुतम् ।

तत्र शम्भुर्वृथा मानी स्वात्मानं मन्यतेऽर्थदम् ॥ ३३ ॥

तपोढीनाय राजयं वै ब्रह्माण्डस्य ददाति येत् ।

तदायं जगदीशो वै मन्यते नान्यथा मया ॥ ३४ ॥

अतः शम्भुं विजेष्यामस्तपस्तेजः समन्वितः ।

दर्पं तस्य हरिष्यामि वृथा ब्रह्मेति मानिनम् ॥ ३५ ॥

वेदान्ते ब्रह्मवेदेषु कथितं निर्विकल्पकम् ।

तदेव सर्वमान्यं वै जगदीशतया बभौ ॥ ३६ ॥

सकामकर्मणा सर्वं प्राप्यते मनुजस्तथा ।

ब्रह्मार्पाणतया कर्म कृतं येन्मुक्तिराप्यते ॥ ३७ ॥

अपिलं कर्मणा सृष्टे पालितं य प्रदीयते ।

तत्र किं तैस्त्रिभिर्देवैः क्रियते कर्मजैः फलु ॥ ३८ ॥

कर्मणाऽहं सृजाम्येव पालयामि हरामि य ।

कर्मधीनं जगत्सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ ३९ ॥

अेवमुक्त्वा मडादैत्यो विरोचनमुष्मैर्वृतः ।

आयथौ शङ्करस्थानमावेशेन समन्वितः ॥ ४० ॥

नानाशस्त्रास्त्रधाराभिर्दृतास्तत्र बहिः स्थिताः ।

शिवयाराश्च तैः सर्वे पलायन्त य पीडिताः ॥ ४१ ॥

छिन्नभिन्नाङ्गदेहाश्च ययुः शङ्करसन्निधौ ।

उयुः समागतो दैत्यैः सर्वैः साकं स मत्सरः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऱे वऱुतुऱऱरिते शिवमत्सरासुरसमागमो नाम अेकोनत्रिंशोऱध्यायः ॥ १.२ॢ
(Page पं. १ अ. ३० पान ॢॢ)

१.३० शिवादिपराजयो नाम त्रिंशोऱध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
गणानां च पिशाचानां वयनं दारुणं मडत् ।
श्रुत्वा शिवः स्वयं तत्र युद्धार्थं दंशितोऱभवत् ॥ १ ॥
ब्रह्मा विष्वशुश्च कामश्च वसवो धनदोऱभवत् ।
यन्द्रः सूर्यस्तथा वह्निसमीराद्याश्च दंशिताः ॥ २ ॥
कालाग्निरुद्रमुष्या ये भैरवो भूतनायकः ।
कृत्वा युद्धक्षमं वेषं स्थिताः शङ्करसन्निधौ ॥ ३ ॥
अष्टभैरवमुष्याश्च वीरभद्रादयोऱभवन् ।
नन्दी भृङ्गी पुष्पदन्तमडाकालरवाः स्थिताः ॥ ४ ॥
मडाकालीमुभास्तत्र दैव्यः शस्त्रधराऱऱययुः ।
अेवं नानाविधैः सैन्यैर्वृतः शम्भुर्मडेश्वरः ॥ ५ ॥
वृषाडुढो मडातेजा आययौ युद्धलालसः ।
यत्र दैत्याः स्थितास्तत्र कार्तिकेयादिभिऱ्युतः ॥ ॢ ॥
शङ्करं सैन्यसंयुक्तं नानायुद्धविशारदम् ।
नानाशस्त्रधरं दृष्ट्वा दैत्येशाश्चिक्षिपुः शरान् ॥ ७ ॥
तद् दृष्ट्वा कुपिता देवाः शस्त्रास्त्रैस्तानताऱयन् ।
अेवं परस्परं युद्धमभवद्दारुणं मडत् ॥ ॢ ॥
देवानां यैव दैत्यानामन्योन्यजयकाङ्क्षिणाम् ।
शस्त्रास्त्रनिचयैर्बाणैरन्धकारः प्रवर्तितः ॥ ॢ ॥
सैन्यानां रजसा व्याप्तमाकाशं सर्वतो बभौ ।
न प्राज्ञायत तत्रैव स्वीयो वाऱपर अेव च ॥ १० ॥

घाटानां शङ्खतूर्याणां वीराणां रथिनां तथा ।
 भृङ्गितानां छेषितानां शब्दैस्तद्गधिरीकृतम् ॥ ११ ॥
 देवान् दृष्ट्वा सुरा जघ्नुर्देत्यान् देवास्तथापरे ।
 असम्बन्धं मडायुद्धं यङ्किरे सुरदानवाः ॥ १२ ॥
 शस्त्रैः शस्त्राणि संवार्य तथास्त्रैरस्त्रसञ्चयम् ।
 मल्लयुद्धं मडावीराश्चक्रुस्तत्र मदान्विताः ॥ १३ ॥
 सङ्ग्रामे तुमुले तत्र प्रवृत्ते घोररूपिणि ।
 मृता मुमूर्षवः केचिच्छिन्नभिन्नास्तथाऽभवन् ॥ १४ ॥
 नानाजन्तुशरीरेभ्यः प्रवृत्ता रक्तसम्भवा ।
 नदी बभौ मडाघोरा मांसकर्मशालिनी ॥ १५ ॥
 रक्ता यास्थिबलाका य देशशैवालशोभिता ।
 थापसर्पाशिरःपद्माकभन्धद्रुमवालिनी ॥ १६ ॥
 भल्लकाष्ठा मडाघोरा यामरैस्तृणकैर्युता ।
 छात्रावर्ता दुर्गमा य चर्मपट्टिशदूर्दरा ॥ १७ ॥
 भीरुभीतिकरा यैव वीरुर्षप्रवर्धिनी ।
 तां दृष्ट्वा दैत्यराजास्ते क्रोधयुक्ताः समाययुः ॥ १८ ॥
 तैः समन्ताद्भवं भग्नं देवानां सर्वमञ्जसा ।
 बाणजालैर्दिशो व्याप्ता गन्तुं मार्गो न विद्यते ॥ १९ ॥
 पलायनपरा देवाः सर्वे दशदिशोऽगमन् ।
 तद् दृष्ट्वा देवराजास्तान् वारयामासुरोजसा ॥ २० ॥
 द्रन्द्रयुद्धं य तत्रासीत्परस्परविनाशनम् ।
 देवानां मृष्यदैत्यानां किञ्चित्तेषां वदामि ते ॥ २१ ॥
 नमुचिः कामदेवेन युयुधे बलसंयुतः ।
 शम्भरो वायुना सार्धं शुम्भो देव्या मडाबलः ॥ २२ ॥
 यन्द्वापि निशुम्भश्च गुडेन य विरोचनः ।
 कालभैरवदेवेन कालभैरवदानवः ॥ २३ ॥
 मडिषासुरदैतेयः कालाञ्च्यारूपदरेण य ।
 प्रह्लादो विषणुना सार्धं विप्रचित्तिश्च भानुना ॥ २४ ॥

अन्धकासुरनामा य वीरभद्रेण संयुतः ।
 अग्निना यैव दुर्बुद्धिर्युधे बलसंयुतः ॥ २५ ॥
 विषयप्रिय ओवाऽसौ ब्रह्मणा युयुधे भृशम् ।
 शम्भुना युयुधे तत्र सुन्दरप्रिय ओव सः ॥ २६ ॥
 (Page पं. १ अ. ३० पान ६६)
 मत्सरासुरदैत्येशो युद्धं द्रष्टुं स्थितोऽभवत् ।
 ओवं नानाद्भ्युद्धं शतशोध सडन्नशः ॥ २७ ॥
 सङ्ख्यातुं नैव शक्यं तदपारत्वात् प्रजापते ।
 शस्त्रास्त्रैरसुरा जघ्नुः सुरांस्तानपि ते सुराः ॥ २८ ॥
 अग्निवाय्वाहिकास्त्राणि तत्यजुः क्रोधसंयुताः ।
 यकम्पे य त्रिभुवनं दारुणे संयुगे तदा ॥ २९ ॥
 देवासुरप्राणाशश्च मडांस्तत्र प्रवर्तितः ।
 शोणितौघैः प्रवृत्तास्तु नद्यः परमदारुणाः ॥ ३० ॥
 ओवं सप्त दिवानक्तं गतं तेषां प्रयुध्यताम् ।
 नासुरा न य देवास्ते विरामं यङ्कुरञ्जसा ॥ ३१ ॥
 ततश्च कुपिता देवा अत्यन्तं शङ्करादयः ।
 दैत्यानामस्त्रसङ्घातानस्त्रैः संवार्य तान् पुनः ॥ ३२ ॥
 ताऽयामासुरव्यग्रा अस्त्रैर्नानाविधैः परम् ।
 मूर्च्छितान् पतितान्श्चकुर्मृतान् सञ्चूर्णितान् परान् ॥ ३३ ॥
 ततो दश दिशो दैत्या वज्रजुर्भयसङ्कुलाः ।
 त्रिशूलादि मडाशस्त्रैस्तत्रापि तु सुरा बभुः ॥ ३४ ॥
 सुन्दरप्रियकाद्याश्च मूर्च्छिता धरणीं गताः ।
 भृतप्रायाः कृतास्तैस्ते विष्ण्वादिभिरथो मुने ॥ ३५ ॥
 तद् दृष्ट्वा क्रोधसंयुक्तो मत्सरः स्वयमाययौ ।
 कृत्वा नादं मडाघोरं ब्रह्माण्ड कम्पयन्निव ॥ ३६ ॥
 धनुश्चक्रे सनादं वै तेन संशयिताः सुराः ।
 बाणवृष्टिं ससर्जसौ दारुणां शत्रुनाशिनीम् ॥ ३७ ॥

तस्य बाणैः सुराः सर्वे मर्दिता बलवत्तरम् ।
 मृताः केचित् क्षताः केचिन् मूर्च्छिता पतिता मृधे ॥ ३८ ॥
 पञ्चबाणैश्च सेनान्यं ताऽयामास वक्षसि ।
 पतितः स धरापृष्ठे मूर्च्छितो भृशविह्वलः ॥ ३९ ॥
 अग्निं य समभिर्बाणैर्नन्दिनं दशभिस्तथा ।
 ताऽयामास दैत्येन्द्रः पतितं रणमूर्धनि ॥ ४० ॥
 दशभिर्वीरभद्रं स सवितारं ततोष्टभिः ।
 यन्द्रं य समभिर्बाणैः पातयामास दैत्यपः ॥ ४१ ॥
 अनिलं नवभिश्चैव कालाग्निं रुद्रमष्टभिः ।
 दशभिश्च मडाकालीं ताऽयामास मत्सरः ॥ ४२ ॥
 पञ्चभिः पञ्चभिश्चैव गणपान् भृङ्गिमुष्यकान् ।
 बाणैः स पातयामास प्रलयाग्निसमधुतिः ॥ ४३ ॥
 कुबेरं दशभिश्चैव ताऽयामास वक्षसि ।
 ब्रह्माणां शतबाणैश्च पातयामास भूतले ॥ ४४ ॥
 अेवं तस्याद्भुतं कर्म दृष्ट्वा विष्णुः समाययौ ।
 बाणैः सलस्रसङ्ख्यादैर्वर्षे धनवद् भृशम् ॥ ४५ ॥
 दैत्यो बाणाग्निवार्यैव तैः शरैः क्रोधसंयुतः ।
 शतेन ताऽयामास पतितः स धरातले ॥ ४६ ॥
 ततश्च शङ्करः कुण्डस्त्रिशूलेनाडनद् भृशम् ।
 त्रिशूलं निष्कूलं तत्र पतितं धरणीतले ॥ ४७ ॥
 पाशं दैत्यपतिः क्षिप्त्वा सलसा शङ्करं ततः ।
 गृहीत्वा पशुवत् कण्ठे आनयामास सन्निधौ ॥ ४८ ॥
 धृत्वा शम्भुं मडाबाहुर्वदति स्म य तं मुने ।
 अतुलं किं त्वया मेऽद्य दत्तं वद सदाशिव ॥ ४९ ॥
 कर्मणा त्वं समर्थश्च तथाहं कर्मणा किल ।
 जगदीश्वरतां प्राप्तो वृथाहङ्कारवानसि ॥ ५० ॥
 (Page पं. १ अ. ३१ पान ७०)
 कर्मण विष्णुमुष्याश्च देवान् धृत्वा मडाबलः ।

डैलासशिभरे रभ्ये रेमे दैत्यसमन्वितः ॥ ५१ ॥

सर्वपूज्यतमो भूत्वा दैत्यः परमदर्षितः ।

नानाकौतुकयुक्तश्च भोगांश्च बुभुजे परान् ॥ ५२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भा.३ वङ्कतुण्डयरिते शिवादिपराजयो नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३०

१.३१ दत्तात्रेयसङ्गमो नामैकत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु दक्ष मडाश्वर्यं दैत्यस्य च विद्येष्टितम् ।

ब्रह्माण्डाधिपतिर्जतो मत्सरः कर्मणा स्वयम् ॥ १ ॥

सुन्दरप्रियपुत्रं च डैलासाधिपतिं ततः ।

यङ्के वैकुण्ठनाथं तं पुत्रं स्वं विजयप्रियम् ॥ २ ॥

प्रह्लादं सत्यलोकेशं माडेन्द्रेण विरोचनम् ।

अवं यङ्के च राजेशः स्वर्गाधीशान् स दैत्यपान् ॥ ३ ॥

स्वयं भूमिं समागम्य नगरं निर्भमे ततः ।

मत्सरावासकं नाम तत्रैव न्यवसन्मुदा ॥ ४ ॥

त्रैलोक्यं वशगं सर्वं यकार स्वेन तेजसा ।

शिवाद्यश्च देवेन्द्रा गृहे तस्य समास्थिताः ॥ ५ ॥

तान् समानाथ्य दैत्येशो ऽर्षयुक्तेन येतसा ।

उवाच मधुरं वाक्यं सामयुक्तं मडासुरः ॥ ६ ॥

शृणु शम्भो मडाभाग देवेन्द्रैः सड देवप ।

यत्रेच्छा गच्छ तत्र त्वं मदाज्ञां पालयन् सदा ॥ ७ ॥

अेवमुक्त्वा स दैत्येन्द्रो मोययामास शङ्करम् ।

देवैः सड मडाभागो मत्सरो ऽर्षसंयुतः ॥ ८ ॥

शिवोऽपि देवसङ्घातैः पर्वतद्रोणिमाश्रितः ।

चिन्ताविष्टो मडादेवः कालं पश्यंश्च संस्थितः ॥ ९ ॥

यत्र तत्र गुडायां ते देवा विष्णुपुरोगमाः ।

संस्थिता भयभीताश्च द्विवसान्तियङ्गुः ॥ १० ॥
पृथिव्यां दैत्यराजेन ततो धर्मस्य भाऽऽनम् ।
कृतं सर्वत्र तेनैव ङाङाकारोऽभवन् मङान् ॥ ११ ॥
देवानां प्रतिमा यत्र तां भऽऽङ्त्वा शिक्षिपुर्जले ।
दैत्यास्तदाज्ञया दक्ष धर्मलोपं प्रयङ्किरे ॥ १२ ॥
मत्सरस्य य दैतेयाः प्रतिमाः सर्वभावतः ।
देशे देशे पुरे ग्रामे स्थापयामासुरज्जसा ॥ १३ ॥
गृडे गृडे य देवानां प्रतिमां संस्थितां पराम् ।
तां भऽऽङ्त्वा जलमध्ये ते शिक्षिपुश्च प्रजापते ॥ १४ ॥
मत्सरप्रतिमां कृत्वा प्रतिगोळं ददुस्ततः ।
दैत्याः सुदासुणा विश्वं त्रासयामासुरेव य ॥ १५ ॥
ब्राह्मणांश्च समानीय ताऽयामास मत्सरः ।
ममैव मन्त्रसूक्तेन यज्ञादि क्रियतां द्विजाः ॥ १६ ॥
मम नाम्ना य गायत्रीं युक्तां जपत मा शिरम् ।
अग्निहोत्रादिकं कर्म कुरुध्वं मन्मतं तथा ॥ १७ ॥
अलमेवेश्वरो देवो ब्राह्मणादि जनस्य य ।
भजतां मम पादौ य दुर्लभं किं भविष्यति ॥ १८ ॥
धनधान्यादिकं सर्वं स्वर्गभोगादिसंयुतम् ।
दास्यामि नात्र सन्देहो मद्दधीनं जगत्सदा ॥ १९ ॥
(Page पं. १ अ. ३१ पान ७१)
मम प्रीतिकरा येन दैत्या भोज्यैः प्रपूजिताः ।
तेन सन्तर्पितो नूनं वाञ्छितं पूरयाम्यहम् ॥ २० ॥
श्रेयमादि स सर्वत्र नानाधर्मनिःकृन्तनम् ।
कारयामास दुर्भुद्धिर्मत्सरो मत्सरान्वितः ॥ २१ ॥
केचिद्दृषिगाणा दक्ष वनं व्याघ्रादिसंयुतम् ।
जग्मुस्तत्र क्रियाः सर्वाश्चकुर्धर्मपरायणाः ॥ २२ ॥
देवदक्षज्ञसक्ताश्च मुनयो भ्रंशमागताः ।
सर्ववर्णपरिभ्रष्टा जना जाताः प्रजापते ॥ २३ ॥

यजनं याजनं तत्र स्वधर्माद्विस्वभावजम् ।
 कर्म सर्वं न यद्गुस्ते जनास्तद्भवभाविताः ॥ २४ ॥
 न स्वाहा न स्वधा कुत्र न वषट्कार आभवत् ।
 वर्णसङ्करकृत्वोकाः स्थिता भयसमन्विताः ॥ २५ ॥
 अेवं पापस्य वृद्धिश्च सञ्जाता भयदायिनी ।
 ततो देवगाणाः सर्वे उपोषणनिपीडिताः ॥ २६ ॥
 विचारं तत्र यद्गुस्ते मत्सरस्य विनाशने ।
 न य किञ्चिद्भवोद्विग्ना नाशार्थं शेकुरोजसा ॥ २७ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र दत्तात्रेयः समाययौ ।
 साक्षाद् ब्रह्ममयो योगी न्यस्तस्वपरविभ्रमः ॥ २८ ॥
 मलिनो जडवल्बोके भ्रमति स्म पिशाचवत् ।
 येष्टितैश्चेष्टते नग्नो बालवद् द्रुङ्गकारकः ॥ २९ ॥
 उन्मत्तवन्मडाभागो भयं नैव प्रविन्दति ।
 आत्रेयो गणराजस्य भक्तः परमशोभनः ॥ ३० ॥
 तं दृष्ट्वा देवसङ्घास्ते समुत्तस्थुः सुसादराः ।
 प्रणोमुः कार्यसिद्ध्यर्थं पूजयामासुरञ्जसा ॥ ३१ ॥
 पादसंवाहनं तस्य यद्गुः केचन भावतः ।
 कृलादिना य नैवेद्यमर्पयामासुरादरात् ॥ ३२ ॥
 पप्रच्छुर्भुक्तवन्तं तं विनयेन समन्विताः ।
 शम्भुविष्णुमुखाः सर्वे भयभीता मडामुनिम् ॥ ३३ ॥
 शिव उवाच ।
 स्वामिस्त्वं द्रुङ्गलीनश्च नित्यमानन्दभाङ् परः ।
 न्यस्तस्वपरभावश्च तथाऽपि जनवत्सलः ॥ ३४ ॥
 गणेशस्य वरो भक्तः साक्षाद्गणपतिः स्वयम् ।
 योगभावेन सम्पन्नो योगी योगविदां वरः ॥ ३५ ॥
 तथापि दुःषितान् दृष्ट्वा मनस्ते कलिलं भवेत् ।
 उपाधिहीनभावेन दुःभनाशं करोषि वै ॥ ३६ ॥

अतो वयं मडाभाग पीडिता मत्सरेण वै ।
 अष्टस्थाना वने सर्वे चरामः श्वापदा एव ॥ ३७ ॥
 अत्राऽपि धर्मलोपेन पीडिता वयमुत्कटम् ।
 उपोषणपराः स्वामिन् मस्त्रिष्यामो मडामते ॥ ३८ ॥
 अत्र ते दर्शनं प्राप्तं पूर्वपुण्यभावेन भोः ।
 तेन दुःखविडीनाश्च भविष्यामो न संशयः ॥ ३९ ॥
 अतो मत्सरदैत्यस्य नाशोपायं वद प्रभो ।
 येन सर्वं जगत्किलष्टं तत् सुभं कुरु मानद ॥ ४० ॥
 अेकस्य दोषयोगेन भडवः पीडिता यद्वि ।
 अनुपाधितया योगी तं दोषं नाशयिष्यति ॥ ४१ ॥
 शक्तश्चेत् स्वस्वभावेन सर्वेभ्यः सुभदायकः ।
 अतस्त्वं रक्ष योगीश जगत् कृत्स्नं विशेषतः ॥ ४२ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 शिवस्य वचनं श्रुत्वा देवान् दीनतमान् परान् ।
 दृष्ट्वा स करुणायुक्तः प्रत्युवाच य उर्षयन् ॥ ४३ ॥
 दत्तात्रेय उवाच ।
 (Page पं. १ अ. ३२ पान ७२)
 श्वापु शम्भो जगन्नाथ त्वं साक्षादीश्वरः शिवः ।
 तवाधीनमिदं सर्वं त्वां भुवे किं मडामते ॥ ४४ ॥
 तथापि वस्मि देवेश त्वदाज्ञासम्प्रयोदितः ।
 येन त्वं देवसंयुक्तः सुभं विन्दसि शाश्वतम् ॥ ४५ ॥
 त्वदीये लृट्ये शम्भो मत्सरः संस्थितोऽधुना ।
 ईश्वरोऽहमिदं सर्वं मदधीनं प्रवर्तते ॥ ४६ ॥
 न मत्समस्त्रिभुवने ऽति यन् मत्सरः स य ।
 जडि तं योगमार्गेण लृट्यस्थं मडासुरम् ॥ ४७ ॥
 श्रेष्ठं दृष्ट्वा महेर्ष्या ते जायते या मडामते ।
 जडि तां तपसा शम्भो गणेशस्य प्रसेवया ॥ ४८ ॥
 अेकाक्षरविधानेन मयाऽसौ सेवितः पुरा ।

तेनाऽहं य गणधीशो न भिन्नौ मयि तिष्ठतः ॥ ४८ ॥

अतस्त्वं योगमार्गोऽगणेशं सर्वसिद्धिदम् ।

ऐकाक्षरविधानेन तमारोधय यत्नतः ॥ ५० ॥

दृष्टिस्थं मत्सरं हत्वा पश्चात्तं जडि दानवम् ।

योगेन त्वं समर्थोऽसि भविताऽसि न संशयः ॥ ५१ ॥

अवेमुक्त्वा मडादेवं गतोऽसौ मुनिसत्तमः ।

यदृच्छया यरन् सन् वै सेवते गणनायकम् ॥ ५२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वङ्कतुण्डयरिते दत्तात्रेयसङ्गमो नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३१

१.३२ वङ्कतुण्डप्रादुर्भावो नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

शृणु दक्ष मडाप्राज्ञ येष्टितं परमं महत् ।

यत्कृतं सर्वदैवैस्तत् कथयामि समासतः ॥ १ ॥

गते मुनौ मडाभागे शिवो ऽर्षसमन्वितः ।

गणेशं दृष्टि सञ्चिन्त्य ब्रह्मादींश्च वयोऽब्रवीत् ॥ २ ॥

शृणु विष्णो विधे देवाः शृणुध्वं सर्वतापसाः ।

ऋषयः संस्थिता अत्र वयनं हितकारकम् ॥ ३ ॥

आत्रेयेण य दत्तेन कथितं दुःखनाशनम् ।

अत ऐकाक्षरेणैव प्रसादयत विघ्नपम् ॥ ४ ॥

शम्भोर्वयनमाकथे मुनयो देवनायकाः ।

साधुसाध्वब्रुवन् सर्वे प्रसन्नाश्च तथाऽभवन् ॥ ५ ॥

तत ऐकाक्षरेणैव मन्त्रेण गणपं मुने ।

देवाश्च मुनयः सर्वे सेवयामासुरादरात् ॥ ६ ॥

मडोग्रतपसा युक्ताः स्थितास्तत्र शिवाद्यः ।

आराधयंस्तु देवेशं गणेशं सर्वनायकम् ॥ ७ ॥

पद्मासनगताः केचिद्धीरासनगताः परे ।

સ્વસ્તિકાસન આસીના એવં નાનાસને સ્થિતાઃ ॥ ૮ ॥

નિરાહારતયા કેચિત્ સ્થિતાસ્તત્ર પ્રજાપતે ।

પત્રવાયુભુજશ્ચાન્યે પ્રાણાયામપરાયણાઃ ॥ ૯ ॥

જલભક્ષ્યાઃ સ્વપાદાગ્રસ્થિતાઃ કેચિદ્ દૃઢાસનાઃ ।

કેચિન્માનસપૂજાભિઃ પૂજયામાસુરઞ્જસા ॥ ૧૦ ॥

(Page ખં. ૧ અ. ૩૨ પાન ૭૩)

કેચિત્ પુષ્પોપહારાર્ઘ્યૈભ્રતઃ સમપૂજયન્ ।

પ્રદક્ષિણાપરાઃ કેચિદેવં નાનાવિધાનતઃ ॥ ૧૧ ॥

તપન્તો ગણપં ચૈવ મન્ત્રેણ વિધિપૂર્વકમ્ ।

એકચિત્તેન સર્વે તે તોષયામાસુરઞ્જસા ॥ ૧૨ ॥

એવં વર્ષસહસ્રેણ દિવ્યેન તપસા સ્વયમ્ ।

પ્રસન્નોઽભૂન્ મહાતેજા વક્રતુણ્ડઃ પ્રતાપવાન્ ॥ ૧૩ ॥

દેવાનાં ચ ઋષીણાં ચ યયૌ ચાગ્રે ગણાધિપમ્ ।

તેજસા પુઞ્જ એવાઽસૌ સાક્ષાદ્ બ્રહ્મમયો બભૌ ॥ ૧૪ ॥

સિંહગો ગજવક્રત્રશ્ચ શૂર્પકર્ણો મહોદરઃ ।

ચતુર્બાહુશ્ચ પાશેનાહુશેન વરદેન ચ ॥ ૧૫ ॥

અભયેન સમાયુક્તો વામાહુગે સિદ્ધિધારકઃ ।

દક્ષિણાહુગે ચ બુદ્ધિં વૈ દધાનો ભગવાન્ પરઃ ॥ ૧૬ ॥

નાભિશેષો મુકુટવાન્ કુણ્ડલી કટકાન્વિતઃ ।

ચિન્તામણિલસદ્રક્ષા વ્યાલયહ્નોપવીતવાન્ ॥ ૧૭ ॥

નાનાભૂષણશોભાઢ્યસ્તેજસા જ્વલદદ્ભુતઃ ।

પુષ્કરં પુષ્કરે ધૃત્વા ભ્રામયન્ સમુપાયયૌ ॥ ૧૮ ॥

તં દૃષ્ટ્વા દેવવિપ્રાસ્તે ભયભીતાઃ સમન્તતઃ ।

ઉદિતં કિમિદં તેજઃ પ્રલયાનલસન્નિભમ્ ॥ ૧૯ ॥

અથવા ગણરાજોઽયં કિં વા સ્વામી સમાગતઃ ।

અથવા પ્રલયો ભાવી અકાલે દૈવનિર્મિતઃ ॥ ૨૦ ॥

ઇતિ તર્કસમાયુક્તાન્ દેવાન્ મુનિસમન્વિતાન્ ।

ઉવાચ વક્રતુણ્ડસ્તાન્ મેઘગમ્ભીરનિસ્વનઃ ॥ ૨૧ ॥

उभयोर्योगभावे त्वं वङ्कतुण्डः प्रकथ्यते ॥ ४७ ॥

तं वङ्कतुण्डं पश्यामः साक्षाद् योगमयं परम् ।

धन्या वयं गणार्ध्यक्षं स्तुत्वा तं प्राप्ताः स्तवैः ॥ ४८ ॥

धन्यं जन्म त्वक्षि धन्यं धन्याः सम्पद एव य ।

ज्ञानं धन्यं तपश्चैव येन दृष्टो गजाननः ॥ ४९ ॥

प्रसन्नो यदि देवेश यदि देवो वरः शुभः ।

तदा त्वदीयपादाब्जे भक्तिरस्तु सदा य नः ॥ ५० ॥

प्रार्थयामो वरं यैतं यतस्त्वं चिन्तितार्थदः ।

मत्सरासुरनाशं य वङ्कतुण्ड कुरु प्रभो ॥ ५१ ॥

जगत्सर्वं वयं यैव पीडितास्तेन विद्वप ।

सर्वेषामुपकारार्थं जलि दैत्यं मडाभलम् ॥ ५२ ॥

स्तुत्वैवं प्रार्थयित्वा तं प्राप्तास्ते सुरर्षयः ।

तानुत्थाप्य स्वयं साक्षाद् वङ्कतुण्ड उवाच ७ ॥ ५३ ॥

वङ्कतुण्ड उवाच ।

भवद्भूतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदं परम् ।

भविष्यति मडाभागा षष्ठितार्थप्रदं मत् ॥ ५४ ॥

मत्सरासुरनाशं य करिष्यामि सुरर्षयः ।

भवतां भक्तियोगेन प्रसन्नः पूर्णतां गतः ॥ ५५ ॥

पञ्चभूतमयं सर्वं त्रिगुणं जगद्दुष्यते ।

अष्टावराणसंयुक्तं ब्रह्माण्डं हि सुरर्षयः ॥ ५६ ॥

अष्टावराणसंयुक्ता देवाः सर्वे य मानवाः ।

नागाश्चराचरं सर्वं तस्य तेभ्यो भयं नहि ॥ ५७ ॥

अतो मत्सरदैत्यस्य नाशश्च कठिनो मडान् ।

तथापि भवतां देवाः करिष्यामि प्रियं द्विजाः ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वङ्कतुण्डयरिते वङ्कतुण्डप्रादुर्भावो नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३२

(Page पं. १ अ. ३३ पान ७५)

न भुभोध गतं कालं कालेनेव य वञ्चितः ।
 धन्योऽलम्भन्यमानो न मत्सामो मानसेऽपरः ॥ २५ ॥
 अेकस्मिन् दिवसे तत्र सभायां संस्थितोऽभवत् ।
 वीरैः परिवृतो नाना नृत्यं पश्यन् विनोदतः ॥ २६ ॥
 तत्राकाशात्तदा वाणी बभूव भयदायिका ।
 आगतो मत्सरं लुप्तुं वङ्कतुएऽो मडाभवः ॥ २७ ॥
 श्रुत्वाऽऽकाशभावां वाणीं मूर्च्छितो मत्सरासुरः ।
 पतितः शुष्ककण्ठश्च कम्पमानाङ्गविह्वलः ॥ २८ ॥
 तं तथा पतितं दृष्ट्वाऽसुराः सर्वे भयातुराः ।
 केनोक्तं परुषं वाक्यं लम्भस्तं त्वद्य निश्चितम् ॥ २९ ॥
 ततः केचिन्नभोमार्गे बभ्रुमुर्यत्र तत्र ते ।
 ददृशुस्तं न तत्रापि सभायां पुनराययुः ॥ ३० ॥
 सर्वैः कृतः स दैत्येशः सावधानो यथा पुरा ।
 उपविष्टः सभामध्ये लृष्टयेन विदूयता ॥ ३१ ॥
 उवाच हि स्वतो वाचं मत्सरो भयविह्वलः ।
 वचनं किमिदं सत्यमनृतं वा भविष्यति ॥ ३२ ॥
 कालस्य कालरूपोऽलं मम मृत्युः कथं भवेत् ।
 असत्या नभसो वाणी न ज्ञाता न श्रुताऽपि य ॥ ३३ ॥
 अष्टावराणसंयुक्तं ब्रह्माण्डं सर्वमञ्जसा ।
 अष्टावराणयुक्तोभ्यो मम मृत्युर्न जायते ॥ ३४ ॥
 कोऽसौ वडाननो जन्तुः कथितः कुत्र वर्तते ।
 तं लनिष्यामि दृश्यश्चेत् क्षणमात्रान्न संशयः ॥ ३५ ॥
 एति श्रुत्वा वचस्तस्य मत्सरस्य दुरात्मनः ।
 उच्युः प्रह्लादमुष्यास्तं विनयेन समन्विताः ॥ ३६ ॥
 प्रल्हादाद्य उच्युः ।
 मा कुरुष्व मडाभाग चिन्तां शत्रुनिषूदन ।
 तव मृत्युः कथं भावी पश्चात् सूर्योदयः कथम् ॥ ३७ ॥
 अस्माकं शत्रुभावेन स्थिता देवाः सडेश्वराः ।

जितास्तदपि सर्वे ते छिद्रदर्शिन एव च ॥ ३८ ॥

तैश्च माया कृता य स्यादीदृशी वाऽसुरोत्तम ।

अन्यथा ते मडाभृत्युः कथं भवति मानद ॥ ३९ ॥

नेयमाकाशवाणी भोस्तस्माद्देवान् सङ्क्षरान् ।

उनिष्यामोऽद्य दैत्येश शत्रुङ्घनास्तदा वयम् ॥ ४० ॥

तेषां वयनमाकर्ण्य मत्सरश्चैव उर्षितः ।

सत्यमुक्तं भवद्भिर्द्युन्तव्यं विद्विषां वधे ॥ ४१ ॥

मत्सराङ्गां समादाय निःसृता दैत्यपुङ्गवाः ।

विधि-वन्ति स्म सर्वत्र देवान् सर्वान् प्रयत्नतः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वङ्कतुएऽयरिते मत्सरासुरविचारणं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३३

(Page पं. १ अ. ३४ पान ७७)

१.३४ देवासुरयुद्धप्रसङ्गो नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

दैत्या भ्रमणयुक्तास्ते आययुर्दुष्टिद्वेसन्निधौ ।

यत्र देवगणैर्युक्तो वङ्कतुएः प्रतापवान् ॥ १ ॥

दृष्ट्वा तं वङ्कतुएः ते भयभीतास्तदाऽभवन् ।

मडाकायं मडावीर्यं नरनागस्वरूपिणम् ॥ २ ॥

नानावीरैः परिवृतं प्रलयाग्निसमैः परैः ।

देवैर्दुर्षसमायुक्तैः संस्तुतं भक्तिभावितैः ॥ ३ ॥

मनसा दैत्यपाः सर्वे मेनिरे मृत्युमात्मनः ।

सत्याकाशभवा वाणी सोऽयं वङ्काननो भवेत् ॥ ४ ॥

वङ्कतुएः जय त्वं वै जय त्वं जय सर्वदा ।

देवैः प्रकथ्यते तस्माद्भङ्कतुएऽऽयमागतः ॥ ५ ॥

यदि युद्धं कश्चिन्मोऽनेन सार्धं मडाद्भुतम् ।

युद्धे वयं मृताश्चेद्वा वृत्तान्तं को निवेदयेत् ॥ ६ ॥

धृत्युक्त्वा वऽतुऽऽः स सिंहाऽरेढोऽभवत्प्रभुः ।
 पाशाङ्कुशकरो गर्जन्मेघनादसमस्वनः ॥ २१ ॥
 तस्य शब्देन सन्त्रस्तं त्रैलोक्यं सयराचरम् ।
 भयभीता दैत्यगणा बभूवुश्च प्रजापते ॥ २२ ॥
 मत्सरो वृष्टि सन्त्रस्तो वयनं येदमब्रवीत् ।
 दृश्यते प्रभवा सेना किं भविष्यति दैत्यपाः ॥ २३ ॥
 भययुक्तं वयस्तस्य श्रुत्वा तं दैत्यपा जगुः ।
 वयं योत्स्यामहे स्वामिन् पश्य त्वं युद्धं मलः ॥ २४ ॥
 धृत्युक्त्वा मत्सरं सर्वे प्रह्लादप्रमुखाः सुराः ।
 वऽतुऽऽं ययुर्वीरा नादयन्तस्त्रिविष्टपम् ॥ २५ ॥
 (Page पं. १ अ. ३४ पान ७८)
 बाणवृष्टि मडोग्रां ते यङ्कुः डोधसमन्विताः ।
 ववर्षुरस्त्रशस्त्राणि वर्षाकाले घना धव ॥ २६ ॥
 तैरस्त्रैर्दैत्यराजैश्च उता सेना दिवौकसाम् ।
 देवा विषण्णमुभास्तत्र युयुधुस्तान समागतान् ॥ २७ ॥
 धोरयुद्धं ततस्तेषां देवासुरविनाशनम् ।
 अभवद्धारुणं क्रूरं द्रष्टुं नैव प्रशक्यते ॥ २८ ॥
 देवाश्च दानवाश्चैव युयुधुः शस्त्रपाणयः ।
 मरणे निश्चयं कृत्वा परस्परजयेप्सवः ॥ २९ ॥
 केचिद्बाणमयीं वृष्टिं यङ्कुः शक्तीस्तु केचन ।
 शिक्षिपुर्भिन्दिपालांश्च अर्गैर्वै विच्छिद्युः परे ॥ ३० ॥
 बभन्पुरपरे पाशैर्भल्लैर्वा विव्यधुः परे ।
 गदायुद्धं मडाधोरं चङ्किरे वीरसत्तमाः ॥ ३१ ॥
 मुद्गरैश्च मडावीरा मारयामासुरोजसा ।
 मल्लयुद्धं परे यङ्कुर्नादयन्तो दिशो दश ॥ ३२ ॥
 सैन्यस्य रजसा सर्वं व्याममासीद् दिगन्तरम् ।
 नाभूत् स्वपरबोधोऽपि पुरोगान् जङ्घिरे तदा ॥ ३३ ॥

शस्त्रैः शस्त्राणि संवार्य तथास्त्रैरस्त्रसञ्चयम् ।
 भाणैर्बाणान् समारुष्टाश्चिच्छिद्दुस्ते परस्परम् ॥ ३४ ॥
 शस्त्रे भग्ने य ते वीरा मल्लयुद्धं सुदारुणम् ।
 यङ्किरे ङोधसंयुक्ता मऽऽलानि प्रभङ्गमुः ॥ ३५ ॥
 उस्तेन उस्तमापीज्य पादैः पादान् प्रगृह्य य ।
 कूर्परं कूपरेणैव मर्दयामासुरोजसा ॥ ३६ ॥
 मस्तकं मस्तकेनैव जानुभ्यां जानुनी तथा ।
 ललाटेन ललाटे य स्फालयामासुरोजसा ॥ ३७ ॥
 अेवं युद्धे प्रवृत्ते वै मृताः कैचित्तु मूर्च्छिताः ।
 भग्नाः केऽपि क्षता अन्ये नानाशस्त्रप्रभारतः ॥ ३८ ॥
 शोणितौघवडा घोरा नदी जता दुरत्यया ।
 रक्तेन सर्वतस्तत्र रेणवो मज्जितास्ततः ॥ ३९ ॥
 तेन प्रकाशितास्तत्र दिशः स्वपरबोधिकाः ।
 ततोऽभूत्तुमुलं युद्धं यथायोग्यं प्रजापते ॥ ४० ॥
 रथिनो रथिभिः सार्धं गजिनो गजिभिस्तथा ।
 अश्वाद्भटा उयाद्भट्टैः पदाताश्च पदातिभिः ॥ ४१ ॥
 श्रेष्ठा युयुधिरे श्रेष्ठैर्मडाभलसमन्वितैः ।
 प्रबोध्य जघ्निरे केचिद्दीराः समरशालिनः ॥ ४२ ॥
 परस्परमभिन्द्स्ते शस्त्रास्त्रैर्मर्मभेदिभिः ।
 सर्वे शुशुभिरैव पुष्पिताः किंशुका एव ॥ ४३ ॥
 कदाचिज्जयिनो देवाः कदाचिद्दानवास्तथा ।
 न रात्रौ विश्रमं यङ्कुः ङोधयुक्ताः परस्परम् ॥ ४४ ॥
 अेवं पञ्चदिनं युद्धमभवत्तत्र दारुणम् ।
 न जयं प्राप्नुयुर्देवा दैत्याद्याऽपि प्रजापते ॥ ४५ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 प्रथमे भाऽः वऋतुऽयऽरिते देवासुरयुद्धप्रसङ्गो नाम यत्तुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३४
 (Page पं. १ अ. ३५ पान ७९)

१.३५ शिवविजयो नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं परस्परं धीरे युद्धं कृत्वा मलाभलाः ।

न जयं प्राप्नुवन्ति स्म कर्म यैव यथासुरम् ॥ १ ॥

तं दृष्ट्वा परमाश्चर्यं प्रह्लादः कुपितोऽभवत् ।

धनुः सज्जं मलाधीरं कृत्वा भाषान् समाददे ॥ २ ॥

मन्त्रयन्ननलास्त्रेण चिक्षेप स शरान् भङ्गन् ।

तेभ्यो जातो मलानग्निः प्रलयानलसन्निभः ॥ ३ ॥

ददाड देवसेनां स प्रह्लादोऽसुरसत्तमः ।

भयभीताः सुराः सर्वे जज्वलुश्च समन्ततः ॥ ४ ॥

डाडाकारं प्रकुर्वन्तो दग्धास्ते जातवेदसा ।

भर्यादां रणभूमिं च तथा त्यक्त्वा पलायिताः ॥ ५ ॥

मलाग्निः सर्वतस्तान् वै सुरान् वाहनसंयुतान् ।

प्रबलो द्वाडयामास प्रह्लादेन प्रयोदितः ॥ ६ ॥

तेन दैत्यगणाः सर्वे ङर्षयुक्ता भभूविरे ।

प्रह्लादं पूजयन्तस्ते साधु साधु कृतं त्वया ॥ ७ ॥

सर्वान् पलायमानान् स सुरान् दृष्ट्वा पुरन्दरः ।

मेधास्त्रं योजयामास धनुषि ङोधसंयुतः ॥ ८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र प्रह्लादः समुपागतः ।

भऽऽगेन सडसेन्द्रस्य धनुश्चिच्छेद लाघवात् ॥ ९ ॥

तत ङन्द्रः प्रङोपेन वज्रं तत्याज तं प्रति ।

वज्रेण निडतो भूमौ प्रह्लादः स पपात ड ॥ १० ॥

पतितं तं तथा दृष्ट्वा मडिषासुर आगतः ।

गदया देवराजं तं जघान भलु मस्तडे ॥ ११ ॥

गदया निडतः सोऽपि पपात रणभूर्धनि ।

मघवा मूच्छितोऽत्यन्तं भुभाद्रक्तं समुद्रमन् ॥ १२ ॥

ततोऽग्निः परमद्भुदो जज्वाल ज्वालयासुरम् ।
 मडिषो जलरूपोऽभूत् प्लावयामास तं क्षणात् ॥ १३ ॥
 निस्तेजश्चिन्तया युक्ताः शक्तिं विक्षेप पावकः ।
 तां भृगोः मडादैत्यः पातयामास भूतले ॥ १४ ॥
 ततो मडिषरूपेण शृङ्गाभ्यां दहनं पुनः ।
 यकार मूर्च्छितं क्रुद्धः पपात मडसां निधिः ॥ १५ ॥
 ततो ययौ यमस्तं वै दृष्ट्वाघातेन सोऽहनत् ।
 जङ्घे सम्मूर्च्छितं दैत्यं मडिषं भयदायकम् ॥ १६ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र प्रतापी च विरोचनः ।
 भृगोः तं जघानाशु यमं सर्वभयङ्करम् ॥ १७ ॥
 पपात भृगाघातेन यमो यमवतां प्रभुः ।
 वरुणास्तं बभन्वापि पाशेन च विरोचनम् ॥ १८ ॥
 ततस्तं मोययामास पाशं छित्वा मडाबलः ।
 अन्धकः भृगाघातेन गदया वरुणं तथा ॥ १९ ॥
 मूर्च्छितं च यकाराऽभूद्दुःखितः स विरोचनः ।
 ततो वायुः कुबेरश्च तावुभौ क्रोधमूर्च्छितौ ॥ २० ॥
 वायुना भृगाघातेन मूर्च्छितस्त्वमितौजसा ।
 अन्धकासुरनामाऽसौ पपात धरणीतले ॥ २१ ॥
 शम्भरेण हतो वायुर्मुसलेन मडाबलः ।
 स पपात तदा भूमौ देवः सर्वधरोऽपि सन् ॥ २२ ॥
 विरोचनेने बाणौघैस्ताडितो धनरक्षकः ।
 मर्मभेदिभिरत्युग्रैः पपाताऽसौ मडाबलः ॥ २३ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र विषणुः स्वयमुपागतः ।
 गदया तं जघानैव विरोचनमथो रिपुम् ॥ २४ ॥
 भिन्नोरसं च दैत्येशं मृततुल्यं यकार ह ।
 अन्धकं चक्रघातेन पातयामास केशवः ॥ २५ ॥
 (Page भं. १ अ. ३५ पान ८०)
 शम्भरं बाणजालैः सम्पातयामास भूतले ।

कुपितो माधवस्तत्र यङ्कं तत्याज दारुणम् ॥ २६ ॥

यङ्केण क्षुरधारेण उता दैत्याः सडस्रशः ।

गद्यया मूर्च्छिताः केचिन् मुप्या ये तत्र संस्थिताः ॥ २७ ॥

अेतस्मिन् समरे वीरः प्रह्लादः सम्भ्रभूव उ ।

सावधानो मडाभागस्तं ययौ क्रोधदीपितः ॥ २८ ॥

भाणवृष्टिं यकाराऽसौ मडोग्रां देवनाशिनीम् ।

तया ताग्च्छिन्नभिन्नाऽगान् देवांश्चक्रे धरातले ॥ २९ ॥

गद्यया देवदेवेशं केशवं युयुधे भृशम् ।

भऽगेन मूर्च्छितं यङ्के गरुडं दैत्यानायकः ॥ ३० ॥

ततश्च कुपितो विष्णुस्तं उन्तुं यङ्कमाददे ।

भडुधा भ्रामयामास तत्याज ड्यस्त्रमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

तन्मस्तकानि दैत्यानां यङ्कं यिच्छेद सर्वतः ।

भाडूदरभुंजोश्चैव यकार शकलीकृतान् ॥ ३२ ॥

सडसाऽसुरराजं य प्रह्लादं उन्तुमाययौ ।

यङ्कं तेजोमयं दिव्यं समीपे ज्वलनप्रभम् ॥ ३३ ॥

प्रह्लादस्त्वरयास्त्रं य मडाधनुषि सन्धे ।

नारायणात्मकं यैव लृष्टिं स्मृत्वा जनार्दनम् ॥ ३४ ॥

मुमोय तन् मडास्त्रं वै तेजोऽपममोघकम् ।

अनिवार्यं जगद्भस्मकारकं कुपितः परः ॥ ३५ ॥

नारायणास्त्रवेगेन यङ्कं प्रतिहतं ततः ।

देवान् सर्वान् ददाडापि मडास्त्रं सर्वतः परम् ॥ ३६ ॥

लृष्टये सडसागत्य पतितं केशवस्य तत् ।

मूर्च्छितं मृततुल्यं तं यकार य जनार्दनम् ॥ ३७ ॥

ततो मद्युता दैत्या जगर्जुर्धसंयुताः ।

प्रशशंसुर्मडाभागं प्रह्लादं तेजसान्वितम् ॥ ३८ ॥

नारायणास्त्रसन्धेयान् देवर्षान् वीक्ष्य शङ्करः ।

क्षुभितो देवरक्षार्थं पिनाकं स्वकरे दधौ ॥ ३९ ॥

मडास्त्रं तत् पाशुपतं सन्धे ङोधसंयुतः ।
अलेन मोययामास त्वरावान् शङ्करोऽभवन् ॥ ४० ॥

मडास्त्रं वै पाशुपतं तथा नारायणात्मकम् ।
उभे अस्त्रे संयुगे ते युयुधाते विडायसि ॥ ४१ ॥

देवा मुनिगणस्तत्र लर्षयुक्ता अबूविरे ।
प्रशशंसुर्मडादेवं देवदेवं य शङ्करम् ॥ ४२ ॥

ततः पशुपतिः कुङ्क्षिशूलं सन्धे मुने ।
तत्याज दैत्यसेनायां कुर्वाणं प्रलयं परम् ॥ ४३ ॥

त्रिशूलं य करोति स्म मृतान् दैत्यान् सडस्रशः ।
प्रह्लादलृदयेकस्मात् पपात यमसन्निभम् ॥ ४४ ॥

तेनाऽसौ पतितो भूमौ वाताहत एव द्रुमः ।
दैत्यसैन्ये मडानासीत्तदा कोवाडलः परः ॥ ४५ ॥

ततस्त्रिशूलवेगेन शितेन सडसाऽसुराः ।
मूर्च्छिताश्च कृताः केचित् केचिद्वै मारिता मुने ॥ ४६ ॥

सर्वेऽसुरगणस्तत्र पतिता रणमूर्धनि ।
ततो मत्सरपुत्रौ द्वौ शङ्करं जग्मतुः प्रभो ॥ ४७ ॥

सुन्दरप्रियनामा य विषयप्रिय अेव यः ।
उच्यतुः शङ्करं तत्र ङोधयुक्तौ मडासुरौ ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
प्रथमे भा.उ. व.कृतुएडयरिते शिवविजयो नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३५
(Page पं. १ अ. ३६ पान ८१)

१.३६ सुन्दरप्रियविषयप्रियवधो नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
वद ब्रह्मन्विशेषेण मम लर्षकरीं कथाम् ।
विस्तरेण मडाभाग वकृतुएडप्रभावजम् ॥ १ ॥

मुद्गल उवाच ।

न शङ्कतेऽग्निपुत्रेण विस्तरेण पिनाडिना ।
शेषेण विधिना वक्तुं सङ्क्षेपेण ब्रवीम्यतः ॥ २ ॥

दक्ष उवाच ।
किमुक्तं दैत्यपुत्राभ्यां शङ्करेण श्रुतं वद ।
श्रुत्वा तत् किं कृतं तेन मडादेवेन मानद ॥ ३ ॥

दैत्याभ्यां किं कृतं तत्र तद्गद त्वं विशेषतः ।
श्रुत्वा त्वद्गदनाम्भोजात् कथां तृष्याम्यहं न य ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।
अेवमादरमाज्ञाय दक्षस्य प्रयतात्मनः ।
मुद्गलस्तमुवाचाथ उर्षयुक्तः स शौनक ॥ ५ ॥

मुद्गल उवाच ।
दैत्यपुत्रौ मडावीर्यौ शङ्करं क्रोधसंयुतौ ।
यदूयतुश्च तत्सर्वं शृणु दक्ष प्रजापते ॥ ६ ॥

मत्सरपुत्रावूयतुः ।
तिष्ठ तिष्ठ मडादेव पश्य पौरुषभावयोः ।
ज्ञातं त्वदीयं सामर्थ्यं न य गन्तुं त्वमर्हसि ॥ ७ ॥

अस्मदीया मडासेना उता सर्वा सदाशिव ।
दैत्येन्द्राः पातिताः सर्वे त्वया शङ्कर तेजसा ॥ ८ ॥

पौरुषं दर्शितं पूर्णं सर्वदेवातिगं मडत् ।
अधुना त्वां उनिष्यावो वक्तुंऽऽस्य पश्यतः ॥ ९ ॥

त्वां उत्वा वक्तुंऽऽयं य उनिष्यावो न संशयः ।
पश्चात् सर्वान् सुरेन्द्रांश्च ततो मुनिगणान् सुरान् ॥ १० ॥

अेवमुक्त्वा मडादेवं धनुः सज्जं प्रयकतुः ।
तावुवाच मडादेवः स्मयमानं छंदं वयः ॥ ११ ॥

शिव उवाच ।
भवद्भ्यां गदितं कुरं तत्सर्वं तथ्यमेव य ।
अधुनाऽयं समुत्पन्नो वक्तुंऽऽऽो मडाबलः ॥ १२ ॥

भूभारउरणार्थं वै भवतां नाशनाय य ।

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र कविना ज्जुवितास्तथा ।
 दैत्याः समुत्थिताः सर्वे नीरुजश्च मडाभवाः ॥ २७ ॥
 प्रह्लादप्रमुखा वीराश्चकुर्नादं समन्ततः ।
 ब्रह्माण्डमभिलं तेन सनादमभवत् परम् ॥ २८ ॥
 ततो देवगाणाः सर्वे शङ्भनादं प्रयङ्किरे ।
 तेन दैत्यगाणां भीता बधिरा एव ते स्थिताः ॥ २९ ॥
 शङ्भानां यैव भेरीणां दृन्दुभीनां स्वरैः परैः ।
 वीराणां क्ष्वेडितेनैव डेषितैर्भृङ्गितस्वनैः ॥ ३० ॥
 रथनेमिस्वनैः सर्वं व्याप्तमासीन्नभो मुने ।
 परस्परं सम्पदं य वीक्ष्य वीक्ष्य य विस्मिताः ॥ ३१ ॥
 अेतस्मिन्नेव काले ते प्रमोदाधा गाणा ययुः ।
 कुपिताः शस्त्रसंवृष्टिं यङ्किरे दैत्यमोहिनीम् ॥ ३२ ॥
 तेषां शस्त्राणि सर्वाणि ज्यमोघानि मडामुने ।
 सिञ्छिदुर्द्वैत्यराजानां मस्तकानि भुजादिकान् ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मप्रियो मडाबालुः शुङ्कं धृत्वा प्रपश्यताम् ।
 असुराणां गतो दूरं गुडायां चाक्षिपन् मुनिम् ॥ ३४ ॥
 गतं शुङ्कं तदा दृष्ट्वा दैत्याः सर्वे भयातुराः ।
 डाडाकारं प्रयङ्कुस्ते किं भविष्यति विह्वलाः ॥ ३५ ॥
 रक्षिता गुरुरत्युग्रः पश्यतां नो मडासुराः ।
 नीतश्च मरणं तस्माच्छ्रेष्ठं किं न मृता वयम् ॥ ३६ ॥
 अधुना क्व गमिष्यामस्तस्माद्युद्ध्यामडे वयम् ।
 मरिष्यामोऽथ वा मोचयिष्यामस्तं स्वतेजसा ॥ ३७ ॥
 परस्परं येति दैत्या उक्त्वा मरणनिश्चयाः ।
 उदायुधाश्च सर्वे ते युयुधुर्वैवसैनिडैः ॥ ३८ ॥
 व्यङ्गा देवाः कृतास्तैस्ते पतिता रणमूर्धनि ।
 डाडाकारश्च सर्वत्र देवसैन्ये प्रवर्तितः ॥ ३९ ॥
 ततो ब्रह्मप्रियाधा ये कुपिताः शस्त्रधारिणः ।

परशुप्रभुजैः शस्त्रैस्त्रिशूलाङ्कुशपाशकैः ॥ ४० ॥

शस्त्रैर्द्वैत्यान्निजघृस्तान् कालरुद्रा एव प्रजः ।

तैरस्त्रैर्द्वैत्यसेनायाः कदनं कृतमञ्जसा ॥ ४१ ॥

भडवश्च मृता द्वैत्या मूर्च्छिताश्चापरेऽवनी ।

पेतुस्ते सर्वशो वीरा प्रह्लादप्रमुखा मुने ॥ ४२ ॥

ततो द्वैत्यकुमारौ तावागतौ रणमूर्धनि ।

त्रियतुस्तान् गणान्तत्र प्रमोदाधान् मडासुरौ ॥ ४३ ॥

द्वैत्यपुत्रावूयतुः ।

प्रमोदाभोदकाद्याश्च भवद्भिर्बलमञ्जसा ।

उतं सर्वं य द्वैत्यानां द्वैत्यश्रेष्ठाः प्रमूर्च्छिताः ॥ ४४ ॥

अधुना मरणं प्राप्तं समीपे वः प्रदृश्यताम् ।

शस्त्रैस्तीक्ष्णैर्द्विनिष्ठावो वऽऽतुऽऽयुतान् भवान् ॥ ४५ ॥

अेवमुक्त्वा स्वभाषांस्तौ वर्षतुरथासुरौ ।

ततस्तयोर्बलं वीक्ष्य द्वौ वीरौ समुपस्थितौ ॥ ४६ ॥

सर्वगः सर्वविश्वैव सबलौ धृतकार्मुकौ ।

भाषवृष्टिं तु संवार्य भाषांश्चिक्षिपतुः परान् ॥ ४७ ॥

अमोघाः सर्वभाषास्ते जग्मुः कालयमोपमाः ।

द्वैत्यान् सर्वान् प्रयडुस्ते छिन्नभिन्नात्मकान् मुने ॥ ४८ ॥

मृता मुमूर्षवः केचित्पतिता धरणीतले ।

अकस्माद्भक्तसम्भूता नदी तत्र प्रवर्तिता ॥ ४९ ॥

तयोर्बलं निरीक्ष्यैव कम्पितौ द्वैत्युपडुगवौ ।

अञ्चस्त्रं धनुषि श्रेष्ठं दधतुः क्रोधसंयुतौ ॥ ५० ॥

यावन् मुमुयतुस्तावत् परशू यमसन्निभो ।

(Page पं. १ अ. ३७ पान ८३)

आगतौ य शिरश्छेदं द्वैत्ययोश्चक्रतुः क्षणात् ॥ ५१ ॥

मत्सरस्य सुतौ वीक्ष्य मृतौ सर्वे भयातुराः ।

मत्सरं शरणं जग्मुर्दुर्वृत्तान्तमञ्जसा ॥ ५२ ॥

द्वैत्या त्रियुः ।

मृता दैत्या असङ्ख्याश्च मर्त्यं नात्र संशयः ।
मृतौ पुत्रौ मडाकालौ कालस्य कथमधे तौ ॥ ६ ॥
अधुना शोकसन्तप्तो मरिष्यामि न संशयः ।
मृतौ पुत्रौ मडाकालौ किं कार्यं श्रुवितेन मे ॥ ७ ॥
ब्रह्माण्डाधिपतेः पुत्रौ कथं तो निधनं गतौ ।
कथं मिथ्या हि जातं मे वरदानं मडत्तरम् ॥ ८ ॥
अहो पुत्रौ मडावीर्यौ कथं मरणमापतुः ।
याभ्यां स्वभुजवीर्येण जिता विष्णुमुखाः सुराः ॥ ९ ॥
अहो पुत्रौ य मां त्यक्त्वा धीरे द्रुभाण्वि परे ।
क्व गतौ वदतं वाक्यमभूतं निष्ठुरौ कथम् ॥ १० ॥
सर्षीश्च पितरं वृद्धं त्यक्त्वा मां सुन्दरप्रिय ।
विषयप्रिय मद्भ्रूलौ कथं मृत्युमुपस्थितौ ॥ ११ ॥
एति नानाविधं शौकं यङ्के दैत्येन्द्रपालकः ।
तं ते सभ्यवराः सर्वे सान्त्वयामासुरादरात् ॥ १२ ॥
वृद्धा ऋषुः ।
न रोदनं प्रकर्तव्यं त्वया दैत्येन्द्रनायक ।
रणे मृतौ मडावीर्यौ कीर्तिं कृत्वा मडत्तराम् ॥ १३ ॥
देवस्य मरणं नित्यं जन्म यैव तथा प्रभो ।
किं चित्रं तस्य सञ्जातं येन शोयसि दैत्यप ॥ १४ ॥
(Page पं. १ अ. ३७ पान ८४)
आत्मनो मरणं नैव जन्मशास्त्रेषु कथ्यते ।
मायामोहं परित्यज्य स्वस्थो भव मडामते ॥ १५ ॥
जन्तोर्ध्वङ्गिया सर्वा कर्तव्या स्वजनैरपि ।
अतस्त्वं दैत्यराजेन्द्र सार्थकं त्वेतयोः कुरु ॥ १६ ॥
अथवा तौ परित्यज्य वङ्कतुण्डं जहि प्रभो ।
अथवा शरणं याहि येनैव कुशलं भवेत् ॥ १७ ॥
वीरा रुदन्ति कुत्रापि नैव जनीहि दैत्यप ।
सपत्नान् उर्ध्वसंयुक्तान् मा कुरुष्वामुना परान् ॥ १८ ॥

अेव प्रभोषितो दैत्यो मत्सरः ङोधसंयुतः ।
 आदाय सकलं सैन्धं यथौ सऽऽग्राममाऽऽलम् ॥ १९ ॥
 मत्सरासुरमायान्तं दृष्ट्वा शम्भ्वाद्यथः सुराः ।
 भयभीताश्च तं प्रोयुर्वऽऽतुऽऽं प्रप्राम्य ते ॥ २० ॥
 स्वामिन् समागतो दैत्यो मत्सरः स प्रतापवान् ।
 यस्याग्ने मशका देवास्तृणशृणा नराद्यः ॥ २१ ॥
 यस्याग्ने वशवर्तिन्यः श्रियः सर्वार्थदायिकाः ।
 ब्रह्माऽऽं कम्पते यस्य भयात्सोऽयं समागतः ॥ २२ ॥
 यस्य राज्ञे मडाभागा जना द्युःखविवर्जिताः ।
 सर्वर्तुङ्गलदा वृक्षा मेघाः कालप्रवर्षिणः ॥ २३ ॥
 यस्याज्ञा वशगश्चासौ तपत्येव दिवाकरः ।
 न शीतं प्रभलं तत्र मत्सरे राज्ञ्यभोगिनि ॥ २४ ॥
 न रोगाः प्रथरन्तीड भयभीताः सम्मततः ।
 न य योरादिसन्त्रस्तं जगद्राज्यं प्रशासति ॥ २५ ॥
 यस्य पूजा य सर्वत्र जगति डियते जनैः ।
 यज्ञादि सर्वमभिलं भुक्तं येन मडात्मना ॥ २६ ॥
 कालो भिभेति यं दृष्ट्वा तदाज्ञा पालकोऽभवत् ।
 कर्मभाऽऽनमथत्र कृतं येन सुरारिणा ॥ २७ ॥
 न स्वाडा न स्वधा यत्र न वषट्कार अेव य ।
 न वेदाध्ययनायारो मत्सरे राज्ञ्यकर्तारि ॥ २८ ॥
 न स्नानादिङ्किया यत्र न स्वधर्मः स्वभावजः ।
 न वर्णाश्रमयोर्धर्मो मत्सरे राज्ञ्यकर्तारि ॥ २९ ॥
 देवाः श्रापदतुल्या वै भ्रमन्ति वनगोचराः ।
 अन्नवस्त्रादिसंडीनाः कृता दैत्येन्द्रकेण भोः ॥ ३० ॥
 मुनयस्तपसा डीनाः शापसामर्थ्यडीनकाः ।
 कृता मत्सरदैत्येन सोऽयं स्वामिन् समागतः ॥ ३१ ॥
 देवाऽऽगनाश्च तत्कन्या नागकन्या मडात्मना ।
 भुक्ता नानाविधा भोगाः सोऽयं मत्सर आगतः ॥ ३२ ॥

तपसा वरलाभेन देवान् धृन्ति मडाबलाः ।
 ततस्ते सततं देवाः सत्ताडीना भवन्ति वै ॥ २१ ॥
 ततोऽलं देवसङ्घानां विपरीतो न संशयः ।
 भवामि यासुराणां वै सिद्धिदाता मडासुर ॥ २२ ॥
 यद्वि दैत्या मडादृष्टास्त्यङ्क्वा धृन्ति स्वधर्मकम् ।
 देवान् मूलविडीनांश्च कुर्तुमिच्छन्ति दानव ॥ २३ ॥
 तदाऽलं देवऱुपेण तेषां लृद्वि समास्थितः ।
 छिद्रं प्रकाशयाभ्यादौ लनने दैत्यरक्षसाम् ॥ २४ ॥
 ततस्तेनैव देवेन्द्रा मार्गेण सुरविद्विषः ।
 धृन्ति मत्सर ते सर्वं कथितं मे यरित्रकम् ॥ २५ ॥
 यद्वि स्वलृद्वये देवा निश्चयं कुर्वते परम् ।
 दैत्यानां तपसां विघ्नं कुर्तव्यमिति साम्प्रतम् ॥ २६ ॥
 तदाऽलं वरदाता य भवाभ्यसुरनायक ।
 दैत्येभ्यो नात्र सन्देहो देवगर्वप्रडारकः ॥ २७ ॥
 यद्वि दैत्या मडाभागा देवैर्जाता दुरासदाः ।
 तदाऽलं दैत्यनाशाय भवामि तनुधारकः ॥ २८ ॥
 यदा दैत्याश्च देवाश्च स्वस्वधर्मपरायणाः ।
 तदाऽलं ब्रह्मभावेन स्थितस्तेषां लृद्वि ल्यडो ॥ २९ ॥
 त्वया प्रपीडिता देवास्त्यङ्क्वा धर्म स्वभावजम् ।
 अतस्त्वां लन्तुमायातो दैत्यराज मडामते ॥ ३० ॥
 षत्युङ्क्वा निजऱुपं तद्दर्शयामास विघ्नपः ।
 भिन्दुमात्रे ब्रह्मणि स्वे संस्थितं सुन्दरं मुने ॥ ३१ ॥
 वःकुतुऽऽप्रसादेन तस्य दर्शनजेन य ।
 कुलेन दैत्यराजोऽपि दिव्यं यक्षुरवाप्तवान् ॥ ३२ ॥
 तेनैव यक्षुषा तेन दैत्येन परमाद्भुतम् ।
 दृष्टं ऱुपं गाणेशस्य ब्रह्माकारं प्रजापते ॥ ३३ ॥
 न न्यूनं नाधिकं तत्र न समं यात्मना न य ।
 यतुष्पादभयं ब्रह्म पादडीनं स्वभावतः ॥ ३४ ॥

न ढेढो न य ढेढ्यत्र सगुऱो निर्गुऱो न य ।

न मायामायिढो ढाति वऱुतुऱो गऱाननः ॥ ३ॡ ॥

ढेढं सगुऱऱुपं य निर्गुऱं ढस्तढं ढुने ।

गऱवऱुत्रढयं तेन ढृष्टे ढिन्नं प्रढावतः ॥ ३ॢ ॥

तयोऱ्योऱकरः साऱाढ् वऱुतुऱऽः प्रताऱवान् ।

संयुऱुतोऽवयवाढैश्च ऱ्ज्ञातो ढैत्याधिऱेन सः ॥ ३ॣ ॥

ततस्तं प्रऱानामाथ ढऱुक्तियुऱुतेन येतसा ।

तुष्टाव ऱरथा ढऱुत्या ढऱुद्गाऱऱलिऱुतोऽसुऱः ॥ ३। ॥

ढत्सरासुऱ ँवाय ।

नढामि वऱुतुऱं य यतुष्याढं यतुऱरढ् ।

यतुऱैढविढीनं य ढिनुढात्रे व्यवस्थितढ् ॥ ३॥ ॥

साकारं य निराकारं मायाऱुऱधरं प्रढुढ् ।

(Page ढं. १ अ. ३ॢ ऱान ॢॣ)

नढामि मायिनं तं य मायाढीनस्वऱुऱऱऱढ् ॥ ॣ० ॥

ऱगढ्ढयं य तऱुढीनं सर्वऱाढप्रऱूरऱढ् ।

ऱऱढढूढप्रढं यैव नढामि गऱानायऱढ् ॥ ॣ१ ॥

सिंढाऱुढे यतुऱाढुं विघ्ननाशं नढामि य ।

सिऱुढुढुढिऱतिं यैव सिऱुढुढुढिऱऱऱाढऱढ् ॥ ॣॢ ॥

अनन्तलीलया युऱुतं लीलाढीनं नढामि तढ् ।

अव्यऱुतं व्यऱुतऱुऱं वै नढामि स्वऱुढि स्थितढ् ॥ ॣॣ ॥

वेढान्तवेढं सऱुथोतिऱर्योतिषाढढि ढासऱढ् ।

नढामि सऱुथिढानढ्ढेढऱुऱं गऱाननढ् ॥ ॣ। ॥

योऱिनां ढुढि संस्थं य योऱिढ्यो योऱढाढऱढ् ।

ढावाढावढयं ढेवं नढामि ढववऱुतढ् ॥ ॣॡ ॥

सर्वत्र ऱऱाढीनं तं सर्वऱऱऱधरं प्रढुढ् ।

नढामि वऱुतुऱऱऱढ्यं ऱऱढढऱऱढाधिऱं विढुढ् ॥ ॣॢ ॥

अढो ढाऱ्यढढो ढाऱ्यं येन ढृष्टो गऱाननः ।

सर्वाकारनिराकारडीनोऽयं वङ्कतुण्डः ॥ ४७ ॥

शरणां ते प्रपन्नोऽस्मि पाहि मां भक्तवत्सल ।

प्रवणं त्वत्पदे नित्यं संसारोत्तारणैषिणाम् ॥ ४८ ॥

अवेवं स्तुत्वा वङ्कतुण्डं पादयोर्निपपात ल ।

पुनः पुनः प्राणम्याऽसौ भङ्गाञ्जलिपुटः स्थितः ॥ ४९ ॥

स दृष्ट्वा तादृशं दैत्यं भक्तियुक्तं गजाननः ।

जगाद तं मलाभागं भक्तेशो भावतोषितः ॥ ५० ॥

वङ्कतुण्ड उवाच ।

मत्सर त्वद्विनाशाय कुपितोऽहं न संशयः ।

शरणागतनाशं य नेच्छामि वृणु वाञ्छितम् ॥ ५१ ॥

छदं त्वया कृतं स्तोत्रं मत्प्रीतवर्धनं भङ्गत् ।

महेश्वर्यायुरारोग्यदायकं धनधान्यदम् ॥ ५२ ॥

पुत्रपौत्रकलत्रादिनानासम्पत्करं परम् ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां दायकं प्रभविष्यति ॥ ५३ ॥

मुद्गल उवाच ।

वङ्कतुण्डवयः श्रुत्वा मत्सरो भक्तिसंयुतः ।

जगाद वयनं तत्र वङ्कतुण्डं कृताञ्जलिः ॥ ५४ ॥

मत्सर उवाच ।

प्रसन्नो यदि सर्वेश मख्यं देवो वरो यदि ।

सुदृढां य तदा भक्तिं त्वदीयां देहि विद्मप ॥ ५५ ॥

अन्यं त्वं मे वरं देहि त्वद्भक्तास्ते य मे प्रियाः ।

स्थानं देहि तथा वृत्तिं योगक्षेमकरीं प्रभो ॥ ५६ ॥

मत्सरस्य वयः श्रुत्वा वङ्कतुण्डस्तमब्रवीत् ।

अचला यदि मे भक्तिरथ ते सम्भविष्यति ॥ ५७ ॥

स्वस्वधर्मरतान् जन्तूस्तान् रक्षस्व य मत्सर ।

मदीयान् प्रवरान् भक्तांस्तान् पालय य यत्नतः ॥ ५८ ॥

मदीयमूर्तिपूजा य यत्रादौ स्मरणं भवेत् ।

सर्वारम्भेषु तत्र त्वं मा विद्मं कुरु दैत्यप ॥ ५९ ॥

अन्यत्र सर्वभावेषु कर्मज्ञानादिकर्तृषु ।
आसुरेणैव वर्तस्व कृलं त्राड्यं त्वयाऽसुर ॥ ६० ॥

तेषां हृदि समाविश्य कुरु राज्यं मडामते ।
मड्मङ्कत्यादिषु भावेषु दासवत्त्वं सदा भव ॥ ६१ ॥

येवमुक्तो मडादित्यस्तथेति तमुवाच उ ।
प्रणिपत्य गाणेशानं ढर्षयुक्तेन येतसा ॥ ६२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऽे वङ्कतुण्डयरिते वङ्कतुण्डविजयो नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ १.३८
(Page पं. १ अ. ३८ पान ८८)

१.३८ वङ्कतुण्डान्तर्धानं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
मत्सरं शान्तिमापन्नं दृष्ट्वा देवर्षयस्तदा ।
प्रदृष्टमनसो जातास्तुष्टुवुस्तं गजाननम् ॥ १ ॥

देवर्षय ङियुः ।
सदा ब्रह्मभूतं विकारादिडीनं विकारादिभूतं मडेशादिवन्धम् ।
अपारस्वरूपं स्वसंवेधमेकं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ २ ॥

अजं निर्विकल्पं कलाकालडीनं हृदिस्थं सदा साक्षिरूपं परेशम् ।
जनज्ञानकारं प्रकाशैर्विडीनं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ३ ॥

अनन्तस्वरूपं सदानन्दकन्दं प्रकाशस्वरूपं सदा सर्वगं तम् ।
अनादिं गुणानि गुणधाराभूतं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ४ ॥

धरावायुतेजोमयं तोयभावं सदाकाशरूपं मडाभूतसंस्थम् ।
अडङ्कारधरं तमोमात्रसंस्थं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ५ ॥

रविप्राणविष्णुप्रयेतोयमेशविधात्रश्चिवैश्वानरेन्द्रप्रकाशम् ।
दिशां बोधकं सर्वदेवाधिरूपं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ६ ॥

उपस्थत्वगुक्तीक्ष्णस्थप्रकाशं कराङ्घ्रिस्वरूपं कृतघ्राणजिह्वम् ।
गुदस्थं श्रुतिस्थं मडाप्प्रकाशं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ७ ॥

रजोऽपसृष्टिप्रकाशे विधिं त सदा पालने केशवं सत्त्वसंस्थम् ।
 तमोऽपधारं ङरं संडरं तं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ८ ॥
 दिशाधीशऽपं सदाशास्वऽपं ऋडादिप्रकाशं ध्रुवादिं भगस्थम् ।
 अनन्तोऽुऽपं तदाकारडीनं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ९ ॥
 मङ्कतत्वऽपं प्रधानस्वऽपमङ्कहारधारं त्रयीभोधकारम् ।
 अनाद्यन्तमायं तदाधारपुञ्जं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १० ॥
 सदा कर्मधारं कृलैः स्वर्गदं तमकर्मप्रकाशेन मुक्तिप्रदं तम् ।
 विकर्मादिना यातनाधारभूतं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ ११ ॥
 अलोभस्वऽपं सदा लोभधारं जनज्ञानकारं जनाधीशपालम् ।
 नृणां सिद्धिदं मानवं मानवस्थं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १२ ॥
 लतावृक्षऽपं सदा पक्षिऽपं धनादिप्रकाशं सदा धान्यऽपम् ।
 प्रसूपुत्रपौत्रादिनाशास्वऽपं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १३ ॥
 भगेशस्वऽपं वृषादिप्रसंस्थं मृगेन्द्रादिभोधं मृगेन्द्रस्वऽपम् ।
 धराधारलेमाद्रिमेरुस्वऽपं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १४ ॥
 सुवर्णादिधातुस्थसद्गुगसंस्थं समुद्रादिमेघस्वऽपं जलस्थम् ।
 जले जन्तुमत्स्यादिनानाविभेदं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १५ ॥
 सदा शेषनागादिनागस्वऽपं सदा नागभूषं य लीलाकरं तैः ।
 सुरारिस्वऽपं य दैत्यादिभूतं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १६ ॥
 वरं पाशधारं सदा भक्तपोषं मडापौरुषं मायिनं सिंङसंस्थम् ।
 यतुर्बाहुधारं सदा विघ्ननाशं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १७ ॥
 गणेशं गणेशादिवन्धं सुरेशं परं सर्वपूज्यं सुभोधादिगम्यम् ।
 मडावाङ्कयवेदान्तवेधं परेशं नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १८ ॥
 अनन्तावतारैः सदा पालयन्तं स्वधर्मादिसंस्थं जनं कारयन्तम् ।
 सुरैर्देवैर्पैर्वन्धमेकं समं त्वां नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ १९ ॥

(Page पं. १ अ. ३९ पान ८९)

त्वया नाशितोऽयं मडादैत्यभूपः सुशान्तेर्धरोऽयं कृतस्तेन विश्वम् ।
 अभाऽऽप्रदर्षेण युक्तं य तं वै नमामः सदा वङ्कतुण्डं भजामः ॥ २० ॥
 न विन्दन्ति यं वेदवेदज्ञमर्त्या न विन्दन्ति यं शास्त्रशास्त्रज्ञाभूपाः ।

न विन्ऱन्ति यं योऱयोगीशऱकाद्या नऱामः सदा वऱुतुऽं ढऱामः ॥ २१ ॥

न वेदा विदुऱ्यं य देवेन्द्रमुष्या न योऱैर्मुनीन्द्रा वयं ङिं स्तुमश्च ।

तथाऽपि स्वऱुध्या स्तुतं वऱुतुऽं नऱामः सदा वऱुतुऽं ढऱामः ॥ २२ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं स्तुत्वा वऱुतुऽं स्थिता देवषर्यः प्रढो ।

ढऱुऱाञ्जलिपुटाः सर्वे तूषणीढऱावेन ढानद ॥ २३ ॥

देवानां य मुनीनां स स्तुतिं श्रुत्वा गऱाननः ।

उवाच तान् प्रसन्नात्ढा ङषर्यन् वयनं ढडत् ॥ २ॡ ॥

वऱुतुऽ उवाच ।

शऱुऱुध्वं मुनयः सर्वे देवा ढे वयनं ढडत् ।

ढवत्ऱुतढिदं स्तोत्रं ढत्प्रीतेर्वधनं ढवेत् ॥ २५ ॥

अनन स्तौति यो नित्यं ढां तस्य परिपूरये ।

ढोऱान्नाऱाविधांश्चैव पुत्रपौत्रादिसढ्यदः ॥ २६ ॥

यं यढिश्छति तं तं य दास्येऽढं नात्र संशयः ।

ढुक्तिढुक्तिप्रदं यैतदुऱुढढढूयकरं ढवेत् ॥ २७ ॥

नानासिद्धिप्रदं यैव ङृदि ढुद्धिप्रकाशऱम् ।

सुरेन्द्रैर्वन्धतां याति यो ढां स्तौति त्वनेन सः ॥ २ॢ ॥

सडस्रावर्तनान् ढर्त्यः कारागृङगतं नरम् ।

ढोययेन्नात्र सन्धेङो ढत्प्रियः सर्वदा ढवेत् ॥ २ॢ ॥

अपराधशतैर्युक्तो यो वै ढवति ढानवः ।

तस्यापराधसडनं करोढि स्तोत्रपाठतः ॥ ३० ॥

अेकविंशतिवारं य अेकविंशदिनानि वै ।

पठिष्यति सदा तस्ढै यिन्तितं प्रददाढ्यडम् ॥ ३१ ॥

अेकविंशतिकाः श्लोका ढवदुऱिर्ढत्प्रियात्ढकैः ।

कृतास्तैर्ढां स देवास्तु स्तुता वै ढुनयोऽप्लिवाः ॥ ३२ ॥

तेन विघ्नविडीनाश्च स्वधर्ढरुच्ययस्तथा ।

ढविष्यथ ढडाढागा ढुक्तिढुक्तिप्रदास्तथा ॥ ३३ ॥

वरं ढ्रूत ढडाढागा येषां यन्ढनसि स्थितम् ।

तदास्यामि न सन्देहः स्तोत्रसन्तोषितो ङ्यलम् ॥ ३४ ॥

मुद्गल उवाच ।

श्रेयमुक्ताः सुराः सर्वे मुनयस्तं प्राण्य य ।

प्रदृष्टमानसा त्रियुर्वङ्कतुण्डं मलाबलम् ॥ ३५ ॥

देवर्षय उचुः ।

यदि प्रसन्नतां यातो वङ्कतुण्ड ददासि येत् ।

त्वदीयामयलां भक्तिं देहि नाथ ध्यानिये ॥ ३६ ॥

यदि प्राप्ता त्वदीया य भक्तिर्जन्तोस्तदा प्रभो ।

किं दुर्लभं भवेत्तस्य उस्तगाः सर्वसिद्धयः ॥ ३७ ॥

अतो भक्तिं मलाभाग देहि नो विघ्ननायक ।

तथा तृप्ता भविष्यामस्त्वत्पादप्रवण्णा वयम् ॥ ३८ ॥

तेषां वयनमाकर्ष्य देवदेवो गजाननः ।

जगाद भावगम्भीरं ज्ञाता विज्ञानप्रियः ॥ ३९ ॥

वङ्कतुण्ड उवाच ।

मदीया भक्तिरयला भविष्यति न संशयः ।

भवतां भावयुक्तानां भो भो देवर्षयः भलु ॥ ४० ॥

अन्तर्दधे स उक्तैवं वङ्कतुण्डो गणेश्वरः ।

पश्यतां मुनिदेवानां स्वानन्दस्थो बभूव उ ॥ ४१ ॥

ततो देवर्षयः सर्वे भिन्नाः स्वस्वपदं ययुः ।

(Page भं. १ अ. ४० पान ६०)

ध्यायन्तश्च तमेवैते वङ्कतुण्डं सुसिद्धिदम् ॥ ४२ ॥

मत्सरोऽपि ततः सर्वैर्द्वैत्यैः परिवृतो ययौ ।

स्वं पदं पालयन् शीघ्रं सुशान्तो ङ्यभवत् सदा ॥ ४३ ॥

तं त्यज्त्वा द्वैत्यसङ्घास्ते ययुः स्वं स्वं गृहं मुने ।

श्रेवं मत्सरमालात्म्यं वङ्कतुण्डेन कारितम् ॥ ४४ ॥

स श्रेव वङ्कतुण्डस्तु सृजत्यवति य प्रभुः ।

उरते भ्रावडीनः सन् नाधमध्यान्तगः स्वयम् ॥ ४५ ॥

श्रेवं नानावतारेण स्वस्वधर्मरतान् सुरान् ।

असुरान् मानवादींश्च कुरुते वङ्कतुण्डकः ॥ ४६ ॥
 अवतारा अनन्ताश्च वङ्कतुण्डस्य भो विभो ।
 यस्मिन्मभिलं तेषां कथितुं शक्यते न वै ॥ ४७ ॥
 ब्रह्मणा षड्भुजेनाऽपि विष्णुना शङ्करेण च ।
 शेषेण मुनिभिश्चैव वेदैः काळं य तत्र वै ॥ ४८ ॥
 दिवोदासशमार्याय स अयं वङ्कतुण्डकः ।
 शिवपुत्रत्वमापन्नो द्रुषिद्विशेति नामतः ॥ ४९ ॥
 वामनस्य वरं दातुं स अथ गणनायकः ।
 प्रकटोऽभून् मडातेजास्तस्याग्रे भक्तपालकः ॥ ५० ॥
 अयं नानावतारैश्च भक्तक्षेत्रक्षालालसः ।
 करोति भक्तसंरक्षां जानीहि त्वं प्रजापते ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मणा सृष्टिकार्यार्थं व्याकुलेन स न स्मृतः ।
 वङ्कतुण्डस्ततो दैत्यो मत्सरः प्रविवेश तम् ॥ ५२ ॥
 तेनासुरस्वभावेन पीडितो विधिरद्भुतम् ।
 विघ्नयुक्तोऽभवत्तत्र सृष्टिं कर्तुं न स क्षमः ॥ ५३ ॥
 पुरातनं वयः स्मृत्वा पुनस्तं शरणं ययौ ।
 विधिर्विघ्नविहीनः स ससर्ज सकलं जगत् ॥ ५४ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 प्रथमे भाऽः वङ्कतुण्डयरिते वङ्कतुण्डान्तर्धानं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.३८

१.४० ब्रह्मणस्तपश्चरणं नाम यत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 दक्ष उवाच ।
 धन्योऽस्यनुगृहीतोऽस्मि यत्त्वया श्रावितं महत् ।
 यस्मिन् वङ्कतुण्डस्य ब्रह्मभूयकरं महत् ॥ १ ॥
 श्रुत्वा श्रुत्वा न मे तृप्तिर्जायतेऽमृततो यथा ।
 श्रुत्वा तत्पुनः श्रोतुं पूजितो विधिना कथम् ॥ २ ॥
 विस्तरेश्च मे ब्रूहि कथां पापापनोदिनीम् ।

श्रोतुः प्रष्टुश्च वऽक्तुश्च त्रयाणां सर्वसिद्धिदाम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

दक्षस्य वयनं श्रुत्वा मुद्रलस्तमुवाच ७ ।

उत्कुल्लनयनो ङर्षाद्गणेशेन्द्रः स शौनक ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु दक्ष महाभाग धन्योऽसि न य संशयः ।

येन ते गणराजस्य कथायां प्रीतिरद्भुता ॥ ५ ॥

अल्पपुण्यवतो दुष्टिष्ठेकथाया अवधारणे ।

श्रवणे च तथा प्रीतिर्जायते न कदायन ॥ ६ ॥

अतस्तेऽं प्रवक्ष्यामि त्वदादरसुतोषितः ।

सङ्क्षेपेण कथां दित्यां गणेशस्य महात्मनः ॥ ७ ॥

प्रलयादौ गणेशेन सृष्टाः पञ्च सुराधिपाः ।

तेषां तपःप्रभावेण प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ ८ ॥

वरस्यैव प्रभावेण समर्थास्ते बभूवुरे ।

(Page पं. १ अ. ४० पान ६१)

स्वस्वकार्ये प्रवृत्ताश्च सावधानेन येतसा ॥ ९ ॥

सृष्टिप्रकरणे ब्रह्मा प्रवृत्तो जगतोऽभवत् ।

न सस्मार गणेशानं विस्मृत्यादौ तदर्थनम् ॥ १० ॥

तेन भ्रान्तोऽभवत् सद्यो मानसे गर्वमादधे ।

त्रिलोके नैव मत्तुल्यः स्रष्टाऽऽं नात्र संशयः ॥ ११ ॥

सृजामि सकलं विश्वं तदा विष्वगुश्च पाति वै ।

रुद्रः संहरते तस्य शक्तिर्भोऽं करोति च ॥ १२ ॥

सूर्यः कर्मप्रकाशं च करोति जगति प्रभुः ।

न सृष्टे येन् मया विश्वं देवत्वं तु निरर्थकम् ॥ १३ ॥

ममाज्ञादौ गणेशेन कृता सृष्टौ विशेषतः ।

मदीयां पात्रतां दृष्ट्वा तस्मान्नान्योऽस्ति मत्समः ॥ १४ ॥

एति गर्वेण मनसि मोहितोऽभवत् पितामहः ।

ततो विघ्नगणास्तत्र प्रबभूवुरनेकशः ॥ १५ ॥

सृष्टिं विरचयन्तं तं ब्रह्माणं प्राप्य दारुणः ।
नानारूपा मडावीर्यास्ताऽयामासुरोजसा ॥ १६ ॥
त्रिनेत्राः पञ्चनेत्राश्च पृष्ठनेत्रा मडाबलाः ।
दशतुऽऽडा सडस्रं य मुभानि दधतः परे ॥ १७ ॥
अेवं नानास्वरुपास्ते विधिं धृत्वा प्ररेभिरे ।
बालक्रीडनकं कृत्वा दुःभयुक्तं मडाबलाः ॥ १८ ॥
अेवं स परवान् ब्रह्मा गर्वं सर्वं प्रमुच्य वै ।
जगाम शरणं देवं गणेशं विघ्ननायकम् ॥ १९ ॥
गतगर्वो हृदि स्मृत्वा तुष्टाव गणनायकम् ।
तेन विघ्नगणाः सर्वेऽतर्धानं तत्र यङ्किरे ॥ २० ॥
मुक्तो विघ्नैस्तदा ब्रह्मा तताप परमं तपः ।
षडक्षरेण मन्त्रेण वङ्कतुऽऽमतोषयत् ॥ २१ ॥
वायुभक्षोऽभवद्ब्रह्मा पादाङ्गुष्ठाग्रसंस्थितः ।
यकार तेजसा वृत्तिं गणेशे निश्चलां ततः ॥ २२ ॥
अेवं दिव्यसडस्रं स तपस्तेपे सुदारुणम् ।
ततो भूतानि सर्वानि व्याडुवाणि तदाऽभवन् ॥ २३ ॥
ततस्तस्योग्रतपसा प्रसन्नो वङ्कतुऽऽडकः ।
आययौ भक्तराजं तं भक्तिभावेन तोषितः ॥ २४ ॥
तेजोरुपी मडाकायो वङ्कतुऽऽश्चतुर्भुजः ।
सिंहाडुडस्त्रिनेत्रश्च पाशाडुशधरो विभुः ॥ २५ ॥
वरदाभयडस्तश्च पृथुवक्षा मडोदरः ।
सिद्धिबुद्धियुतश्चिन्तामणिना य विराजितः ॥ २६ ॥
नानालङ्कारसंयुक्तः शेषनाभिर्गजाननः ।
सिन्धूरारुणदेडश्च नानावस्त्रधरः प्रभुः ॥ २७ ॥
तं दृष्ट्वा भयभीतोऽसौ विधाता स्तौति तं परम् ।
गणेशं हृदि सञ्चिन्त्य नानास्तोत्रैर्विधानतः ॥ २८ ॥
वङ्कतुऽऽः स्तुवन्तं तमुवाच धननिस्वनः ।
वरं वृणु विधातस्त्वं दास्यामि तु न संशयः ॥ २९ ॥

वेदान्तवेधेदेहाय गजवङ्गत्राय ते नमः ॥ ४ ॥
 अनन्तोदरसंस्थाय नानामोगकराय ते ।
 मायाधाराय मायाया मोहकाय नमो नमः ॥ ५ ॥
 अमेयशक्तये तुभ्यमनाधाराय दंष्ट्रिणे ।
 यतुर्बाहुयुतायैव स्वानन्दपतये नमः ॥ ६ ॥
 सिद्धिबुद्धिप्रदायैव सिद्धिबुद्धिधराय च ।
 ब्रह्मभूताय देवाय विघ्नहर्त्रे नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥
 वऽऽतुऽऽ प्रसन्नस्त्वं मर्त्यं देहि तदानघ ।
 त्वदीयामयलां भक्तिं यथा बन्धो न विद्यते ॥ ८ ॥
 त्वदाज्ञया प्रवृत्तोऽहं तत्र सामर्थ्यमद्भुतम् ।
 सृष्टौ देहि गण्णाधीश विघ्नहीनं च मे सदा ॥ ९ ॥
 अहं स्रष्टा च सर्वेषां त्वया प्रोक्तो गजानन ।
 अतस्त्वं पुत्रभावेन गृहे मे तिष्ठ मायया ॥ १० ॥
 त्वं साक्षाद्ब्रह्मभूतश्चेद्यदि पुत्रो भविष्यसि ।
 तदाहं बन्धनान्मुक्तो भविष्यामि च राजसात् ॥ ११ ॥
 तव माता पिता स्वामिन् बन्धयुक्तौ कृतौ यदि ।
 तदा वेदादिकं सर्वं मिथ्याभूतं भविष्यति ॥ १२ ॥
 नामग्राहणमात्रेण ब्रह्मभूयप्रदो भवान् ।
 किं पुनः पुत्रभावेन त्वं येत् स्थास्यसि मे गृहे ॥ १३ ॥
 अन्यथ्य लालनं कुर्यां सेवनं पूजनं तथा ।
 निरन्तरं प्रपश्येयं भवेयमतुलस्ततः ॥ १४ ॥
 ब्रह्मणो वयनं तस्य श्रुत्वा गणपतिः स्वयम् ।
 जगाद तं मडाभागं हर्षयन् सर्वभाववित् ॥ १५ ॥
 वऽऽतुऽऽ उवाच ।
 त्वया यत् प्रार्थितं ब्रह्मन् तदस्तु सकलं किल ।
 सृष्टिकर्तृत्वसामर्थ्यमद्भुतं ते भविष्यति ॥ १६ ॥
 निर्विघ्नं सर्वकार्येषु मत्स्मृत्या प्रभविष्यति ।
 यं यमिच्छसि तं तं त्वं कामं प्राप्स्यसि सर्वदा ॥ १७ ॥

तव पुत्रो भविष्यामि तारको माययांशतः ।
वाञ्छितं पूरयिष्यामि भक्तिभावेन तोषितः ॥ १८ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वदं प्रभविष्यति ।
मम प्रीतिकरं ब्रह्मन् ब्रह्मभूयप्रदं तथा ॥ १९ ॥

(Page भं. १ अ. ४१ पान ९३)

धृत्युक्त्वान्तर्दधे दक्ष वङ्कतुऽः प्रतापवान् ।
ब्रह्माऽपि विमना भूत्वा तत्र वै संस्थितोऽभवत् ॥ २० ॥

वङ्कतुऽप्रसादेन निर्भमे सकलं जगत् ।
यथायत्नमयं सर्वं यथायोग्यं यकार ७ ॥ २१ ॥

सृष्ट्वा त्रिभुवनं सर्वं कृतकृत्यं धवाऽभवत् ।
स्थितः स्वसुप्तिनिष्ठः सन् वङ्कतुऽं स संस्मरन् ॥ २२ ॥

येकदा वायुवेगेन कम्पितः स प्रजापतिः ।
तस्मात् पुरुषरूपेण दम्भश्च प्रकटोऽभवत् ॥ २३ ॥

तत्पुरः पुरुषश्रेष्ठश्चतुर्बाहुधरः भवः ।
गदायुक्त्रिशूलास्त्रधनुर्बाणधरो भवौ ॥ २४ ॥

रूपेण तेजसा पूर्णो वीर्येण ध्यतुलः परः ।
महाकायो महाबाहुः स्थितः पर्वतसन्निभः ॥ २५ ॥

तं दृष्ट्वा विस्मितो ब्रह्मा पप्रच्छ यं नरं ततः ।
कस्य त्वं कुत आयातः किं कार्यं तेऽत्र वर्तते ॥ २६ ॥

वद मे पृच्छते सर्वं महाबलपराङ्म ।
धन्योऽसि रूपलावण्ययुक्तः परमशोभनः ॥ २७ ॥

ब्रह्मणो वयं आकर्ण्य मेघगम्भीरया गिरा ।
उवाच तं विधातारं स्मयमानं धेदं वयः ॥ २८ ॥

पुरुष उवाच ।
विधेऽहं त्वां प्रजानामि प्रभावान् मे यं मानद ।
तवाङ्गकम्पसम्भूतं मां जानीहि प्रजापते ॥ २९ ॥

देहि मे नाम योग्यं त्वं पुत्रोऽहं ते यं सुव्रत ।

नमस्ते सृष्टिकर्त्रे वै सृष्टिपात्रे प्रजापते ।
 सृष्टिर्त्रे त्रिरुपाय ब्रह्मविष्णुशिवात्मने ॥ ४३ ॥
 त्वया ततमिदं सर्वं त्वदाधारं मडाप्रभो ।
 (Page पं. १ अ. ४२ पान ७४)
 त्वयि सुप्ते जगन्नष्टं भविष्यति न संशयः ॥ ४४ ॥
 यरायमयो भूत्वा ङीऱसि त्वं पितामड ।
 अेकानेकप्रभेदेन त्वं स्थितोऱसि जगत्प्रभो ॥ ४५ ॥
 आशुभ्योऱणुतरस्त्वं य मडदृढ्यश्च मडान् डिल ।
 कस्त्वां स्तोतुं समर्थः स्याद् ब्रह्माकारेण संस्थितम् ॥ ४६ ॥
 मडदृढाग्यं विभो मेऱध येन ते दर्शनं परम् ।
 प्राभं सकलपापघ्नमग्रे शुभकरं तथा ॥ ४७ ॥
 यद्वि प्रसन्नतां यातो यद्वि देयो वरो मडान् ।
 तदा मे वाञ्छितं सर्वं पूर्यस्व प्रजापते ॥ ४८ ॥
 राज्यं त्रैलोक्यस्य तथा मड्यं देडि पितामड ।
 पज्यभूतात्मडेढ्यश्च मृत्युर्न य कदा भवेत् ॥ ४९ ॥
 सङ्ग्रामे मत्समः कश्चिन्नान्यः स्यान् मां कुरु प्रभो ।
 अप्पाऱुऱैश्चर्यसंयुक्तमारोग्याद्विसमन्वितम् ॥ ५० ॥
 ँति तस्य वयः श्रुत्वा ब्रह्मा तं प्रत्युवाय ड ।
 तपसा तोषितस्तस्मै दातुमुत्सुकतां गतः ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मोवाय ।
 त्वया यत्प्रार्थितं दम्भ तत्सर्वं प्रभविष्यति ।
 अन्यद्यच्चिन्तितं तत्ते सिद्धरुपं भविष्यति ॥ ५२ ॥
 ँत्युक्त्वान्तर्दधे ब्रह्मा दम्भः संडर्षितोऱभवत् ।
 स्वगृढं प्रजगामासौ मडाबलपराङ्मः ॥ ५३ ॥
 नगरं शोभनं नाम कारयामास दर्षितः ।
 पृथिव्यां सर्वशोभाढ्यं वासं तत्र यकार ड ॥ ५४ ॥
 ततो दैत्यगणाः सर्वे शुकेन प्रेरिता मुने ।
 आययुस्तत्र दम्भस्य नगरे डर्षिता भृशम् ॥ ५५ ॥

क्रोधसंरक्तयक्षुस्तं सन्नद्धो बलसंयुतः ॥ २० ॥

ततः समभवद्युद्धं दारुणं रोमलर्षणम् ।

दैत्यानां यैव देवानां परस्परविनाशनम् ॥ २१ ॥

यत्वारिंशद्दिनाभ्यत्र तुमुलं नीतिसंयुतम् ।

शोणितौघा मडानघो जाताः प्रेतसमाकुलाः ॥ २२ ॥

ततो दम्भः स्वयं कुब्धो भाषैर्देवानमर्दयत् ।

यकार देवराजस्तान् मूर्च्छितान् धरणिं गतान् ॥ २३ ॥

ततः शम्भुस्त्रिशूलेन तं जघान मडाबलम् ।

पपात मूर्च्छया दैत्यः क्षणाद्दुत्थितवान् पुनः ॥ २४ ॥

तत्याज बलवांश्चक्र पातयामास शङ्करम् ।

मूर्च्छितं प्रदराद्धं य दम्भदैत्यः प्रतापवान् ॥ २५ ॥

दृष्ट्वाऽदृष्टुतं मडावीर्यं दैत्यराजस्य शङ्करः ।

पलायत ससंज्ञः सन् वने वै देवसंयुतः ॥ २६ ॥

देवेन्द्रान् गच्छतो दृष्ट्वा जडसुर्दैत्यनायकाः ।

आनन्देन समायुक्ता विविशुस्त्वमरावतीम् ॥ २७ ॥

ततः स सत्यलोके य वैकुण्ठे दैत्यनायकान् ।

कैलासे यामरावत्यां स्थापयामास यत्नतः ॥ २८ ॥

नानादेवपुरे रभ्ये स्थापयामास दानवान् ।

आयथौ शोभनायां स स्वपुर्यां बलसंयुतः ॥ २९ ॥

यकार राजभुम्भत्तस्त्रैलोकस्य मडाबलः ।

ततः कर्मविनाशार्थमाज्ञापयत दैत्यपान् ॥ ३० ॥

(Page पं. १ अ. ४३ पान ६६)

तदाज्ञया ययुः सर्वे दैत्याः परमदारुणाः ।

ब्राह्मणानीन् अबन्धुस्ते ताऽयामासुरोजसा ॥ ३१ ॥

यज्ञवाटान् बभञ्जुस्ते यज्ञवृक्षादिकान् भवाः ।

तीर्थानि लोपयामासुर्देवतायतनानि य ॥ ३२ ॥

अेवं नानाविधैर्यत्नैः कर्मलोपं प्रचक्रिरे ।

केचिद्भ्रष्टा द्विजस्तत्र मृताः केचित्तदाऽभवन् ॥ ३३ ॥

केचिद्धनं ययुस्तत्र सिंढव्याघ्रादिसङ्कुलम् ।
सन्ध्यादितिर्विडीनास्ते द्विजास्तत्राऽऽभवन् डिल ॥ ३४ ॥

न स्वाडा न स्वधा तत्र न वषट्कार येव य ।
न वर्णाश्रमधर्मश्च दम्भे राजयं प्रकुर्वति ॥ ३५ ॥

वर्णसङ्कररुपा वै प्रजा जाता मडीतले ।
तदा देवगाणाः सर्वे भयभीता बभूविरे ॥ ३६ ॥

कर्मभोगकरा देवा नष्टे कर्मणि शौनक ।
मृतप्राया मृताः सर्वे एव ब्रह्माणामब्रुवन् ॥ ३७ ॥

देवा ङियुः ।
शराणं त्वदृते देव कं याम कमलासन ।
त्वं धाता त्वं विधाता य सर्वेषां प्राणधारकः ॥ ३८ ॥

त्वं गतिः सर्वदेवानां त्वमेव ब्रह्मभावितः ।
अतोऽस्मान् रक्ष देवेश दम्भासुरभयात् परात् ॥ ३९ ॥

कर्मडीनं कृतं तेन त्रैलोक्यं सयरायरम् ।
देवाः कर्मान्नभोक्तारो मडाबुद्धे कृतास्त्वया ॥ ४० ॥

कर्माभावेन जगति मरिष्यामो न संशयः ।
अतस्त्वं सर्वदेवांश्च रक्षस्व प्रपितामह ॥ ४१ ॥

त्ययैव याभयं दत्तं पाविताश्च त्यया वयम् ।
अधुना क्षुधयाऽऽविष्टा मरिष्यामस्त्वदग्रतः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
प्रथम भाऽः वङ्कतुऽयरिते दम्भासुरविजयो नाम द्वियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.४२

१.४३ दम्भासुरदूतसंवादो नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
देवेन्द्राणां वयः कूरं श्रुत्वा यिन्तातुरोऽभवत् ।
यर्तुमुषो विचारं स यकाराऽत्र तु शोभनम् ॥ १ ॥

नावाप देवरक्षार्थं बुद्धिं बुद्धिविशारदः ।
ततश्चिन्तां दुरन्तां वै जगाम कमलासनः ॥ २ ॥
जगाद देवमुभ्यांस्तु भयेन कमलासनः ।
अलं यूयं य सर्वेऽपि प्रार्थयामो गजाननम् ॥ ३ ॥
स वै सर्वविचारज्ञः करिष्यति शुभं मलत् ।
अतस्तत् ध्यानकौशल्यात् ध्यायेम य विनायकम् ॥ ४ ॥
ओकाक्षरविधानेन वऱुतुऽयं यजामहे ।
शरणं सर्वदेवानां भविष्यति न संशयः ॥ ५ ॥
मुद्रल उवाच ।
ब्रह्मणो गिरमाकर्ण्य देवा मुनिगणैः सल ।
पूजयामासुरव्यग्रा वऱुतुऽयं विधानतः ॥ ६ ॥
ब्रह्माऽपि ध्यानसंयुक्तस्तोषयामास विद्मपम् ।
पुरा दृष्टे तथा चित्ते सिद्धिबुद्धियुतं मुने ॥ ७ ॥
गतेषु शतवर्षेषु ब्रह्माऽपश्यथ्य तं दृदि ।
साकारं गुणसंयुक्तं वदन्तं मञ्जुला गिरः ॥ ८ ॥
दृष्ट्वा विस्मितचित्तोऽसौ यावत्पृच्छति तं प्रभुम् ।
(Page पं. १ अ. ४३ पान ६७)
तावत् सोऽपि बडिर्यातः सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ॥ ९ ॥
ब्रह्माणं बोधयामास वऱुतुऽयो मलाबलः ।
सुप्रसन्नतरौ जातस्तपसा ध्यानशालिना ॥ १० ॥
वऱुतुऽय उवाच ।
पश्य मां पुत्रभावेन पितामल गणाधिपम् ।
तव ध्यानात् समुत्पन्नं ध्यानजं प्रवदन्त्यतः ॥ ११ ॥
तपसा पूर्वकाले मां त्वया पुत्रत्वमादरात् ।
याचितं सफलं तथ्य कृतं तव मयाऽधुना ॥ १२ ॥
वयनं वऱुतुऽयस्य श्रुत्वा ब्रह्मा मुदा युतः ।
बडिर्वीक्ष्य गणेशानं सिद्धिबुद्धिविराजितम् ॥ १३ ॥
प्रणनाम स साष्टाङ्ग वऱुतुऽयं गजाननम् ।

छन्दो गत्वा मडाद्वैत्यं सामपूर्वमिदं वचः ।
 उवाच सर्वभावज्ञो भावपूर्व सुरद्विषम् ॥ ४० ॥

छन्द उवाच ।
 ब्रह्मणः पुत्रतां यातं पूर्णं ब्रह्म सनातनम् ।
 सिद्धिबुद्धिपतिं विद्धि मानसं ध्यानयोगतः ॥ ४१ ॥

स अथ मुनिभिर्द्वैरागतः पुरसन्निधौ ।
 मां दूतं प्रेषयामास सामार्थं तव सन्निधौ ॥ ४२ ॥

स्वधर्मे त्वं समातिष्ठ देवाः सन्तु उविर्भुजः ।
 वर्णाश्रमयुता लोकास्तिष्ठन्तु विगतज्वराः ॥ ४३ ॥

छन्दस्य वचनं श्रुत्वा कुपितोऽतितरां मुने ।
 दम्भासुर उवाचाऽथ तमिदं प्रददन्निव ॥ ४४ ॥

दम्भासुर उवाच ।
 किं करोमि समायातो दूतवृषेण मे गृहे ।
 नो येत्वां बन्धयित्वा तु कारागारे क्षिपाम्यहम् ॥ ४५ ॥

छन्द गच्छ मडाभाग वद तं गाणनायकम् ।
 पञ्चमे दिवसे त्वां च योधयामि न संशयः ॥ ४६ ॥

तत छन्दः समायातः सिद्धिबुद्धिपतिं प्रति ।
 कथयामास वृत्तान्तं विस्तरं यथायथम् ॥ ४७ ॥

श्रुत्वा गाणपतिः प्रीतस्तमुवाच मडामतिम् ।
 समीचीनं त्वया तत्र कृतं देवपते यथा ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 प्रथमे भा०ऽः व०ऽतु०ऽऽय०ऽरि०ऽत० दम्भासुरदूतसंवादे नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.४३

१.४४ दम्भासुरविचारो नाम चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।
 देवेन्द्रे प्रस्थिते तत्र गाणेशस्यैव सन्निधौ ।
 दम्भासुरः क्विं विप्रमाह्वयामास सन्निधौ ॥ १ ॥

अऽमऽभूतऽस्वऽरुपऽत्वात् स्वाधीनः सततं मतः ॥ १४ ॥

द्वितीया बुद्धिरुपा य माया तस्य मऽहात्मनः ।

तां शृणुष्व मऽहादैत्य येन त्वं सर्वविदूऽभवेः ॥ १५ ॥

यत्किञ्चिद् दृश्यते सर्वं मनोवाणीमयं जगत् ।

मनोवाणीविहीनं यत् सर्वं बुद्धिमयं भूमौ ॥ १६ ॥

क्षिप्तं मूढं य विक्षिप्तमेकाग्रं य निरोधकम् ।

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं बुद्धिरुपं तदेव य ॥ १७ ॥

पञ्चानां भऽवो भेदा वक्तुं तान् नैव शक्यते ।

अेवमेकाप्यनेकाऽसौ बुद्धिः सर्वत्र दृश्यते ॥ १८ ॥

मोडधारकऽरुपां ता सुभ्रान्तां बुद्धिमादरात् ।

ज्ञानरुपां वृद्धिस्थां तु अऽहमाकारां प्रविद्धि छि ॥ १९ ॥

बुद्धियुक्तानरेणैव परत्रेऽल प्रलभ्यते ।

बुध्या अऽममयो योगो युज्यते ज्ञानिभिः परः ॥ २० ॥

अेतादृशी मऽहाभागा दक्षिणाङ्गधराऽसुर ।

तस्य योगेश्वरस्याऽपि गणेशस्य मऽहात्मनः ॥ २१ ॥

कीडार्थं रचिते माये स्वस्थाङ्गात्तेन दैत्यप ।

अऽमरुपं य तं विद्धि योगेन लभते नरः ॥ २२ ॥

स्वानन्दाप्यं परं अऽम तदेव नगरं मतम् ।

तत्र नित्यं वसति यः सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ॥ २३ ॥

अऽमाराधितं अऽम पुत्रभावार्यमादरात् ।

तदेव गणराजोऽयमागतो अऽमणः सुतः ॥ २४ ॥

मातुः पितुश्च अन्धं य पुत्रौ ढरति यत्त्विति ।

तदर्थं पुत्रभावेन अऽमणा प्रार्थितो विभुः ॥ २५ ॥

धर्मसंरक्षणार्थाय त्वां ढनिष्यति निश्चितम् ।

अतस्त्वं शराणं गच्छ प्रभुमिच्छसि ञ्जितुम् ॥ २६ ॥

मुद्रल उवाच ।

काप्यस्य मुनिभुष्यस्य वचनं अऽमदायकम् ।

वेदान्तसारसम्भूतं श्रुत्वा दम्भ उवाच ढ ॥ २७ ॥

दम्भ उवाच ।

स्वामिन् श्रुतं मया वाक्यं त्वदीयं योगसंयुतम् ।
परं तु संशयं छिन्धि हृदिस्थं कथयामि ते ॥ २८ ॥

येतादृशं परं ब्रह्म गाणेशं येन् मडामुने ।
धर्माधर्मावतस्तस्मात् सम्भूतौ नात्र संशयः ॥ २९ ॥

योगरूपेण सर्वत्र गाणेशस्तिष्ठति प्रभो ।
धर्मस्य रक्षणं सोऽपि किं करोति विकारतः ॥ ३० ॥

अधर्मस्य तथा नाशं किमर्थं प्रकरोति सः ।
येतं संशयजातं मे छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ ३१ ॥

(Page भं. १ अ. ४५ पान १००)

डाव्य उवाच ।

शृणु दम्भ गाणेशस्य येष्टितं सर्वदं परम् ।
येन ते संशयः सर्वो नाशं यास्यति तत्क्षणात् ॥ ३२ ॥

एदं सृष्टं गाणेशेन नानाभेदमयं जगत् ।
तत्र स्वस्वपदे यैव स्थापिता जन्तवोऽभवन् ॥ ३३ ॥

अधर्मस्य च धर्मस्य व्यवस्था तेन सा कृता ।
तत्र लोभन वै धर्ममधर्मो जयते यदा ॥ ३४ ॥

सुराणां वै तदा तेजः क्षीणं भवति सर्वतः ।
असुराणां मडतेजो वर्धते च दिने दिने ॥ ३५ ॥

यदाऽयं गाणाराजस्तु देवानां पक्षवर्धनः ।
असुराणां विनाशाय स्वयं भवति योधतः ॥ ३६ ॥

उत्वा देवगणैः सर्वैरसुराणां बलं मडत् ।
स्वस्थाने स्थापयत्येव धर्मं सर्वप्रयत्नतः ॥ ३७ ॥

धर्मेण सकलं दैत्य ङ्यधर्मस्य बलं उतम् ।
तदा दैत्यादिकानां तु मूलश्छेदो भविष्यति ॥ ३८ ॥

देवानामुदितं तेजो भवेद्यदि मडाद्भुतम् ।
दैत्याय वरदस्तर्हि भवेय्यानेकंरूपवान् ॥ ३९ ॥

असुरैर्वरसंयुक्तैर्धर्म क्षीणो समन्ततः ।
 अधर्मस्य स संस्थां वै यथापूर्वमकल्पयत् ॥ ४० ॥
 अेवं लोभसमायुक्ताः सुरा दैत्या भवन्ति येत् ।
 तदा तेषां विनाशाय गणेशो यत्ततेऽसुर ॥ ४१ ॥
 नास्ति तस्य विचारोऽस्य स्वः परः क्वचिदेव य ।
 क्रीडाार्थं स्वात्मभावेषु स्थापयत्येव वै जनान् ॥ ४२ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 शुक्रस्य वचनं रभ्यं श्रुत्वा दम्भः प्रतापवान् ।
 गणेशं मनसा ध्यायन् संस्थितो नगरे स्वके ॥ ४३ ॥
 अेकान्तेऽसौ मढातेजा विचारं प्रयकार उ ।
 अयं गणेशनामा वै पूर्णं ब्रह्म सनातनम् ॥ ४४ ॥
 तमेव शरणां गच्छन् यशस्वी स भविष्यति ।
 सर्वेषु समरूपेण स्थितोऽयं नात्र संशयः ॥ ४५ ॥
 त्यज्त्वा सिद्धिपतिं सिद्धिमिच्छेद्यो दुर्मतिः परम् ।
 असिद्धिर्भविता तस्य सुदुर्द्भिर्नात्र संशयः ॥ ४६ ॥
 बुद्धेः पतिं गणेशं यस्त्यज्त्वा कुशलमिच्छति ।
 तस्याऽऽकुशलमवं य भविता दृष्टभावतः ॥ ४७ ॥
 सिद्धिबुद्धिविहीनं तु ना किञ्चिद् दृश्यते मया ।
 अतस्तं शरणां यामि सुरासुरसमं विभुम् ॥ ४८ ॥
 षति निश्चितसङ्गुल्पो दम्भः सुष्वाप निर्भयः ।
 गणेशं लृष्टि विन्ध्यस्य भक्तिभावेन भावितम् ॥ ४९ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मढापुराणे
 प्रथमे भा०ऽः व०ऽतु०ऽऽय०ऽरिते दम्भासुरविचारो नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.४४

१.४५ दम्भासुरशान्तिकथनं नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।
 शृणु दक्ष मढाप्राज्ञ मढ् दम्भस्य कौशलम् ।

मनोवाणीविडीनाय योगिभ्यो योगदायिने ।
योगाय योगनाथाय विश्वपाय नमो नमः ॥ १४ ॥

मायाधाराय मायायाश्चालकाय नमो नमः ।
मायाडीनाय सर्वत्र समभावधराय ते ॥ १५ ॥

अव्यक्ताय नमस्तुभ्यं व्यक्तिसूलधराय च ।
निर्मोलाय समोलाय लम्बोदर नमो नमः ॥ १६ ॥

यं स्तोतुं न समर्थाश्च वेदाः साङ्गा मर्षयः ।
योगीन्द्रा ब्रह्मविष्णुवाधास्तं किं स्तौमि परात् परम् ॥ १७ ॥

धृत्युक्त्वा पतितः पृथ्व्यां दम्भो भक्तिसमन्वितः ।
तमुत्थाप्य गण्णाधीश उचिवान् भक्तिभावितः ॥ १८ ॥

गणेश उवाच ।
त्वया दम्भ इतं स्तोत्रं मम सन्तोषवर्धनम् ।
यः पठेत् पाठयेत्तद्वा स सर्वं सुभमाप्नुयात् ॥ १९ ॥

पुत्रपौत्रकलत्रादि धनधान्यप्रदं भवेत् ।
आधिव्याधिहरं चैव सर्वोपद्रवनाशनम् ॥ २० ॥

ऐककालं द्विकालं वा त्रिकालं सततं तथा ।
यः पठेत् स नरोऽत्यन्तं मम प्रीतिकरो भवेत् ॥ २१ ॥

त्वां उन्तुं क्रोधसंयुक्त आगतोऽहं न संशयः ।
अधुना शरणं यातस्ततो हन्मि न निश्चितम् ॥ २२ ॥

वरं वरय मत्तस्त्वं यत्त्वच्छित्ते स्थितं परम् ।
स्तोत्रेणैव भक्तिभावेन सन्तुष्टोऽहं ददामि ते ॥ २३ ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा दम्भो हर्षसमन्वितः ।
उवाच गणपं तत्र भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ २४ ॥

दम्भासुर उवाच ।
यदि देवेश तुष्टोऽसि यदि देयो वरो हि मे ।
अथवां देहि ते भक्तिं तदा नाथ नमोऽस्तु ते ॥ २५ ॥

आज्ञां त्वं ज्ञापय विभो वृत्त्यर्थं मे च साम्प्रतम् ।
स्थानं देहि गण्णाध्यक्ष तत्र स्थास्यामि निश्चलः ॥ २६ ॥

દમ્ભસ્ય વચનં શ્રુત્વા ગણેશસ્તમુવાચ હ ।
 સુપ્રસન્નતયા દક્ષ ભક્તં ગમ્ભીરનિસ્વનઃ ॥ ૨૭ ॥
 સિદ્ધિબુદ્ધિપતિરુવાચ ।
 ભવિતા મયિ ભક્તિસ્તે દૃઢા હ્યવ્યભિચારિણી ।
 તિષ્ઠ સ્થાને સ્વકે ત્વં વૈ દમ્ભ હર્ષસમન્વિતઃ ॥ ૨૮ ॥
 ન ત્વં ન્યૂનોઽસિ મે ક્વાપિ દેવા નૈવાધિકા મતાઃ ।
 સ્વસ્વધર્મે સ્થિતાઃ સર્વે મમ પ્રીતિવિવર્ધનાઃ ॥ ૨૯ ॥
 સ્વધર્મત્યાગદોષેણ કુદ્ધોઽહં નાશયામિ તાન્ ।
 અતસ્ત્વં નિર્ભયો ભૂત્વા ચિરં તિષ્ઠ મહાસુર ॥ ૩૦ ॥
 યત્ર મે સ્મરણં નાસ્તિ કાર્યાદૌ દૈત્યસત્તમ ।
 તત્ર ત્વં દમ્ભભાવેન કાર્યનાશં સદા કુરુ ॥ ૩૧ ॥
 કર્માદૌ પૂજનં યત્ર મમ નાસ્તિ યદાસુર ।
 તદા તદ્બ્રહ્મશભાવેન નિષ્ફલં કુરુ સર્વદા ॥ ૩૨ ॥
 મમ ભક્તિસમાયુક્તા યે નરાઃ સતતં પ્રિયાઃ ।
 તાન્ પાલય પ્રયત્નેન દમ્ભ હીનસ્વભાવતઃ ॥ ૩૩ ॥
 યત્ર મે સ્મરણં નાસ્તિ પૂજનં ચ મહામતે ।
 આદૌ તત્ર ચ તે ભાગઃ કર્મરૂપો મયા કૃતઃ ॥ ૩૪ ॥
 એવમુક્ત્વા સ તં દમ્ભં ગણેશોઽતદર્ધે સ્વયમ્ ।
 દેવાશ્ચ મુનયઃ સર્વે જયેત્યુક્ત્વા યયુસ્તતઃ ॥ ૩૫ ॥
 સ્વસ્વસ્થાનેષુ દીમાસ્તે સ્થિતા ભયવિવર્જિતાઃ ।
 પાતાલવિવરે દૈત્યાઃ સ્થિતા નિર્વ્યાકુલાઃ પ્રભો ॥ ૩૬ ॥
 એવં દમ્ભાસુરં શાન્તં સ ચકાર ગજાનનઃ ।
 બ્રહ્મપુત્રત્વમાપન્નસ્તદધ્યુક્તં મયા પરમ્ ॥ ૩૭ ॥
 ય એતશ્ચુણુયાત્રિત્યં શ્રાવયેદ્ધા સમાહિતઃ ।
 સ દમ્ભભયનિર્મુક્તો યાતિ બ્રહ્મ સનાતનમ્ ॥ ૩૮ ॥
 યં યં ચિન્તયતે કામં તં તં પ્રાપ્નોતિ માનવઃ ।
 સર્વસમ્પત્સમાયુક્તસ્તિષ્ઠેદ્વૈ વિઘ્નવર્જિતઃ ॥ ૩૯ ॥
 અધુના વામનસ્થાપિ કથયામિ સમાસતઃ ।

यरित्रं गणनाथस्य लकृत्या युक्तं मडादुलतम् ॥ ४० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऽे वक्रतुण्डयरिते दम्भासुरशान्तिकथनं नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.४५

१.४६ वामनवरप्रदानं नाम षट्थयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

श्रुत्वा कथां गणेशस्य उर्षश्चेतसि वर्धते ।

अतः कथय सर्वज्ञ यरित्रं वामनस्य यत् ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

कश्यपो मुनिशार्दूलः प्रजापतिसमोऽलवत् ।

अदितिस्तस्य पत्न्यासीत् ज्येष्ठा परमधार्मिका ॥ २ ॥

तस्यां य कश्यपादेवा षन्द्राद्या जज्ञिरे प्रभो ।

तेषां विरुद्भवावेन स्थिता दैत्या मुनेः सुताः ॥ ३ ॥

अलेन वरगर्वेण देवान् उन्तुं समुधताः ।

अलवन् विषशुना ते वै नानारुपेण नाशिताः ॥ ४ ॥

न प्रापुः स्वर्गराज्यं ते सर्वमान्यं यदा तदा ।

काव्यं सकलनीतिज्ञं शरणां प्रथयुः पुनः ॥ ५ ॥

तेषां सर्वं स वृत्तान्तं विदित्वा मुनिपुङ्गवः ।

दैत्यानुवाच सर्वज्ञः काव्यो वेदविदां वरः ॥ ६ ॥

काव्य उवाच ।

अविदानवमुष्या वै शृणुध्वं मे वयो ङितम् ।

यज्ञे देवाः समुत्पन्ना यज्ञाधारास्ततः सुराः ॥ ७ ॥

अतोऽश्वमेधयज्ञैश्च यजध्वं शतसङ्ख्यकैः ।

अलिरिन्द्रो मडाआलुर्भविता नात्र संशयः ॥ ८ ॥

द्वेषभावं य देवानां सदा सञ्छाद्य यत्नतः ।

(Page पं. १ अ. ४६ पान १०३)

तेन स्वर्गलुजो दैत्या यूयं सर्वत्र पूजिताः ॥ ९ ॥

भविष्यथ मडाभागास्तस्मात् कुरुत मद्रयः ।

सर्वे लृष्टाश्च तं तत्र साधु साध्वभ्रुवन् स्थिताः ॥ १० ॥

ततस्ते अविराजं य मुष्यं कृत्वा मडाभलाः ।

त्वरिता अश्वमेधेषु दीक्षितं यङ्कुरादरात् ॥ ११ ॥

अविर्विरोयनाज्जातो विष्णुभक्तिपरायणः ।

अधर्मं न रुचिस्तस्य जायते हि कदाचन ॥ १२ ॥

आदौ त्यक्त्वा गणेशानं विष्णुं स्मृत्वा मडासुरः ।

आद्यं तं यज्ञमारेभे विष्णुभक्ततया भलः ॥ १३ ॥

तस्य येष्टितमाज्ञाय विघ्नः परमदर्षितः ।

उवाच सदसि ज्यादौ पूजितो न गणाधिपः ॥ १४ ॥

भुक्तिमुक्तिप्रदाता यः सर्वसिद्धिकरो विभुः ।

सिद्धिमिच्छन्ति तं त्यक्त्वा तेऽसिद्धाः प्रभवन्ति हि ॥ १५ ॥

विष्णोर्भवेन दैत्यस्य भवेत् सिद्धिश्च कीदृशी ।

भक्षयिष्यामि तत्सर्वं कर्म तेन मपे कृतम् ॥ १६ ॥

धृत्युक्त्वा स स्वयं विघ्न आययौ क्रोधसंयुतः ।

प्रविश्य देवराजस्य लृष्टये संस्थितोऽभवत् ॥ १७ ॥

यज्ञाः सङ्कल्पितास्तस्य विप्रैस्तु शतसङ्ख्यकाः ।

आद्ये यज्ञे समारब्धे छन्दश्चिन्तातुरोऽभवत् ॥ १८ ॥

शतयज्ञप्रभावेण अविरिन्द्रो भविष्यति ।

ततः स शरणं विष्णुं जगाम सुरनायकः ॥ १९ ॥

नत्वा स्तुत्वा मडातेजाः प्रार्थयामास सादरम् ।

विष्णुं देववरं तत्र अलियज्ञविनाशने ॥ २० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विघ्नः कालस्वउपधृक् ।

अलवान् विष्णुमाविश्य संस्थितो लृष्टयेऽभवत् ॥ २१ ॥

अलेः प्रयेष्टितं पूर्णं कथितं वज्रपाणिना ।

तज्ज्ञात्वा सकलं विष्णुरिन्द्रं प्रोवाच सत्वरम् ॥ २२ ॥

विष्णुरुवाच ।

अदित्या कश्यपेनापि तपस्तपं सुदारुणम् ।

शतवर्षं मर्द्यं य तस्मिन् काले सुराधिप ॥ २३ ॥
 तयोर्लं प्रसन्नात्मा वरदश्च पुराऽभवम् ।
 ताभ्यां त्वं पुत्रतां याहि याचितं सर्वभावतः ॥ २४ ॥
 ओमित्युक्तं मया तत्र तं वरं सकलं प्रभो ।
 अधुनाऽऽं कश्चिन्नामि भलेर्यज्ञस्य नाशने ॥ २५ ॥
 विस्मृता विष्णुनाऽत्यन्तं भलेर्भक्तिर्मडाद्भता ।
 स भलेनिग्राहार्थं य स्वयमवोधतोऽभवत् ॥ २६ ॥
 स विष्णुः कश्यपाज्जातो ज्यदित्यां वामनः प्रभुः ।
 भलेर्भवं निरीक्ष्यैव न शशाक प्रयावितुम् ॥ २७ ॥
 मनसि क्षुभितो विष्णुः कश्यपं पितरं तदा ।
 पप्रच्छ भलिनाशाय वधोपायं मडामुने ॥ २८ ॥
 षडक्षरं मडामन्त्रं वऽतुऽयस्य तं ददौ ।
 ततोऽसौ य विदुर्भेषु गत्वा तपसि संस्थितः ॥ २९ ॥
 दशवर्षं मडोग्रं स तपस्तेपे सुदारुणम् ।
 निराहारतया दक्ष गणेशं वृद्धिं चिन्तयन् ॥ ३० ॥
 उग्रोऽपि तपसा तस्य प्रत्यक्षः सिंहावाहनः ।
 षडक्षरप्रभावोऽपि तं ययौ भक्तवत्सलः ॥ ३१ ॥
 यतुर्बाहुधरः पूर्णः सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ।
 अकन्दन्तो गजाकारमुभः पाशाङ्कुशादिभृक् ॥ ३२ ॥
 सिन्धूरारुणद्विजं शूर्पकण्ठीं मडोदरः ।
 कोटिसूर्यसमानेन तेजसा सुविराजितः ॥ ३३ ॥
 तं दृष्ट्वा सडसोत्थाय वामनः प्रार्णनाम सः ।
 भं १ अ ४३ पान १०४
 अद्भुतजलिपुटो भूत्वा स्तोतुं समुपयङ्गमे ॥ ३४ ॥
 वामन उवाच ।
 नमो विद्मपते तुभ्यं भक्तविद्मविनाशिने ।
 अमक्तविद्मदात्रे य गणेशाय नमो नमः ॥ ३५ ॥
 वऽतुऽयस्य सर्वेश पालकाय नमो नमः ।

नानारूपधरायैव सर्वान्तर्यामिणो नमः ॥ ३६ ॥
सर्वं यरायरं स्वामिस्त्वदाज्ञा वशवर्ति य ।
विभूतिभिर्महाराज कुरुषे सर्वमञ्जसा ॥ ३७ ॥
ब्रह्मा प्रजापतीनां त्वं यज्ञानां विष्णुरेव य ।
ईश्वराणां स्वयं शम्भुर्देवानां त्वं पुरन्दरः ॥ ३८ ॥
प्रकाशानां रविस्त्वं य यन्द्रोऽन्नेषु गाणाधिप ।
यमो यमवतां त्वं वै वरुणो यादसां प्रभो ॥ ३९ ॥
वायुर्बलवतां त्वं य निधीनां धनपः स्वयम् ।
अग्निर्वै दाडकानां त्वं रक्षसां निरृतिः स्वयम् ॥ ४० ॥
नागानां शेषरूपोऽसि योगिनां शुक्र एव य ।
कुमाराणां त्वं य सनत्कुमारोऽसि न संशयः ॥ ४१ ॥
गुहः सेनापतीनां त्वं मृगाणां सिंहवेषभृत् ।
एवं नानास्वरूपैस्त्वं जगद्रक्षाणतत्परः ॥ ४२ ॥
त्वां स्तोतुं कः समर्थः स्याद्योगरूपं सनातनम् ।
वेदाः शेषश्च वेधा य शक्ता न स्तवनेऽभवन् ॥ ४३ ॥
तत्र मन्दमतिः क्वाळं पारं गन्तुं तव स्तुतेः ।
तथापि य यथाबुद्धि संस्तुतोऽसि य विद्वप ॥ ४४ ॥
तव दर्शनमात्रेण कृतकृत्योऽस्मि साम्प्रतम् ।
धन्यं जन्म मदीयं वै येन दृष्टो गजाननः ॥ ४५ ॥
धन्यौ माता पिता मेऽद्य स्थलं धन्यं तपोऽपि य ।
षडक्षरश्च मन्त्रोऽयं धन्यो येन त्वमागतः ॥ ४६ ॥
एवमुक्त्वा ननर्ताऽसौ भक्तिभावापशिष्युतः ।
रोमाञ्चितशरीरोऽभूदानन्दाश्रु सृजन्मुहुः ॥ ४७ ॥
देहभावं परित्यज्य वामनो षर्षसंयुतः ।
तदेकनिष्ठतां प्राप्नो मडाभागः प्रजापते ॥ ४८ ॥
तं तादृशं गणाधीशो दृष्ट्वा प्रेमपरिप्लुतम् ।
जगाद परमात्माऽसौ वामनं भक्तवत्सलः ॥ ४९ ॥

गाणेश उवाच ।

शृणु वामन मे वाक्यं वरं वृणु हृदीप्सितम् ।

तव भक्त्या तपोयुक्त्या स्तुत्या वै तुष्टिमागतः ॥ ५० ॥

दास्यामि सकलं तुभ्यं यद्यपि स्यात् सुदुष्करम् ।

धन्योऽसि बालभावेऽपि भक्तिस्ते मे परापदि ॥ ५१ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वदं प्रभविष्यति ।

यः पठेच्छ्रावयेद्वापि तस्य सिद्धिर्भविष्यति ॥ ५२ ॥

यं यं चिन्तयते कामं तं तं दास्यामि दुर्लभम् ।

अन्ते मोक्षं मडाविष्णो स्वानन्दे प्रददाम्यहम् ॥ ५३ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा वङ्कतुण्डस्य शोभनम् ।

वामनः प्रएतौ भूत्वा तं जगद् गजाननम् ॥ ५४ ॥

प्रसन्नो यदि देवेश देहि भक्तिं दृढां च ते ।

बलिं देवरिपुं दुष्टे मत्साध्यं कुरु दैत्यपम् ॥ ५५ ॥

यदाढं त्वां स्मरिष्यामि तदात्मानं प्रदर्शय ।

यथा न मां भवेद्भिन्नो वरं देहि गजानन ॥ ५६ ॥

तथेति तमथोक्त्वाऽसौ गाणेशोऽतर्द्धे स्वयम् ।

(Page पं. १ अ. ४७ पान १०५)

वामनस्तत्र देवेशं स्थापयामास उर्ध्वतः ॥ ५७ ॥

अदोषाभ्यं मडाक्षेत्रं विदर्भे स्थानमुत्तमम् ।

वङ्कतुण्डस्य सम्भूतं नराणां सर्वसिद्धिदम् ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भा०ऽः वङ्कतुण्डयरिते वामनवरप्रदानं नाम षट्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ १.४६

१.४७ वामनयरितं नाम सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

वरं लब्ध्वा स सम्भूज्य वङ्कतुण्डं च वामनः ।

कश्यपं प्रएतौ भूत्वा ययौ यज्ञं बलेरपि ॥ १ ॥

भविर्वाय ।

नमस्ते विघ्नराजाय भक्तानां विघ्नहारिणे ।

अभक्तानां विशेषेण विघ्नकर्त्रे नमो नमः ॥ १६ ॥

सर्वाकाराय देवाय गम्यागम्यस्वरूपिणे ।

स्वानन्दपतये तुभ्यं हेरम्भाय नमो नमः ॥ १७ ॥

नमो ब्रह्मपते तुभ्यं गाणाध्यक्षाय ते नमः ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नमो विश्वम्भराय ते ॥ १८ ॥

अपाराय नमस्तुभ्यं नानामायाश्रयाय च ।

(Page पं. १ अ. ४७ पान १०६)

मायामोहदरायैव गणेशाय नमो नमः ॥ १९ ॥

सर्वान्तर्यामिणे तुभ्यं चिन्तामणिसुत्रुपिणे ।

सततं ब्रह्मभूताय नमस्ते जगदाद्ये ॥ २० ॥

अन्ते मध्ये च सर्वत्र संस्थिताय नमो नमः ।

आदिमध्यान्तलीनाय सिंहालाय ते नमः ॥ २१ ॥

अपराधानसङ्ख्यातान् मदीयान् जगदीश्वर ।

क्षन्त्वा पाहि गाणाधीश पतन्तं नरके च माम् ॥ २२ ॥

त्वन्मायामोहयोगेन मोहितोऽहं न संशयः ।

तेन मत्सरभावेन त्वां त्यक्त्वा विषणुमाश्रितः ॥ २३ ॥

सकलं विघ्नसंयुक्तं जगदेतख्यरायरम् ।

शिवविष्ववादिभिः सार्धं तव मायाविमोहितम् ॥ २४ ॥

यदि त्वां शरणं द्रुष्टे शिवविष्ववादयः प्रभो ।

गच्छन्ति मोहलीना वै निर्विघ्नास्ते भवन्ति च ॥ २५ ॥

अन्यथा ब्रह्मरुपास्ते पदलीना भवन्ति च ।

अतस्त्वं सर्वदेवानां धारको नात्र संशयः ॥ २६ ॥

सत्तारुपा म्हाविघ्नास्तेषां स्वामी भवान् मतः ।

सर्वेषां स्थापकाश्चैव तथोत्थापनकारकाः ॥ २७ ॥

अधुना त्वत्प्रसादेन मया बुद्धं गजानन ।

अतस्त्वां शरणं यातो दीनोऽनाथश्च साम्प्रतम् ॥ २८ ॥

रक्ष रक्ष गण्णाध्याक्ष नरकान्मां दयानिधे ।

त्वत्स्मृत्या यैव भवति जनः सर्वार्थसिद्धिभाङ् ॥ २९ ॥

अेवं नानाविधैः स्तोत्रैस्तुष्टाव दनुजेश्वरः ।

तदैवाकाशशं वाणीं शुश्राव परमाद्भुताम् ॥ ३० ॥

मा भयं कुरु दैत्येन्द्र रक्षामि शरणागतम् ।

नरकात्ते भयं नास्ति मत्स्मृतेः करणात् कदा ॥ ३१ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं नरकस्य हरं भवेत् ।

यः पठेच्छ्रावयेद्वापि नरकात्तस्य नोभयम् ॥ ३२ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं प्रभविष्यति ।

मद्भक्तिवर्धनं यैव भवे भवति निश्चितम् ॥ ३३ ॥

श्रुत्वाऽऽकाशभवां वाणीं बलिर्दृष्टो बभूव ह ।

तमेव गणपं चित्ते ध्यायंस्तत्रैव संस्थितः ॥ ३४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे विद्मो विष्णुं तत्याज वै यतः ।

ततो बुद्धिप्रकाशश्च विष्णोर्जातस्तु तत्क्षणात् ॥ ३५ ॥

वामनो मनसा तत्र ध्यायति स्म प्रजापते ।

मम भक्तो बलिः पूर्वास्तस्य प्राप्तं भद्रं भयम् ॥ ३६ ॥

विप्रस्य ऋणमुग्रं यत्तेनायं नारकी भवेत् ।

अहो मयातिमूर्खेण मम भक्तः प्रपीडितः ॥ ३७ ॥

वेदबाह्यं कृतं कर्म बलिना मत्सरात् ममे ।

न पूजितो गण्णाध्यक्षः कृलडीनोऽभवत्ततः ॥ ३८ ॥

अधुना भक्तरक्षार्थं किं करोमि विचारतः ।

गणेशं शरणं यामि ततः सौभ्यं भविष्यति ॥ ३९ ॥

अेवं विचार्य देवेशो गणेशं लृष्टि सोऽस्मरत् ।

स्मृतिमात्रेण तस्याऽग्रे प्रकटोऽभूद्गजाननः ॥ ४० ॥

तं दृष्ट्वा प्रणनामादौ पूजयामास भक्तिः ।

सर्वे देवगणास्तत्र मुनयस्तमपूजयन् ॥ ४१ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र बलिः प्रोवाय वामनम् ।
गाणेशदशनैव प्रामबुद्धिर्महायशाः ॥ ४२ ॥

बलिरुवाच ।
ब्रह्मन् देहि तृतीयं ते पादं शिरसि याशु मे ।
देहोऽयं दानरूपेण मया दत्तो न संशयः ॥ ४३ ॥

तश्छुत्वा उर्षितो विष्णुस्तथेति स यकार उ ।
(Page पं. १ अ. ४७ पान १०७)

ब्राह्मणस्यार्णनिर्मुक्तं भक्तं कृत्वा य संस्थितः ॥ ४४ ॥

ततस्तं मुनिभिर्द्वैः सखितोऽसौ जनार्दनः ।
तुष्टाव प्राग्जलिं बध्वा गाणेशं सर्वसिद्धिदम् ॥ ४५ ॥

वामन उवाच ।
नमस्ते गाणनाथाय सर्वेषां पतये नमः ।
नानागणविभक्ताय जगत्कर्त्रे नमोऽस्तु ते ॥ ४६ ॥

विद्वानां पतये तुभ्यं नमश्चन्द्रार्धधारिणे ।
त्रिनेत्राय नमस्तुभ्यं भक्तसंरक्षकाय च ॥ ४७ ॥

अमेयमायया देव तवेदं रचितं जगत् ।
तव मायाविमोडेन मोहितान् रक्ष विघ्नप ॥ ४८ ॥

तव मायाप्रभावं य को जानाति गजानन ।
वयं योगिगणान्श्चान्ये न तं वेत्तुं क्षमाः कदा ॥ ४९ ॥

अतोऽपराधं जातं मे क्षन्तुमर्हसि मानद ।
तव भक्ता वयं नाथ देवदेव नमोऽस्तु ते ॥ ५० ॥

बलिस्त्वयं मदीयश्च भक्तः परमभाविकः ।
मश्नेष्टत्वेन देवेश जातोऽसौ मत्सरान्वितः ॥ ५१ ॥

तेन वेदविरुद्धं य कृतं कर्म मडाद्भुतम् ।
त्वां विना यज्ञभारेणे कृलडीनोऽभवत्कतुः ॥ ५२ ॥

अधुना मुनिभिर्द्वैः सखितोऽहं गजानन ।
प्रार्थयामि तदर्थं त्वां सकलं कुरु दानवम् ॥ ५३ ॥

त्वं विनायकनामाऽसि त्वया यत्कृतमादरात् ।

તદેવ માન્યતાં યાતિ વેદાદિષુ ન સંશયઃ ॥ ૫૪ ॥
 વયં નાયકસંયુક્તા વેદબાહ્યં યદા પ્રભો ।
 કુર્મશ્ચેદ્વૈ પદભ્રષ્ટાઃ કિચન્તે ચ ત્વયા તદા ॥ ૫૫ ॥
 યજ્ઞસ્ય ફલસંયુક્તમતો ભક્તં કુરુ પ્રભો ।
 ઇત્યુક્ત્વા પાદયોસ્તસ્ય પપાત ગણપસ્ય સઃ ॥ ૫૬ ॥
 તમુત્થાપ્ય ગણાધીશો જગાદ વચનં હરિમ્ ।
 કિં કરોમિ પુરા ચૈવં વરદોડહં બભૂવ તે ॥ ૫૭ ॥
 ત્વદીયહસ્તતો દૈત્યં નરકે પાતયામ્યહમ્ ।
 ઇતિ ક્રોધસમાવિષ્ટોડધુના સ્મરતિ માં ખલઃ ॥ ૫૮ ॥
 કાયેન મનસા વાચા દૈત્યો માં શરણં ગતઃ ।
 ત્વં ચ પ્રાર્થયસે વિષ્ણો વાઞ્છિતં ચ કરોમિ તે ॥ ૫૯ ॥
 અધુના માં પુરસ્કૃત્ય એતં યજ્ઞં સમાપય ।
 તેનાડયં સકલાનાં ચ યજ્ઞાનાં ફલમશ્રુતે ॥ ૬૦ ॥
 અપરાધસ્ય માહાત્મ્યં કિઞ્ચિત્પશ્યતુ કેશવ ।
 ઇન્દ્રે નિવૃત્તેસ્મિન્નેષ ઇન્દ્રઃ પશ્ચાદ્ ભવિષ્યતિ ॥ ૬૧ ॥
 પાતાલે સ્થાપયસ્વૈનં નાત્ર કાર્યા વિચારણા ।
 અધુના ફલહીનત્વં જનાર્દન કૃતં મયા ॥ ૬૨ ॥
 ગણેશવચનં શ્રુત્વા સર્વે હર્ષસમન્વિતાઃ ।
 સાધુ સાધુ મહારાજ ગજાનન કૃતં ત્વયા ॥ ૬૩ ॥
 ઇત્યુક્તસ્તં પુરસ્કૃત્ય યજ્ઞં ચક્રે બલિસ્તતઃ ।
 અન્તિમં ભાવયુક્તઃ સન્ કૃતફલ્યોડભવદયા ॥ ૬૪ ॥
 ગણેશોડતર્દધે તત્ર દેવાઃ સ્વં સ્વં પદં યયુઃ ।
 એવં વામનમાહાત્મ્યં કથિતં તે પ્રજાપતે ॥ ૬૫ ॥
 યઃશ્ુણોતિ નરો ભક્ત્યા વાઞ્છિતં લભતે ધ્રુવમ્ ।
 શ્રાવયેચ્છુણુયાદ્ધા યસ્તસ્ય સર્વં ન દુર્લભમ્ ॥ ૬૬ ॥
 ॥ ઠં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
 પ્રથમે ખાણ્ડે વક્રતુણ્ડચરિતે વામનચરિતં નામ સમચત્વારિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૪૭
 (Page ખં. ૧ અ. ૪૮ પાન ૧૦૮)

१.४८ ऋथीऽगृऽस्थाऽमवर्णनं नाम अष्टयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनऽ उवाच ।

त्वया प्रऽकथितं सूत वऽतुऽस्य धीमता ।

मत्सरासुरनाशाऽप्यं यरित्रं सर्वसिद्धिदम् ॥ १ ॥

स स्थितः कुत्र तत् क्षेत्रस्थानं ब्रूहि मऽत्मनः ।

आदौ तस्यावतारस्य तिथिमुत्सववर्षिनीम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

प्राथीदिगन्तरांस्थाने स्थापितोऽसौ मऽर्षिभिः ।

देवैश्च गणसंयुक्तैर्मऽलोत्सवपरायणैः ॥ ३ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्या वै प्रऽकटोऽमूत्स देवराट् ।

वऽतुऽस्यः प्रसन्नात्मा सा तिथिः परमा मता ॥ ४ ॥

मध्याह्नसमये तस्य पूजनं सुभऽदायकम् ।

अपारसिद्धिदं प्रोक्तमाधन्ते स्वल्पसिद्धिदम् ॥ ५ ॥

द्वीपे द्वीपे च भाऽऽऽषु स्वस्वपूर्वदिगन्तरे ।

प्रतिमा वऽतुऽस्य स्थापिता मुनिभिःपुरा ॥ ६ ॥

तत्र क्षेत्रं समाख्यातं दशयोजनमात्रकम् ।

यतुरस्रं मऽपुण्यं बुक्तिमुक्तिप्रदं परम् ॥ ७ ॥

मध्ये स संस्थितो देवो वऽतुऽस्यो गणेश्वरः ।

वामाऽङ्गे सिद्धिराधा सा बुद्धिर्वे दक्षिणाऽङ्गुळे ॥ ८ ॥

सम्भुजे सिंऽडुपं च वाऽनं तस्य शोभनम् ।

अष्टदिक्षु स्थितास्तस्य सिद्धयोऽष्टौ च शौनऽ ॥ ९ ॥

गणा अष्टौ तथा ज्ञेयाश्चतुर्दिक्षु कमेण ते ।

शिवो विष्णु रविः शक्तिर्भक्तियुक्ताः स्थिता षमे ॥ १० ॥

ब्रह्माधा देवताः सर्वास्तत्पश्चात् पूर्वतः स्थिताः ।

गऽगाधाः सरितः सर्वा दक्षिणे संस्थिताः प्रभो ॥ ११ ॥

क्षेत्राणि काशिकादीनि पश्चिमे संस्थितानि च ।

वसिष्ठाद्या मुनिश्रेष्ठाः संस्थितास्तत्र योत्तरे ॥ १२ ॥
 शेषाद्या नागभूपाश्च गन्धर्वाः पर्वतास्तथा ।
 सिद्धा अप्सरसश्चैव विद्याधराः किन्नरा गणाः ॥ १३ ॥
 नानाजातिषु ये श्रेष्ठा अबलंस्तत्र संस्थिताः ।
 न वक्तुं शक्यते स्वामिन् मया वर्षशतैरपि ॥ १४ ॥
 सेवार्थं वऽऽतुऽऽस्य लालसाधारिणः प्रभोः ।
 वृष्टाः प्रमुद्दितास्तत्र परस्परछिते रताः ॥ १५ ॥
 वऽऽतुऽऽयऽरित्राणि कथयन्ति परस्परम् ।
 वृष्टरोमाण्येवं ते भवन्तो भावतः पुनः ॥ १६ ॥
 समुद्रे स्नानकर्तारस्तत्र तीर्थानि यच्छिरे ।
 स्वस्वनाम्नाङ्घ्रिताभ्येव स्वल्पदेलधरा मुने ॥ १७ ॥
 गणेशतीर्थं तत्रैव वऽऽतुऽऽस्य उर्षदम् ।
 कृतकृत्या भवन्त्यत्र स्नानमात्रेण जन्तवः ॥ १८ ॥
 यात्रामात्रेण तत्रैव जन ईप्सितमाप्नुयात् ।
 क्षेत्रे मरणातो जन्तुर्ब्रह्मभूतश्च जायते ॥ १९ ॥
 दूरे स्थित्वा नरो यस्तु स्मरणं प्रकरोति येत् ।
 तस्यापि शुक्लगत्या सा मुक्तिर्भवति शाम्भती ॥ २० ॥
 वऽऽतुऽऽस्य ये भक्ता यत्र कुत्र स्थिता मुने ।
 ब्रह्मभूता न सन्देहः पावना दर्शानात्रणाम् ॥ २१ ॥
 सङ्क्षेपेण मया तस्य स्थानं ते कथितं मुने ।
 विस्तरेण न शेषोऽपि ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ २२ ॥
 वेदाः सस्मृतयः सर्वे स्कन्धो योगिन्येव य ।
 अयुतायुतवर्षैस्ते कथितुं न क्षमाः कदा ॥ २३ ॥
 मुद्गलेन यथा प्रोक्तं दक्षाग्रे तन्मया तथा ।
 कथितं भावयुक्तेन किमन्यच्छ्रीतुमिच्छसि ॥ २४ ॥
 शौनक उवाच ।
 सूत सूत मडाभाग धन्यं क्षेत्रसमुद्भवम् ।
 माडात्त्र्यं श्रुतमस्माभिर्ब्रह्मसायुज्यदायकम् ॥ २५ ॥

श्यामकर्णयुताश्वानां सलस्रं देलि मे मुने ॥ ३७ ॥

शुलुं गाल्यं मया यैवं निश्रयः प्राकुतो मुने ।

अतस्त्वां प्रार्थये विप्र पश्चात्कन्यां ददामि ते ॥ ३८ ॥

श्रुत्वा मुनिर्गतः सधो वरुणस्य गृलं प्रति ।

गृलीत्वाऱश्वसलस्रं य तस्मात्तं प्रययौ ददौ ॥ ३९ ॥

राजा कन्यां ददौ तस्मै ढार्गवाय मलात्मने ।

विधिवदुभयढीतः स तां प्रगृह्य यथौ वनम् ॥ ४० ॥

राजपत्नी सुतां प्राल त्वदीयं ढाग्यढीदृशम् ।

अस्माढिः किं प्रकर्तव्यं वनवासं सुते कुरु ॥ ४१ ॥

विलप्य द्रव्यवस्त्रादीन् दत्वा पुत्रीकरे तदा ।

स्वगेलं सा जगामापि वने प्रस्थाप्य तां मुने ॥ ४२ ॥

राजपुत्री मलाढागा ऋथीकं प्राप्य संस्थिता ।

सेवाढनलसत्वेन कृत्वा तदुढकृत्तत्परा ॥ ४३ ॥

तां दृष्ट्वा शीलसंयुक्तां प्रसन्नो मुनिसत्तमः ।

तदर्थं तपसा स्वेन निर्भमे नगरं वने ॥ ४४ ॥

यातुर्वर्णसमायुक्तं लेमरत्नविढूषितम् ।

दासीदासादिसंयुक्तां नानाविढवदं परम् ॥ ४५ ॥

स्वयं तपःप्रढावेशेन यौवनं रुपमादधे ।

रेमे तथा यथान्यायं देवेन्द्रेण सढः प्रढो ॥ ४६ ॥

निःस्पृहो ढोगरागेषु दृष्ट्वा स्त्रीसुढमल्यकम् ।

ढानसे धारयाढास व्यर्थं पत्नीढवं सुढम् ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्ढौद्रले मलापुराणे

प्रथमे भाऱे वऱुतुऱऱरिते ऋथीकगृलस्थाश्रमवर्णनं नाम अष्टयत्वारिशोऱध्यायः ॥ १.४८

(Page ढं. १ अ. ४९ पान ११०)

१.४९ याज्ञवल्क्यविश्वाढित्रसढागढोनाढैऱो नपञ्चाशत्तढोऱध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ढुद्रल ँवाय ।

अेकदा राजपत्नी सा वनं शोकसमाकुला ।
 आययौ दर्शनार्थं तां पुत्रीं वस्त्रधनान्विता ॥ १ ॥
 ऋथीकस्याश्रमं तत्र न ददर्श रथे स्थिता ।
 नगरं डेमशोभाढ्यं दृष्ट्वा सा विस्मिताऽभवत् ॥ २ ॥
 कस्येदं नगरं दिव्यं देवैर्वा निर्मितं भवेत् ।
 क्व गतो मुनिशार्दूलो जामाता मे स भार्गवः ॥ ३ ॥
 अेवं शोकसमायुक्ता विचारमकरोद् लुटि ।
 ददर्श पुरुषं कञ्चित् पप्रच्छ भयातुरा ॥ ४ ॥
 कस्येदं नगरं ब्रूहि स जगाद य तां मुने ।
 ऋथीकस्य पुरं देवि वयं तस्य प्रमार्जकाः ॥ ५ ॥
 पुनस्तं विस्मिता राज्ञी जगाद वद साम्प्रतम् ।
 ऋषिपत्नी य मे पुत्रीमागतां जननीं पुरे ॥ ६ ॥
 तथेति पुरुषो गत्वा कथयामास तां ततः ।
 सा स्वमातरमागम्य निनाय स्वगृहं पुरे ॥ ७ ॥
 जामातरं श्रिया युक्तं दृष्ट्वा विस्मितमानसा ।
 उवाच स्वसुतां राज्ञी पुत्रार्थं भावसंयुता ॥ ८ ॥
 मम पुत्रार्थमेवं य तव पुत्रार्थमादरात् ।
 यायस्व स्वामिनं पुत्रि समर्थं मुनिपुङ्गवम् ॥ ९ ॥
 ऋषिपत्नी पतिं तत्र याययामास तत्तथा ।
 द्वौ यद्गुह्यं कुण्डे स यकार सुतलिप्सया ॥ १० ॥
 द्विविधं स पुरोडाशं ब्रह्मक्षत्रप्रकाशकम् ।
 अतुलं तेज आवाह्य ददौ पत्नीकरे मुनिः ॥ ११ ॥
 जगाद तां मुनिश्रेष्ठो भक्षितव्यस्त्वया ह्ययम् ।
 तव मात्रा तथाऽन्यो वै भक्षितव्यः शुचिस्मिते ॥ १२ ॥
 तदा पुत्रसमायुक्ते युवां डिल भविष्यथः ।
 अेवमुक्त्वा मुनिस्तीर्थे माध्याह्नार्थं ययौ डिल ॥ १३ ॥
 पुत्र्या मात्रे स वृत्तान्तः कथितः साऽब्रवीत् सुताम् ।
 त्वदीयो भक्षितव्यो मे मदीयं त्वं प्रभुङ्क्ष्व वै ॥ १४ ॥

तथा पुत्र्या कृतं सर्वं गता माता स्वमालयम् ।
 राक्षी गर्भवती जाता ब्राह्मणी च प्रजापते ॥ १५ ॥
 अेकदा मुनिना दृष्टा स्त्र्युग्रतेजोधरा बभौ ।
 उवाच भार्गवः पत्नी किं कृतः क्षात्र आदरः ॥ १६ ॥
 सोवाच भयभीता तं व्यतिक्रमममुं यरोः ।
 तामुवाच मुनिस्तत्र विस्मितो मानसेऽभवत् ॥ १७ ॥
 तव भ्राता तपस्वी च भविष्यति न संशयः ।
 तव पुत्रो धनुर्धारी दारुणः प्रभविष्यति ॥ १८ ॥
 सोवाच स्वामिनं भीता द्विजं पुत्रं तु मे प्रभो ।
 देहि नोयेज्जुवघातं करिष्यामि न संशयः ॥ १९ ॥
 ततो मुनिः स्वयं प्राह पुत्रपुत्रो भवेत्तथा ।
 गर्भं विज्ञाय विष्णुं वै तपसा स तथाऽकरोत् ॥ २० ॥
 ततस्तस्याऽभवत्पुत्रो जमदग्निर्मंडातपाः ।
 तस्य पुत्रत्वमापेदे रामः शस्त्रभृतांवरः ॥ २१ ॥
 नवमे गाधिपत्नी सा मासे पुत्रं तपोनिधिम् ।
 विश्वामित्रं मंडाभागं सुषुवे प्रेमविह्वला ॥ २२ ॥
 स तु यौवनमापन्नं संस्थाप्य वनमादरात् ।
 गाधिर्यथौ स्वराज्ये च तपसे कृतनिश्चयः ॥ २३ ॥
 तद्राज्यमकरोत् सर्वं विश्वामित्रः प्रतापवान् ।
 अेकदा मृगयार्थं वै वनेषु प्रजगाम ॥ २४ ॥
 मृगयित्वा मृगान् राजा क्षुधितस्तृषितोऽभवत् ।
 भ्रमन् सभायथौ सोऽपि वसिष्ठाश्रममुत्तमम् ॥ २५ ॥
 प्रविश्य तत्र तं राजा ननाम भक्तिसंयुतः ।
 (Page पं. १ अ. ४९ पान १११)
 ससैन्यो भोजितस्तेन कामधेनुभवेन सः ॥ २६ ॥
 भुक्त्वा तं प्रार्थयामास नन्दिनीं देहि मे मुने ।
 विश्वामित्रस्ततस्तस्मै न ददौ तां मंडामुनिः ॥ २७ ॥

ततो राजा भवान्नेतुं दूतानां प्रापयत् भवः ।
 धेन्वा ते नाशिताः सर्वे ततः स्वयम्प्रापयथौ ॥ २८ ॥
 कशाघातैश्च तां धेनुं ताऽयामासुराग्रहात् ।
 केचित्ततो मडत्सैन्यं निर्ममे तत्र धेनुका ॥ २९ ॥
 ततो युद्धमभूद्धोरं सैन्ययोरुभयोर्मडत् ।
 नष्टं सैन्यं य सम्पूर्णा विश्वामित्रस्य तत्क्षणात् ॥ ३० ॥
 सोऽपि भग्नो गृहं गत्वा राज्यं न्यस्य यथौ वनम् ।
 प्रधानेषु तपस्तेपे शङ्करस्य मडात्मनः ॥ ३१ ॥
 शतवर्षेषु पूर्वेषु प्रसन्नश्च ददौ शिवः ।
 अस्त्रविधां सुसम्पूर्णां तां प्राप्य स्वगृहं यथौ ॥ ३२ ॥
 पुनर्वसिष्ठमागम्य शस्त्रास्त्रैर्भलसंयुतः ।
 विश्वामित्रो ममाहंसावग्न्यस्त्रेण तदाश्रमम् ॥ ३३ ॥
 वसिष्ठस्तं ततस्तत्र योधयाभास शौनक ।
 ब्रह्मदण्डधरः श्रीमान् सर्वास्त्राणि व्यमर्दयत् ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मदण्डेन तस्यापि कृतस्तेन पराजयः ।
 विश्वामित्रः पलायिष्ट भयभीतः समन्ततः ॥ ३५ ॥
 ततः सुसान्त्वितो विप्रो वसिष्ठो ब्राह्मणैस्तदा ।
 स्वाश्रमं प्रविवेशाथ विश्वामित्रो गृहं यथौ ॥ ३६ ॥
 अहो ब्राह्मं भवं दीप्तं क्षात्रं तुच्छं विशेषतः ।
 ब्रह्मदण्डेन सर्वाणि ममास्त्राणि हतानि य ॥ ३७ ॥
 अवेवं स निश्चयं कृत्वा राज्यं त्यक्त्वा यथौ वनम् ।
 ब्राह्मणत्वात्प्रसिद्धयर्थं तताप परमं तपः ॥ ३८ ॥
 गायत्रीमन्त्रजाप्येन पुरश्चरणमार्गतः ।
 निराहारेण राजर्षिस्तापयामास विष्टपम् ॥ ३९ ॥
 अवेवं दशसहस्राणि वर्षाणि जपतो ययुः ।
 ततो जगाद तं ब्रह्मा वरं ब्रूहि मडामते ॥ ४० ॥
 स वप्रे ब्राह्मणत्वं मे देहि देव नमोऽस्तु ते ।
 तदा ब्रह्मा पुनः प्राह तपस्वेति य गाधिजम् ॥ ४१ ॥

दशवारं विधौ तत्र समागत्य य तं मुनिम् ।
अन्यं वरं ददामे स न जग्राह स बुद्धिमान् ॥ ४२ ॥

तपःप्रभावतस्तस्य व्याप्तमासीद्दिगन्तरम् ।
देवाद्या अभवन्सर्वे तदाज्ञावशवर्तिनः ॥ ४३ ॥

स्वप्रतापेन राजर्षिर्ब्राह्मणान् प्राह गाधिजः ।
अहं ब्रह्मर्षिभुज्यो वै जातस्तु तपसो बलात् ॥ ४४ ॥

भयभीताश्च ते सर्वे तथेत्यूयुः प्रणम्य तम् ।
वसिष्ठो मुनिवर्यः स तं राजर्षिं जगाद ह ॥ ४५ ॥

विश्वामित्रः सङ्क्षुभितो वसिष्ठलननाय य ।
नानायत्नांश्चकारापि न ममार मडामुनिः ॥ ४६ ॥

ततोऽतिदुःषितो भूत्वा संस्थितः स्वाश्रमे मुनिः ।
विश्वामित्रो मडाभागस्तपस्तेजोविराजितः ॥ ४७ ॥

तमाययौ मडातेजा याज्ञवल्क्यः प्रतापवान् ।
ब्रह्मणोऽगसमुत्पन्नः साक्षाद्योगीश्वरो मडान् ॥ ४८ ॥

तं ननाम यथान्यायं पूजयामास लङ्कितैः ।
विश्वामित्रो मडातेजा उवाच प्रकृताञ्जलिः ॥ ४९ ॥

अद्य मे सङ्कलं जन्म तपःस्वाध्याय ँव य ।
येन ते दर्शनं जातं ब्रह्मभूतस्य मानद ॥ ५० ॥

(Page पं. १ अ. ५० पान ११२)

डिभर्यमागतो ब्रह्मस्तद्ददस्व मडामुने ।
तवाज्ञां कर्तुमिच्छामि दासोऽहं शाधि मां प्रभो ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
प्रथमे भाऽः वऱुतुऱऱयऱऱते याज्ञवल्क्यविश्वामित्रसमागमोनामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ १.४९

१.५० दिवोदासमडिमवर्णनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

विश्वामित्रस्य भावेन सन्तुष्टो मुनिपुङ्गवः ।
तमुवाच मलायोगी याज्ञवल्क्यो मलामुनिः ॥ १ ॥

याज्ञवल्क्य उवाच ।

दुःषितं त्वां विदित्वाऽहमागतो मुनिपुङ्गव ।
न कार्यमपरं किञ्चिज्जानीहि त्वं मलामते ॥ २ ॥

वद किं कारणं ब्रह्मन् दुःभस्य तव तापस ।
पश्चात्तन्नाशयिष्यामि युक्त्या ज्ञानोपदेशतः ॥ ३ ॥

विश्वामित्र उवाच ।

तपस्तप्तं मया घोरं ब्रह्मा मे न ददौ वरम् ।
वसिष्ठो मां च राजर्षिं जगाद जनसन्निधौ ॥ ४ ॥

केनोपायेन योगीन्द्र ब्राह्मणोऽहं भवामि च ।
सर्वमान्यो मलाभागस्तं करिष्यामि यत्नतः ॥ ५ ॥

ततस्तं मुनिशार्दूलो याज्ञवल्क्य उवाच उ ।
न चिन्तां कुरु राजर्षे ब्रह्मर्षिस्त्वं भविष्यसि ॥ ६ ॥

अभिमानं मलाघोरं त्यज त्वं मे सुवाक्यतः ।
मत्सरं त्यज दुष्टे च ततः क्षेमं भविष्यति ॥ ७ ॥

कथां शृणु मलारम्यां काशीविश्वेशसंश्रिताम् ।
येन त्वं निर्मलो भूत्वा ब्राह्मणोऽपि भविष्यसि ॥ ८ ॥

काशीविश्वेशरेणैव न त्यक्त्वा प्रलयेऽपि च ।
न वियोगः क्षणं तस्याः काश्याः शम्भोः कदाचन ॥ ९ ॥

तेनाऽङ्गारसंयुक्तौ जातौ काशीमण्डेश्वरौ ।
विघ्नः समभवत्तत्र दारुणः प्रवियोगकृत् ॥ १० ॥

मुद्रल उवाच ।

याज्ञवल्क्यवचः श्रुत्वा उर्षितः कौशिको मुनिः ।
उवाच तं मलाभागं प्रेमयुक्तेन येतसा ॥ ११ ॥

विश्वामित्र उवाच ।

कीदृशं विघ्नरूपं याविमुक्तस्य शिवस्य यत् ।
समुत्पन्न मलाभाग तद्दृष्टं त्वं विशेषतः ॥ १२ ॥

याज्ञवल्क्य उवाच ।

षष्टिवर्षाणि पर्जन्यो न ववर्ष महीतले ।

तेन नष्टं जगत्सर्वं भूमिस्थं सयरायरम् ॥ १३ ॥

प्रजाक्षयं ततो दृष्ट्वा ब्रह्मा लोकपितामहः ।

आययौ राजशार्दूलं द्विवोदासं तपःस्थितम् ॥ १४ ॥

राज्यं त्यक्त्वा स राजर्षिस्तताप परमं तपः ।

भोक्षार्थं भक्तिभावेन सूर्यवंशसमुद्भवः ॥ १५ ॥

तपसा योगभावेन बभौ सूर्यं धवापरः ।

तं ब्रह्मा स्वयमेवेदं वचनं प्रजगाद ह ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

द्विवोदास मडाभाग शृणु मे वचनं छितम् ।

काशीराज्यं गृडाण त्वं मया दत्तं मडामते ॥ १७ ॥

ब्रह्माणं स उवाचाथ न राज्यं परिपालये ।

भोक्षार्थी वासनाडीनो भोक्षं देछि प्रजापते ॥ १८ ॥

तं पुनःप्रत्युवायेदं ब्रह्मा लोकछिताय य ।

कुरु राज्यं मडाभाग मया दत्तं मडामते ॥ १९ ॥

त्वयि राज्ये स्थिते वृष्टिर्भविष्यति मडाद्भुता ।

(Page पं. १ अ. ५० पान ११३)

अन्यथा लोकनाशः स्यात्तस्मात् कुरु वयो मडत् ॥ २० ॥

लोकसंरक्षणार्थाय दयायुक्तो मडामतिः ।

राज्यं जग्राह काश्याश्च देववर्जितमुत्तमम् ॥ २१ ॥

देवानामभिलं राज्यं सदा स्वर्गेषु वर्तते ।

मनुष्याणां पृथिव्यां वै पाताले नागरक्षसाम् ॥ २२ ॥

अतो देवतया शम्भुं पूजयिष्यामि मानद ।

सर्वैः स्वधर्मे स्थातव्यं मयि राज्यं प्रशासति ॥ २३ ॥

तथेति तमुवाचाथ ब्रह्मा लोकपितामहः ।

काशीराज्यं ददौ तस्मै द्विवोदासाय धीमते ॥ २४ ॥

ततो ब्रह्मा ययौ काश्यां शकुं प्रणिपत्य सः ।

उवाच तं विशेषज्ञो मन्दरं गच्छ शङ्कर ॥ २५ ॥
 मरीचिना तपस्तेषु तस्मै देहि वरं शिव ।
 नो येन्मरिच्यति स वै तस्माद्गच्छ जगद्गुरो ॥ २६ ॥
 ब्रह्मज्ञो गिरमाकर्ण्य तेन सार्धं ययौ शिवः ।
 देवर्षिगणसंयुक्तो वरार्थं ब्रह्मणस्य च ॥ २७ ॥
 तं दृष्ट्वेति वरं ब्रूहि शिवो वचनमब्रवीत् ।
 स उवाच शिवं तत्र मुक्तिं देहि सदाशिव ॥ २८ ॥
 धृत्युक्त्वा तपसो दुःभाज्जडौ प्राणान् मडामुनिः ।
 प्राप्तः शिवस्य साङ्ग्यं डैलासं स गतो मुनिः ॥ २९ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे शम्भुं ब्रह्मोवाच कृताञ्जलिः ।
 वस त्वं मन्दरे शम्भो त्यज काशीं मडापुरीम् ॥ ३० ॥
 अनावृष्टिभवं दुःखं तन्निवृत्त्यर्थमादरात् ।
 राज्ञ्यं दत्तं मया देव दिवोदासाय शङ्कर ॥ ३१ ॥
 तेनापि कथितं देवराज्यं पृथ्व्यां न येद्भवेत् ।
 तदा राज्ञ्यं करिष्यामि नान्यथाऽहं कदाचन ॥ ३२ ॥
 मया लोकस्य रक्षार्थं दत्तं राज्ञ्यं च तस्य हि ।
 क्षमस्व यापराधं मे मडादेव नमोऽस्तु ते ॥ ३३ ॥
 तथेति शिव उवाच तं निःश्वस्य परमं प्रभुः ।
 पार्वत्या गणसंयुक्त उवासा स च मन्दरे ॥ ३४ ॥
 अविमुक्तं मडाक्षेत्रं देवेन त्याजितं मम ।
 अधुना मुक्तता डेन कर्मणा भविता मम ॥ ३५ ॥
 न ब्रह्मज्ञो वयो मिथ्या भविष्यति कदाचन ।
 अधुना हि करिष्यामि काशीविरुद्धुःभितः ॥ ३६ ॥
 अहं विश्वेश्वरश्चाऽस्मि मद्दधीनं न डिञ्चन ।
 विश्वनाथेति नामेह व्यर्थं त्रुपं न संशयः ॥ ३७ ॥
 अभिलप्राणितुल्योऽहं कृतो येन मडात्मना ।
 शरणं विद्मराजं तं गच्छामि न च संशयः ॥ ३८ ॥

મમાપિ વિદ્મરૂપં ચત્ સમુત્પન્નં મહાદ્ભુતમ્ ।
 અહઙ્કારવિહીનોઽહં કૃતસ્તેન મહાત્મના ॥ ૩૯ ॥
 ઇત્યેવં નિશ્ચયં કૃત્વા શિવસ્તત્રાયલે તપઃ ।
 તતાપ ગણપં ધ્યાત્વા કાશીપ્રામ્થ્યર્થમાદરાત્ ॥ ૪૦ ॥
 કાશી ચ દુઃખસંયુક્તા શ્રુત્વા શમ્ભોર્વિનિર્ગતિમ્ ।
 તપસ્તતાપ વિદ્મેશં ધ્યાત્વા નિશ્ચલચતેસા ॥ ૪૧ ॥
 અહઙ્કારવિનિર્મુક્તા કાશી દુઃખિતમાનસા ।
 શિવપ્રામ્થ્યર્થમતુલં તતાપ પરમં તપઃ ॥ ૪૨ ॥
 દિવોદાસસ્તુ તદ્રાજ્યમકરોધ્ધર્મતઃ સ્વયમ્ ।
 તતો વૃષ્ટિઃ સમુત્પન્ના સર્વેષાં સુખદાયિકા ॥ ૪૩ ॥
 સકલં વૃષ્ટિયોગેન જગત્સ્થાવરજઙ્ગમમ્ ।
 મોદયુક્તં તદા જાતં તસ્મિન્ રાજ્યં પ્રશાસતિ ॥ ૪૪ ॥
 સ્વસ્વધર્મરતાઃ સર્વે વર્ણાશ્રમવિભાગશઃ ।
 પાપલેશો ન તત્રાસીત્તસ્મિન્ રાજ્યં પ્રશાસતિ ॥ ૪૫ ॥
 (Page પં. ૧ અ. ૫૦ પાન ૧૧૪)
 હૃષ્ટપુષ્ટજનાઃ સર્વે વૃક્ષાઃ પુષ્પફલાન્વિતાઃ ।
 ઘટદુગ્ધાસ્તદા ગાવસ્તસ્મિન્ રાજ્યં પ્રશાસતિ ॥ ૪૬ ॥
 સ્વાહાસ્વધાયુતા દેવાઃ પિતરશ્ચ મુદા યુતાઃ ।
 યજ્ઞાદયો બભૂવુશ્ચ તસ્મિન્ રાજ્યં પ્રશાસતિ ॥ ૪૭ ॥
 એવં નાનાવિઘૈર્ભોર્ગૈર્યુતાઃ સર્વે મહામુને ।
 દિવોદાસઃ સ્વયં રાજા નિત્યયાત્રાં ચકાર હ ॥ ૪૮ ॥
 આદૌ દુષ્ટિઠે પુપૂજાઽસૌ પશ્ચાદ્વિશ્વેશ્વરં મુને ।
 જગદમ્ભાં ચ કાશીં વૈ મણિકાણીં તતઃ પરમ્ ॥ ૪૯ ॥
 ભાગીરથી માધવં ચ જૈગીષવ્યગુહાં તતઃ ।
 કાલભૈરવમેવં ચ દણ્ડપાણિં મહાબલમ્ ॥ ૫૦ ॥
 જનૈઃ સ મતિમાન્ રાજા કારયામાસ સર્વદા ।
 ધર્મહીનં જનં હન્તું દણ્ડપાણિરિવ સ્થિતઃ ॥ ૫૧ ॥
 અશીતિવર્ષસાહસ્રં ગતં તત્ર મહામુને ।

न किञ्चित्स्वल्पपापस्य प्रवेशोऽपि अब्रूव उ ॥ ५२ ॥

ततो देवा विचारं ते यकुः स्वर्गेषु विस्मिताः ।

पृथिव्यां देवराज्यं तु विनष्टं तेन कारितम् ॥ ५३ ॥

अतो वयं किमर्थं य स्थास्यामः पृथिवीतले ।

स्पर्धते नः स राजर्षिश्छलयामस्ततो वयम् ॥ ५४ ॥

तत ऽन्द्रोऽग्निमाहूय जगाद कोषसंयुतः ।

दिवोदासस्य राज्ये ते स्थानं मास्तु बह्विस्त्विति ॥ ५५ ॥

ऽन्द्रस्य वयनं श्रुत्वा वह्निरन्तर्दधि तदा ।

पृथिव्यां वह्निडीनास्ते जनाः सर्वे तमन्वयुः ॥ ५६ ॥

तान् दृष्ट्वा स दिवोदासो वह्निरुपेण संस्थितः ।

पृथिव्यां यत्र कुत्रापि तपो बलसमन्वितः ॥ ५७ ॥

अेवं नानाविधैर्भविर्देवाः सर्वे क्रमेण य ।

गतास्तत्र स्वयं राजा तेषां उपधरो बभौ ॥ ५८ ॥

वाय्वादिऽपमास्थाय स राजा देवकृत्यवित् ।

पृथिव्यां ये जनाः सर्वे न तं जानन्ति कौशिक ॥ ५९ ॥

अेवं बहौ गते काले देवाः सर्वे विसिस्मिरे ।

देवकृत्यं कृतं सर्वं राज्ञाप्याश्चर्यमुत्तमम् ॥ ६० ॥

ततो देवगणाः सर्वे ब्रह्ममाणं शरणं ययुः ।

दिवोदासस्य मोक्षार्थं पृथ्वी त्यक्त्वा य निर्जरेः ॥ ६१ ॥

स तपोबलयुक्तस्तु देवानां कृत्यमादरात् ।

स्वयं देवस्वरूपैस्तैश्चकार परमाद्भुतम् ॥ ६२ ॥

वयं विदारडीनाश्च किं कुर्मो वद भो विमो ।

तेषां वयनमाकर्ण्य ब्रह्मा प्रोवाय तांस्तदा ॥ ३३ ॥

भवद्भिसत्र गन्तव्यं प्रार्थनीयो नराधिपः ।

स दास्यति स्वकं स्थानं देवानां नात्र संशयः ॥ ६४ ॥

ततो देवा दिवोदासमाययुश्चेन्द्रमुष्यकाः ।

तान् दृष्ट्वा सऽसौत्थाय ननाम विनयान्वितः ॥ ६५ ॥

તમુત્યાપ્ય તતો દેવાસ્તુષ્ટુવુસ્તં નરાધિપમ્ ।
સોડપિ દેવાન્ પ્રતુષ્ટાવ સ્વપદાનિ દદૌ તતઃ ॥ ૬૬ ॥

સ્વયં નરસ્વરૂપેણ ચૈકદેહેન સંસ્થિતઃ ।
અઞ્ચાદયો નિજસ્થાને દેવાઃ સર્વે સુસંસ્થિતાઃ ॥ ૬૭ ॥

॥ ઐં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
પ્રથમે ખાણ્ડે વક્રતુણ્ડચરિતે દિવોદાસમહિમવાર્ણનં નામ પઞ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૫૦
(Page ખં. ૧ અ. ૫૧ પાન ૧૧૫)

૧.૫૧ કાશીશિવવરપ્રદાનં નામૈકપઞ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

યાજ્ઞવલ્ક્ય ઉવાચ ।
તતઃ શમ્ભુઃ પરાં ચિન્તામાપેદે મનસા મુને ।
દેવા હતોદ્યમા જાતાસ્તપસા તસ્ય ધીમતઃ ॥ ૧ ॥
સ્વધર્મપર એવાયં તપસા ચ સમન્વિતઃ ।
નોઞ્ચાલિતું ભવેચ્છક્યઃ કિં ભવિષ્યતિ વૈ તતઃ ॥ ૨ ॥
મયા કાશી કદા લભ્યા દગ્ધોડહં વિરહાગ્નિના ।
મરિષ્યામિ ન સન્દેહો વિલલાપ મહેશ્વરઃ ॥ ૩ ॥
અસ્થિચર્માવશેષોડપિ શુશોચ બહુધા શિવઃ ।
તં દેવા મુનયઃ સર્વે સાન્ત્વયામાસુરાદરાત્ ॥ ૪ ॥
દેવર્ષય ઊચુઃ ।
મા કુરુષ્વ વૃથા ચિન્તાં ત્વં સમર્થો મહેશ્વર ।
તવ પ્રસાદયોગેન ગચ્છામઃ કાશિકાં વયમ્ ॥ ૫ ॥
નાનાસિદ્ધિભિરાલોભ્ય લોકાંસ્તત્ર સમન્તતઃ ।
તત્પાપભાગિનં ભૂપં દિવોદાસં ચ કુર્મહે ॥ ૬ ॥
તતસ્ત્વયા વિશેષણ કાશી ગ્રાહ્યા સદાશિવ ।
એવમુક્ત્વા ચયુસ્તત્ર દેવાઃ સર્વે પ્રહર્ષિતાઃ ॥ ૭ ॥
તત્રાભવન્ ગતાઃ કાશ્યાં નાનારૂપધરાઃ સુરાઃ ।
જનાન્ સમ્મોહયામાસુઃ સિદ્ધિં કૃત્વા વિશેષતઃ ॥ ૮ ॥

ગણાનાં પતયે તુભ્યં ગણેશાય નમો નમઃ ॥ ૨૨ ॥

બ્રહ્મણો સૃષ્ટિકર્ત્રે તે પાલકાય ચ વિષ્ણવે ।

સંહર્ત્રે તે હરાયૈવ ગુણેશાય નમો નમઃ ॥ ૨૩ ॥

બ્રહ્માકારાય વૈ તુભ્યં બ્રહ્મભૂતાય તે નમઃ ।

નમઃ પ્રપચ્ચરૂપાય પ્રપચ્ચાનાં પ્રચાલક ॥ ૨૪ ॥

અનન્તગુણધારાય હ્યનન્તવિભવાય તે ।

અનન્તોદરરૂપાય હેરમ્બાય નમો નમઃ ॥ ૨૫ ॥

(Page ખં. ૧ અ. ૫૧ પાન ૧૧૬)

કારણાનાં પરાયૈવ કારણાય નમો નમઃ ।

અકારણાય વૈ તુભ્યં સિંહવાહાય તે નમઃ ॥ ૨૬ ॥

અહં જીવસમાનશ્ચ સગ્જાતો નાત્ર સંશયઃ ।

અવિમુક્તં વિમુક્તં મે જાતં દેવ દયાનિધે ॥ ૨૭ ॥

અતસ્ત્વાં શરણં યાતો નિર્વિદ્ધં કુરુ માં પ્રભો ।

દેહિ કાશીં ગણાધ્યક્ષ અવિમુક્તતયા ચ મે ॥ ૨૮ ॥

ત્વયા પુરા વરો દત્તઃ સ્મરણેન ત્વદગ્રતઃ ।

સ્થાસ્યામિ પુત્રભાવેન તં પાલય ગજાનન ॥ ૨૯ ॥

ઇત્યુક્ત્વા પાદયોસ્તસ્ય પ્રણામ મહેશ્વરઃ ।

તમુત્થાપ્ય ગણાધ્યક્ષ ઉવાચ પ્રહસન્નિવ ॥ ૩૦ ॥

વક્રતુણ્ડ ઉવાચ ।

ત્વયા કૃતમિદં સ્તોત્રં સર્વસિદ્ધિકરં ભવેત્ ।

પઠતે શ્ૃણ્વતે ચૈવ ભુક્તિમુક્તિપ્રદં શિવ ॥ ૩૧ ॥

અન્યઘત્પ્રાર્થિતં સર્વં કરિષ્યામિ સદાશિવ ।

અવિમુક્તં પ્રદાસ્યામિ સાર્થકં તે ચ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૩૨ ॥

ઇત્યુક્ત્વા નિર્મમે દેહાદ્બ્રાહ્મણં સર્વસુન્દરમ્ ।

સર્વજ્ઞં ચ ગુણેશસ્ય તેજોયુક્તં પ્રભાવિણમ્ ॥ ૩૩ ॥

આજ્ઞાપયચ્ચ તં દેવો ગચ્છ ત્વં શિવસિદ્ધયે ।

કાશ્યાં તું બુદ્ધિસમ્મોહં જનાનાં કુરુ સત્વરમ્ ॥ ૩૪ ॥

મોહયિત્વા દિવોદાસં કાશીરાજ્યં શિવાય ચ ।

ममाज्ञया देव्यद्ये त्वं सर्वपूज्यो भविष्यसि ॥ ३५ ॥

दुष्टिष्ठे ज्योतिर्विदं त्वां तु वद्विष्यन्ति जना द्विजाः ।

त्वदीयवंशगाः सर्वे भविष्यन्ति न संशयः ॥ ३६ ॥

धति श्रुत्वा द्विजो दुष्टिष्ठे प्राणानाम मुदा युतः ।

यथौ प्रदक्षिणीकृत्य काशीं स गाणपं स्मरन् ॥ ३७ ॥

ततो विष्णुं समाहूय तं जगाद गजाननः ।

भौद्धरुपेण विष्णो त्वं काशीं गच्छ मदाज्ञया ॥ ३८ ॥

द्विजेन दुष्टिष्ठेना सर्वं मोक्षितं नगरं भवेत् ।

कुरु त्वमधुना भ्रष्टं मम वाऽयाज्जनादनं ॥ ३९ ॥

प्राण्य तं तदा विष्णुर्गाणेशं भौद्धरुपधृक् ।

यथौ काशीं मलाभागो वऽतुऽऽर्द्धं स्मरन् ॥ ४० ॥

तौ यथा गाणराजेन कथितं यऽतुऽस्तथा ।

मोक्षयुक्तं पुनर्भ्रष्टं नगरं सर्वमञ्जसा ॥ ४१ ॥

अन्यच्छृणु यस्त्रिं त्वं विश्रामित्र तपोधन ।

काशीध्यानयुता तत्र संस्थिता गाणपस्य तु ॥ ४२ ॥

सऽस्रं तत्र वर्षाणां गतमेकं मलामुने ।

तस्यास्तपःप्रभावेण सन्तुष्टोऽभूद्गजाननः ॥ ४३ ॥

वरं दातुं समायातः काश्यै मूर्तिधरः प्रभुः ।

सिंहाऽर्द्धः प्रसन्नात्मा नानाभूषणभूषितः ॥ ४४ ॥

तं दृष्ट्वा सऽसोत्थाय काशी परमपावनी ।

पादयोः प्राणानामाथ कर्षिता विह्वला भृशम् ॥ ४५ ॥

पुनरुत्थाय तं देवं पूजयामास भक्तितः ।

तुष्टाव सुस्थिरा भूत्वा निबद्धकरसम्पुटा ॥ ४६ ॥

काश्युवाय ।

नमस्ते गाणनाथाय नमस्तेऽनन्तरुपिणे ।

नमस्ते सर्वदात्रै वै मायाधाराय ते नमः ॥ ४७ ॥

गजवक्त्रधरायैव शूर्पकणाय ते नमः ।

सर्वभूषाय वै तुभ्यं वऽतुऽऽ नमोऽस्तु ते ॥ ४८ ॥

निराकाराय नित्याय निर्गुणाय गुणात्मने ।

वेदवेद्याय सततं ब्रह्मणे ते नमो नमः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मणां ब्रह्मदात्रे य सिंहाऽऽढाय ते नमः ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नमः सर्वाभयङ्कुर ॥ ५० ॥

अनाथाय य नाथाय सर्वेषां पालकाय य ।

भक्तेभ्यः सर्वदात्रे ते विघ्नकर्त्रे नमोऽस्तु ते ॥ ५१ ॥

(Page पं. १ अ. ५२ पान ११७)

विघ्नकर्त्रे ह्यभक्तानां भुक्तिमुक्तिप्रदाय य ।

योगिनां हृदि संस्थाय योगगम्याय ते नमः ॥ ५२ ॥

मनोवाणीविहीनाय शान्तिरूपाय ते नमः ।

शान्तेभ्यः शान्तिदात्रे य गणेशाय नमो नमः ॥ ५३ ॥

किं स्तौमि त्वां गणार्ध्यक्ष यत्र वेदाः सशास्त्रकाः ।

शान्तिं प्राप्ता मडाभागा अतस्त्वां प्रणामामि वै ॥ ५४ ॥

रक्ष रक्ष य दासीं ते विरडेण प्रपीडिताम् ।

अविमुक्ता शिवेनैवं नाम व्यर्थं बभूव मे ॥ ५५ ॥

शिवहीना कृता देव दैवं तु परमाद्भुतम् ।

अतस्ते शरणां प्राप्ता शङ्करं दर्शयस्व माम् ॥ ५६ ॥

धृत्युक्त्वा पतिता तस्य पादयुग्मे मडामुने ।

तामुत्थाप्य गणार्धीशो जगौ भधुरया गिरा ॥ ५७ ॥

गणेश उवाच ।

मा शोकं कुरु कल्याणि शङ्करं दर्शयामि ते ।

अविमुक्तमिदं नाम सार्थकं प्रभविष्यति ॥ ५८ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं वियोगडरणं भवेत् ।

यः पठिष्यति भक्त्या य श्रोष्यते तस्य सुन्दरि ॥ ५९ ॥

यं यमिच्छति भावेन तं तं दास्यामि सर्वगः ।

ब्रह्मभूयकरं स्तोत्रं भविष्यति न संशयः ॥ ६० ॥

धृत्युक्त्वा गणनाथश्च तत्रैवान्तरधीयत ।

सर्वैः कृत्वा नमस्कारे प्रादक्षिण्यं चकार सः ॥ ११ ॥
 सर्वान् जगाद विश्वेशो हितं शृणुत मे वयः ।
 आदौ द्रुण्डिं समभ्यर्च्य ये मां तोष्यति तत्त्वतः ॥ १२ ॥
 तेभ्यो भुक्तिं तथा मुक्तिं दास्यामि त्वन्यथा न थ ।
 काशीवासकृलस्याऽपि दाताऽयं वङ्कतुऽऽकः ॥ १३ ॥
 वेदादीनां रडस्थं यदन्विष्टं तु मया भडु ।
 तन्मूलोऽयं दृदि प्राभः साक्षाद्ब्रह्मपतिः प्रभुः ॥ १४ ॥
 अतोऽयं द्रुण्डिराजेति नाम्ना भ्यातो मया कृतः ।
 धर्मार्थकामभोक्षाणां दाता क्षेत्रे न संशयः ॥ १५ ॥
 अेवमुक्त्वा मडादेवो नित्यं पूजापरायणः ।
 द्रुण्डिराजस्य सेवायां सावधानो बभूव ड ॥ १६ ॥
 तथा त्वमपि देवेशं विघ्नराजं भज प्रभो ।
 त्यक्त्वाऽङ्गारभावं तु ब्राह्मणः प्रभविष्यसि ॥ १७ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 याज्ञवल्क्यवयः श्रुत्वा विश्वामित्रो मडातपाः ।
 जगाद तं मडाभागं विनयेन समन्वितः ॥ १८ ॥
 विश्वामित्र उवाच ।
 याज्ञवल्क्य मडाभाग त्वयाऽहं बोधितः भलु ।
 अधुना वद मे ज्ञानं सर्वज्ञोऽसि मडामुने ॥ १९ ॥
 अडङ्गारो मया त्याज्यः केन मार्गेण तद्दद ।
 कीदृशो मे शरीरेऽसौ वद तिष्ठति साम्प्रतम् ॥ २० ॥
 गणेशानमडं केन भजेयं विधिना वद ।
 स्वरुपं थ कथं तस्य योगीन्द्रोऽसि यतः स्वयम् ॥ २१ ॥
 याज्ञवल्क्य उवाच ।
 शृणु त्वं कौशिक ब्रह्मन्नडङ्गारं वदामि ते ।
 तपसा ब्राह्मणत्वं वै प्राप्स्यामि न डि संशयः ॥ २२ ॥
 अेनमेव विजानीज्यडङ्गारं तु मडामते ।
 तस्य त्यागे विधिं वक्ष्ये तं शृणुष्व यथायथम् ॥ २३ ॥

प्राप्स्ये ब्राह्मणत्वस्य तपेयं तप उत्तमम् ।
 यदा दास्यति देवोऽसौ तदा ब्राह्मणता भवेत् ॥ २४ ॥
 यदा न दत्ता देवेन राजर्षित्वं तदा भलु ।
 अस्तु मे सततं तथ्य कोऽहं मे कीदृशं तपः ॥ २५ ॥
 अहं सदा पराधीनो देहधारी न संशयः ।
 करोमि यत्प्रमत्त्यन्तं दैवं येत्प्रभविष्यति ॥ २६ ॥
 अनेन विधिना विप्र तपस्व त्वं मહामुने ।
 तदा प्रभविता सर्वं गताहङ्कारभावतः ॥ २७ ॥
 अन्यत्वं शृणु मे वाक्यं मत्सरं त्यज कौशिक ।
 शरणं गणराजं तं याहि तेन सुभं भवेत् ॥ २८ ॥
 न मत्समं तपः कस्य स्पर्धसे तेन वै द्विजान् ।
 मत्सरेण समाविष्टः कुतस्त्वं ब्राह्मणो भवेः ॥ २९ ॥
 त्वया मत्सरभावेन वसिष्ठस्य महात्मनः ।
 पुत्राणां य शतं पूर्णं नाशितं रक्षसा यथा ॥ ३० ॥
 अपरा सृष्टिरारब्धा त्रिशङ्कवर्षं पुरा त्वया ।
 वसिष्ठजनने यत् नानाङ्गं करोषि वै ॥ ३१ ॥
 तं मत्सरं त्यज त्वं वै विधिं य शणु तत्पतः ।
 नीयोऽहं सर्वविप्रेभ्यस्तपस्विभ्यो न संशयः ॥ ३२ ॥
 मया किंवा तपः कार्यमेभ्यश्चाधिकमादरात् ।
 ओषां तपःप्रभावोऽपि मनसा गम्यते न य ॥ ३३ ॥
 अवे ज्ञात्वा तपस्व त्वं ब्राह्मणः प्रभविष्यसि ।
 अन्यथा युगसाहस्रं तपस्ताम्वा मशिष्यासि ॥ ३४ ॥
 (Page पं. १ अ. ५३ पान ११९)
 सर्वेभ्यो नमनं विप्रं हृदि भावसमन्वितम् ।
 कर्तव्यं य त्वया नित्यं राजर्षिवन्महामते ॥ ३५ ॥
 अवेमुक्त्वा महायोगी वक्तुं प्रभावजाम् ।
 कथां संश्रावयामास पूर्वजातां महायशाः ॥ ३६ ॥
 कथां श्रुत्वा महाभागो विश्वामित्रः सुविस्मितः ।

उवाच तं नमस्कृत्य याज्ञवल्क्यं तपोधनम् ॥ ३७ ॥

विश्वामित्र उवाच ।

वऽतुऽयस्य योगीन्द्र यरित्रं संश्रुतं मया ।

अधुना वद मे ब्रह्मन् तस्यानुभवऽपकम् ॥ ३८ ॥

याज्ञवल्क्य उवाच ।

शऽशु यत्नेन माडात्म्यं पुरावृत्तं कथानकम् ।

कथयामि य ते प्रीत्या मदीयं ज्ञानदायकम् ॥ ३९ ॥

ऐकदाऽहं गतो ब्रह्मन् वैकुण्ठं स्वर्गमुत्तमम् ।

तत्र नारायणं नत्वाऽपृच्छं तं जगदीश्वरम् ॥ ४० ॥

किं सारं सर्वभूतेषु कस्याधारेण संस्थितम् ।

मज्यं वद मडाभाग साक्षात्त्वं जगदीश्वरः ॥ ४१ ॥

छंदं सर्वं त्वदाधारं भासते वृद्धिं सर्वदा ।

तथापि प्रष्टुमिच्छामि श्रवणार्थं यथायथम् ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

प्रथमे भाऽः वऽतुऽयऽरिते याज्ञवल्क्य -

नारायणसम्प्रवर्णनं नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ १.५२

१.५३ नारायण-याज्ञवल्क्यसंवादे नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

नारायण उवाच ।

गणेशाधारमेतत्त्वं जनीहि ब्राह्मणोत्तम ।

वृद्धिं बुद्धिप्रदातृत्वाद्धिः सिद्धिप्रदानतः ॥ १ ॥

अतोऽस्माभिः सदा देव आदौ पूज्यो मडामुने ।

आदौ स अेव मध्येऽपि तिष्ठत्यन्ते न संशयः ॥ २ ॥

गुणरूपा वयं सर्वे ब्रह्माकारो गणेश्वरः ।

सिद्धिबुद्धिपतिः सो हि सर्वपूज्यश्च भो मुने ॥ ३ ॥

स्वानन्दो यस्य लोकोभूद्भावाभावविवर्जितः ।

अगम्यो मुनिदेवानां द्रन्द्रडीनः परात्परः ॥ ४ ॥

अेवं गऽऽपतिं ज्ञात्वा मुच्यते सर्वबन्धनात् ।
 तदाधारमिदं सर्वं जगद्ब्रह्म मडाभते ॥ ५ ॥
 सर्वैरघ्येकदा तत्त्वैर्मत्सरेण समन्वितैः ।
 वादः कृतो मडाभाग अहं श्रेष्ठ ष्ठि ति ध्रुवम् ॥ ६ ॥
 मदाधारमिदं सर्वं पालयामि सृजाम्यहम् ।
 उरामि मायया तस्मात् स्वेच्छाऽऽपोऽहमेव य ॥ ७ ॥
 अेवं परस्परं सर्वे तत्त्वात्मानो मडाभवाः ।
 विवादं यङ्किरे तत्र सामर्थ्येन विमोहिताः ॥ ८ ॥
 ततस्तत्र गुणाधीशो ब्राह्मणस्य य वेषभृत् ।
 आययौ वादशान्त्यर्थं ज्ञानदानार्थमादरात् ॥ ९ ॥
 तं दृष्ट्वा विस्मिता देवाः कोऽयमत्र समागतः ।
 आत्माकारा वयं सर्वे तत्रास्य य गतिः कथम् ॥ १० ॥
 ततस्तं सर्वतत्त्वानि पप्रच्छुः को भवानिति ।
 कथं मार्गस्त्वया प्राप्तो ब्रह्माकारेषु वर्त्मसु ॥ ११ ॥
 ततस्तान् स द्विशो लृष्टो जगौ वै योगमायया ।
 मया मार्गः कृतो ळ्यत्र ब्राह्मणेन सुयोगिना ॥ १२ ॥
 किमर्थं वै यूयमपि विवादं कुरुथ स्वयम् ।
 तन्मे वदत तत्त्वानि कश्चिद्यामि ळितं भडत् ॥ १३ ॥
 (Page भं. १ अ. ५३ पान १२०)
 ततो लृष्टानि तत्त्वानि तमूयुः श्रेष्ठभावतः ।
 कस्तिष्ठति वद प्राज्ञ तत्त्वेष्वस्मत्सु वै प्रभो ॥ १४ ॥
 तेषां वचनमाकर्ण्य तानुवाच द्विशोत्तमः ।
 तत्त्वाधारमिदं सर्वं विद्यते नात्र संशयः ॥ १५ ॥
 विश्वं त्यक्त्या यूयमपि पश्यतो मम तिष्ठत ।
 विश्वं विदीर्यते सर्वं येन त्यक्तं स वै प्रभुः ॥ १६ ॥
 ष्ठि ति श्रुत्वा वयः सर्वैस्तथेति प्रतिपाद्य तम् ।
 कुमेण त्यक्तुमारेभे आत्माकारा मडाभवाः ॥ १७ ॥
 ब्रह्माकारा य या पृथ्वी विश्वं त्यक्त्या स्थिताऽऽभवत् ।

तथेदमभिलं विश्वं न विनष्टं तु भावतः ॥ १८ ॥

ततो जलेन तत्त्यक्तं तथा वै तादृशं स्थितम् ।

ततस्तु तेजसा त्यक्तं न विनष्टं तथापि य ॥ १९ ॥

ततो वायुश्च तत्त्यज्वा स्थितो दूरं मडामुने ।

तथापि सकलं विश्वं पूर्ववत् स्थितं भूमौ ॥ २० ॥

आकाशेन य सन्त्यक्तं तथा वै तादृशं भूमौ ।

तन्मात्राभिस्ततस्त्यक्तं तथा वै पूर्ववद्भूमौ ॥ २१ ॥

तन्मात्राभिः सडैतानि भूतानि य मडामुने ।

पञ्चापि दूरतः स्थित्वा शुशुयुर्विप्रभाणि य ॥ २२ ॥

ततो ज्ञानेन्द्रियैस्त्यक्तं पञ्चभिस्तत्तथा भूमौ ।

ततः कर्ममयैस्त्यक्तं तथापि तादृशं भूमौ ॥ २३ ॥

तत षन्द्रात्मकं ब्रह्म त्यज्वा दूरे स्थितं मुने ।

तथापि विश्वमेवेदं पूर्ववत्संस्थितं डिल ॥ २४ ॥

अेवं देवगाणाः सर्वे षन्द्रियाणां प्रकाशकाः ।

आत्माकाराः स्थिताः दूरे त्यज्वा विश्वं मडामुने ॥ २५ ॥

तथापि सकलं विश्वं भूमौ तेऽपि सुविहवाः ।

निस्तेजसोऽभवन्तत्र स्थितास्तत्त्वसमन्विताः ॥ २६ ॥

ततोऽन्नब्रह्मणा त्यक्तं विश्वं तदपि सम्भूमौ ।

प्राणात्मकेन सन्त्यक्तं तथा वै तादृशं भूमौ ॥ २७ ॥

ततो मनोमयेनैव ब्रह्मणा त्यक्तमादरात् ।

तथापि सम्भूमौ विश्वं पूरितं डेनयिन्मुने ॥ २८ ॥

ततो विज्ञानरूपेण त्यक्तं तदपि तद्भूमौ ।

तत आनन्दरूपेण त्यक्तं विश्वं भूमौ तदा ॥ २९ ॥

ततो नादात्मकेनैव ब्रह्मणा त्यक्तमादरात् ।

ततो बिन्दुमयेनैव त्यक्तं विश्वं भूमौ मुने ॥ ३० ॥

सोऽहम्ब्रह्मात्मकेनापि त्यक्तं विश्वं भूमौ मुने ।

ततो ओधात्मना त्यक्तं तथा विश्वं य सम्भूमौ ॥ ३१ ॥

ततो विद्वेडुपेण त्यक्तं तदपि सम्भ्रमौ ।
 ततोऽप्यसत्स्वपेण त्यक्तं तदपि सम्भ्रमौ ॥ ३२ ॥
 ततोऽपि सत्स्वपेण त्यक्तं विश्वं भ्रमौ मुने ।
 ततः समस्ववेद्येन त्यक्तं विश्वं समाव्रमौ ॥ ३३ ॥
 ततो नेतिस्ववेद्येन त्यक्तं वै विश्वमाव्रमौ ।
 ततः स्वानन्दरूपेण त्यक्तं विश्वं लयं ययौ ॥ ३४ ॥
 ततस्ते विस्मिताः सर्वे स्वानन्दं तुष्टुवुर्मुने ।
 प्रहृष्टमनसो भूत्वा प्रार्थयामासुरादरात् ॥ ३५ ॥
 सकलं यत्पदाधारमस्माकं त्वं विशेषतः ।
 नायकः सर्वतत्त्वानामतो भव विनायकः ॥ ३६ ॥
 विनायक नमस्तुभ्यं पुनर्विश्वं सृज प्रभो ।
 यथा पूर्वं स्थितं स्वामिंस्तथा कुरु जगत्पते ॥ ३७ ॥
 अेवं तैः प्रार्थितो दैवो विशेषेण विनायकः ।
 निर्भ्रमे सकलं विश्वं यथापूर्वं मुनीश्वर ॥ ३८ ॥
 ततस्ते ब्रह्मरूपत्वात्तद्विश्वं विविशुः पुनः ।
 यथा स्वस्थानमात्मानमाश्रित्य मुमुक्षुस्ततः ॥ ३९ ॥
 (Page पं. १ अ. प३ पान १२१)
 जगदीश्वरनामानः सर्वेशास्ते प्रकीर्तिताः ।
 अनेन विधिना ब्रह्मन् ज्ञातव्यं तद्विशेषतः ॥ ४० ॥
 स विनायक इत्युक्तो द्विविधो याज्ञवल्क्यक ।
 संयोगेन निजानन्दो निरानन्दो ह्ययोगतः ॥ ४१ ॥
 द्विविधे नाश्रमूते य योगरूपोऽयमुच्यते ।
 विनायको मडातेजा ब्रह्मणां नायकः स्मृतः ॥ ४२ ॥
 तं विदित्वा ततः शान्तिं वयं प्राप्ता मडामुने ।
 अतः शान्त्यर्थमत्यन्तं तमाराधय भो द्विज ॥ ४३ ॥
 माया भ्रान्तिकरी जन्तोर्वका सङ्घृथिता मुने ।
 तुण्डेन हन्ति तां भक्त्या तेनाऽयं वङ्कतुण्डकः ॥ ४४ ॥
 वङ्कतुण्डं य सर्वेशं शरणां याहि भो मुने ।

તદા યોગીન્દ્રસેવ્યસ્ત્વં ભવિષ્યસિ ન સંશયઃ ॥ ૪૫ ॥

મનોવાણીમયં સર્વં ગકારાક્ષરમેવ ચ ।

મનોવાણીવિહીનં ચ ણકારં વિહ્નિ માનદ ॥ ૪૬ ॥

તથોઃ સ્વામી ગણેશોડયં યોગરૂપઃ પ્રકીર્તિતઃ ।

તં પ્રાપ્ય બ્રહ્મભૂતાશ્ચ ભવન્તિ ખલુ જન્તવઃ ॥ ૪૭ ॥

ઇદં વેદાન્તસમ્ભૂતં રહસ્યં કથિતં મુને ।

ગોપનીયં પ્રયત્નેન તેન સિદ્ધિમવાપ્સ્યસિ ॥ ૪૮ ॥

ઇત્યુક્ત્વા વિરરામાથ તદા નારાયણઃ સ્વયમ્ ।

ગણેશાય નમસ્તુભ્યમિત્યુવાચ પુનઃ પુનઃ ॥ ૪૯ ॥

॥ ઐ તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે

પ્રથમે ખણ્ડે વક્રતુણ્ડચરિતે નારાયણ-ચાણ્ડવલ્ક્યસંવાદો નામ ત્રિપગ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૫૩

૧.૫૪ વક્રતુણ્ડચરિત્રસમાપ્તિર્નામ ચતુઃપગ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

ચાણ્ડવલ્ક્ય ઉવાચ ।

તત્તોડહં પરમપ્રીતસ્તં પ્રણમ્ય જનાર્દનમ્ ।

ગતસ્તપોવનં તાત યોગાભ્યાસં સમારભૈ ॥ ૧ ॥

ક્રમેણ પગ્ચધા વૃત્તિં જિત્વા ચિત્તસ્ય સાધનૈઃ ।

ગણપં શાન્તિયોગેન પ્રાપ્તોડહં તદનુગ્રહાત્ ॥ ૨ ॥

અતસ્ત્વં શરણં યાહિ વક્રતુણ્ડં વિશેષતઃ ।

તેન બ્રાહ્મણસંવન્ધો ભવિષ્યસિ ન સંશયઃ ॥ ૩ ॥

ગાયત્રીજપસમ્ભૂતં શ્રેયો દેહિ મહામુને ।

ગજાનનાથ તેન ત્વં વિઘ્નહીનો ભવિષ્યસિ ॥ ૪ ॥

વિશ્વસ્મિન્ મિત્રભાવં ત્વં પ્રકુરુષ્વ સદાતનમ્ ।

વિશ્વામિત્રશ્ચ તે નામ તદા સાર્થત્વમેષ્યતિ ॥ ૫ ॥

મુદ્ગલ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા ચાણ્ડવલ્ક્યઃ સ ચથૌ તેન પ્રપૂજિતઃ ।

ગણેશાય નમશ્ચેતિ નામમન્ત્રં સદા જપન્ ॥ ૬ ॥

तदा प्रभृति गायत्रीं विश्वामित्रः स धर्मवित् ।
त्यक्त्वाऽऽडङ्गारमत्यन्त मत्सरं च तथाऽऽजपत् ॥ ७ ॥

गणेशार्पणभावेन गायत्रीं च जजाप ह ।
तपस्तताप विप्रोऽसौ ध्यात्वा हृदि गजाननम् ॥ ८ ॥

गायत्री वेदमातेयं पिता प्रणव उच्यते ।
स अथ गणनाथोऽयमोङ्काराकृतिमस्तकः ॥ ९ ॥

सगुणो गणेशोऽयमोङ्कार इति कथ्यते ।
(Page पं. १ अ. पठ पान १२२)
तस्मै समर्थ्य योगी स गायत्रीं योगमाप्नुवान् ॥ १० ॥

ततः स्वल्पेन कालेन ब्रह्मा लोकपितामहः ।
विश्वामित्रं यथौ दक्ष ब्राह्मणत्वं ददौ परम् ॥ ११ ॥

वसिष्ठमुनिना तत्र ब्राह्मणैः सह पूजितः ।
विश्वामित्रो मडातेजा ब्राह्मणोऽयं प्रकीर्तितः ॥ १२ ॥

सप्तर्षीणां मडातेजा मध्ये प्रोक्तो महर्षिभिः ।
तथा गणेशभक्तेषु मुष्योऽभूत्स प्रतापवान् ॥ १३ ॥

नित्यं पूजाप्रकारेण पूजयामास तं मुनिः ।
तुष्टाव सुस्थिरो भूत्वा यथामति गजाननम् ॥ १४ ॥

विश्वामित्र उवाच ।
नमस्ते गणनाथाय विघ्नेशाय नमो नमः ।
निर्गुणाय गुणानां च पते वै ते नमो नमः ॥ १५ ॥

नमः सर्वविदां श्रेष्ठ नमः सर्वप्रियङ्गुर ।
गजकाराय देवाय गणेशाय नमो नमः ॥ १६ ॥

गजवङ्ग नमस्तुभ्यं ब्रह्मणां च पते नमः ।
अनादये च सततमादिपूजयाय ते नमः ॥ १७ ॥

सर्वसिद्धिप्रदात्रे ते नानामायाधराय च ।
मायिभ्यो मोहदात्रे वै तद्धीनाय नमो नमः ॥ १८ ॥

बुद्धेः पते नमस्तुभ्यं बुद्धिपञ्चकधारिणे ।
मनोवाणीमयायैव तद्धीनाय नमो नमः ॥ १९ ॥

સિંહારૂઢાય દેવાય દેવાનાં ચ પતે નમઃ ।
 દેવદેવેશસેવ્યાયાનાદિસિદ્ધાય તે નમઃ ॥ ૨૦ ॥
 નમશ્ચતુર્ભુજાયૈવ મૂષકધ્વજધારિણે ।
 નમો મૂષકવાહાય હેરમ્ભાય નમો નમઃ ॥ ૨૧ ॥
 લમ્બોદર નમસ્તુભ્યં શૂર્પકર્ણાય તે નમઃ ।
 યોગિનાં કુલદેવાય યોગિનાં ચ પતે નમઃ ॥ ૨૨ ॥
 એવં તસ્મિન્ સંસ્તુવતિ પ્રાદુર્ભૂતો ગજાનનઃ ।
 અનન્તાદિત્યસદ્ગુણઃ સિંહારૂઢો મહોદરઃ ॥ ૨૩ ॥
 તં દૃષ્ટ્વા નિપપાતોર્વ્યા સાશ્રુનેત્રો મહામુનિઃ ।
 પુલકાહ્લિતસર્વાડ્ગો ભક્તિભાવેન સમ્પ્લુતઃ ॥ ૨૪ ॥
 તં દૃષ્ટ્વા ગણરાજસ્તુ જગાદ મુનિસત્તમમ્ ।
 ત્વયા કૃતમિદં સ્તોત્રં મમ પ્રીતિકરં ભવેત્ ॥ ૨૫ ॥
 યઃ પઠેચ્છુણ્ણુયાદ્યોઽપિ સ મે માન્યો ભવિષ્યતિ ।
 ભુક્તિં મુક્તિં ચ દાસ્યામીપ્સિતં તસ્મૈ ન સંશયઃ ॥ ૨૬ ॥
 ત્વં તુ મત્તો વરાન્ બ્રૂહિ સર્વાન્ દાસ્યામિ દુર્લભાન્ ।
 ભક્તિભાવેન સન્તુષ્ટસ્તવ યોગીશ્વરાધુના ॥ ૨૭ ॥
 મુદ્ગલ ઉવાચ ।
 ગણેશવચનં શ્રુત્વા સાવધાનોઽભવન્મુનિઃ ।
 તં પ્રણમ્ય મહાભક્ત્યા જગૌ વૈ હર્ષસંયુતઃ ॥ ૨૮ ॥
 વિશ્વામિત્ર ઉવાચ ।
 ધન્યો વંશો મદીયોઽધ ધન્યં જન્મ તપો યશઃ ।
 ધન્યૌ મે જનકૌ દેવ ત્વદ્દ્વિયુગદર્શનાત્ ॥ ૨૯ ॥
 હિં વાઽછામિ ગણાધીશ સર્વ માયાત્મકં પ્રભો ।
 અતો ભક્તિં ત્વદીયાં મે દેહિ નાથ નમોઽસ્તુ તે ॥ ૩૦ ॥
 ગાણપત્યેષુ મે દેહિ સંવાસં ચ ગજાનન ।
 અમુમેવ વરં બ્રહ્મન્માયામોહવિનાશનમ્ ॥ ૩૧ ॥
 એવમશ્વિત્વતિ તં પ્રોચ્ય સોઽન્તર્ધાનં યયૌ પ્રભુઃ ।
 વિશ્વામિત્રસ્તદારભ્ય ગાણપત્યો બભૂવ હ ॥ ૩૨ ॥

अेवं नानावताराश्च वङ्कतुण्डस्य धीमतः ।
भक्तानां सिद्धिदातारो दानवानां विनाशकः ॥ ३३ ॥

यरित्रमभिलं तेषां वक्तं नैव प्रशङ्कयते ।
अतः सङ्क्षेपतो विद्धि कथितं सुकथानकम् ॥ ३४ ॥

अेतद्वै वङ्कतुण्डस्य यरितं पापनाशनम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं कथितं ते प्रजापते ॥ ३५ ॥

(Page भं. १ अ. प४ पान १२३)

यः शृणोति नरो भक्त्या संश्रावयति यः पुमान् ।
पठेद्यः कृतकृत्यः स भविता नात्र संशयः ॥ ३६ ॥

पुत्रपौत्रप्रदं यैव धनधान्यकरं परम् ।
विधायुष्यप्रदं दक्ष यरितं कथितं परम् ॥ ३७ ॥

सडस्रमाधमासान् यः प्रयागे स्नाति मानवः ।
वङ्कतुण्डयरित्रस्य श्रवणेन य तद्दलम् ॥ ३८ ॥

आजन्ममरणान्तं यः काशीवासं करोति य ।
यथाविधि यथाशास्त्रं श्रवणादस्य तद्दलम् ॥ ३९ ॥

ठष्टापूर्तादिकं यस्तु लक्षवारं करोति य ।
सम्पूर्णाभावयुक्ताय श्रवणादस्य तद्दलम् ॥ ४० ॥

यज्ञानां यैव साङ्गानां कृलं प्राप्नोति मानवः ।
अस्य श्रवणमात्रेण सम्पूर्णा तत्प्रजापते ॥ ४१ ॥

बडुनाऽत्र किमुक्तेन ब्रह्मभूयपदप्रदम् ।
श्रवणेन न सन्देहो जानीडि त्वं मडामते ॥ ४२ ॥

सूत उवाच ।

अेवमुक्त्वा मडायोगी मुद्गलो विरराम ड ।
तदेतदभिलं तेऽद्य मयाऽपि कथितं मुने ॥ ४३ ॥

वङ्कतुण्डस्य माडात्म्यं सङ्क्षेपेण य शौनक ।
कथितं ते मया विप्र भावं ज्ञात्वा विशेषतः ॥ ४४ ॥

श्रीतुमिच्छा पुनः किं ते वर्तते मुनिसत्तम ।
तवाऽलं सुप्रसादेन सन्तुष्टाऽस्मि न संशयः ॥ ४५ ॥

——
MudgalapurAna Khanda 1 Vakratundacharitam

pdf was typeset on September 18, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

